

Gặp Quý – Hồng Đường

Contents

Gặp Quý – Hồng Đường	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	18
6. Chương 6	25
7. Chương 7	33
8. Chương 8	41
9. Chương 9	47
10. Chương 10	52
11. Chương 11	59
12. Chương 12	64
13. Chương 13	70
14. Chương 14	76
15. Chương 15	81
16. Chương 16	88
17. Chương 17	95
18. Chương 18	100
19. Chương 19	106
20. Chương 20	110
21. Chương 21	116
22. Chương 22	122
23. Chương 23	129
24. Chương 24	137
25. Chương 25	147
26. Chương 26	154

Gặp Quý – Hồng Đường

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, cận đại hiện đại, âm soa dương thác (phối hợp sai về âm dương), oan gia, thiên tác chi hòa(hòa hợp ả

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gap-quy-hong-duong>

1. Chương 1

Theo lời Tiêu Linh, công việc của anh có phần không thể gặp ánh sáng, nhưng đó không phải là nói anh chuyên làm nghề gì trái pháp luật, mà là... anh thuộc cái loại nghề viết chuyện về quỷ, còn là cái loại nghề bán sách rất chạy nữa.

Vừa bước vào cửa hàng sách, khu bày sách bán chạy kia, liếc sang ngang, mặt bìa gần như một sê ri đều là bản của anh viết, nhìn thẳng lên, bên trên bày một loạt những cuốn riêng biệt, sách cũ nằm ngoài, cũng đều là của anh.

Bởi vì luôn có người tìm, ông chủ cửa hàng sách đơn giản là cứ để đó, thỉnh thoảng còn phải thêm vào.

Công việc này không thu được kết quả tốt, bạn học gặp mặt há hốc mồm nhất, người này nói mình là trường nào trường nào đó, người kia nói mình là quản lý nào đó, đến phiên Tiêu Linh, chỉ thuận miệng nói vu vơ: “Tớ là người tự sáng tác văn...”

Người khác nổi dậy hứng thú hỏi anh: “Đã có tác phẩm lớn gì?”

Anh chẳng nói ra nổi, chỉ có thể lảng sang chuyện khác, sau đó nhìn đồng hồ nói cần phải đi, phải làm ca đêm.

Kỳ thực làm tác gia rất tốt, nhất là tác gia tiểu thuyết bán chạy, kiếm được cũng chẳng ít hơn thành phần tri thức, thời gian còn tự do, chỉ cần bạn muốn, mỗi ngày đều là nghỉ dài hạn, đương nhiên, tiền đề là có mấy cuốn sách bán chạy bày đó việc kiếm nhuận bút cũng rất khả quan.

Nhưng làm tác gia tiểu thuyết kinh khủng bán chạy thì có chút... thiếu đạo đức.

Đúng, chính là thiếu đạo đức, Tiêu Linh đánh giá nếu như anh công khai bút danh, có lẽ bị người ta đánh cho què mỗ.

“Khốn! Thì ra sê ri suối chảy là do nhóc cậu viết hả? Dọa tôi ba ngày không dám đi tắc xi! Chỉ sợ chỗ ấy khiến tôi đi không về nổi! Ghét cậu lắm!”

“Tiêu Linh cậu nói cậu thiếu đạo đức không vậy, người xa lạ của cậu dọa vợ tôi buổi tối không dám cho tôi mở cửa!”

ngoài ra, đều là kết quả Tiêu Linh tự mình lên giả thiết.

Càng nghĩ càng vui.

À, đã quên nói rằng, bút danh của anh là Tiêu to gan.

Đây là một biệt hiệu lúc sơ trung(đầu trung học), khi đó giữa bạn học có sở thích kể chuyện ma cho nhau nghe, đặc biệt thích nói câu này nhất: đây là một câu chuyện chân thực, là em trai của bạn học của anh tớ tự mình trải qua...

Tiêu Linh thì đặc biệt giỏi về loại chuyện này, cái gì bệnh viện ném miếng thịt này, đi đường không có chân này, trong con sông chảy quanh thành phố trôi nổi bao nhiêu người này, con đường 302 thần bí biến mất này, anh đều có thể cải biên lại, sau đó khuếch đại càng thêm sống động.

Không ít cô bé bị anh dọa khóc, chủ nhiệm lớp vì thế còn tìm ba anh nói chuyện, nói trẻ con tuổi còn nhỏ thế mà đã truyền bá những thứ u ám thì trưởng thành làm sao rồi thì kiến nghị phụ huynh thế nào, rồi đầu tiên phải luyện thành kiên cường ra sao...

Tiêu Linh về nhà bị đánh, sau đó biệt hiệu Tiêu to gan nhanh chóng lan truyền, bởi vậy có thể thấy được chuyện ma vẫn có cơ sở quần chúng của nó.

“Tiêu to gan sao?”

“Đúng là tôi.” Tiêu Linh nhận điện thoại, là một thằng bạn thân “gây dựng sự nghiệp” gọi tới.

Đây là chỗ tốt của việc lấy biệt hiệu làm bút danh, dù lúc nào gọi tên lên cũng có vẻ cực kỳ thân thiết, nói đến đây sẽ phê bình một vài đồng chí cá biệt tham mộ hù vinh, bạn nói bạn thân cao mét bảy, cộng thêm độ cận thị, trọng lượng cả bì chưa được mấy lạng thịt còn lấy bút danh cái gì mà tên là “Trường kiếm trong tay”, bạn không chê khó nghe sao?

Tiêu Linh thanh giọng nói: “Là Trường kiếm trong tay sao?”

Bên kia im lặng 2 giây, “Cậu đừng gọi tôi thành thế không...”

“Ha ha! Gọi quen rồi! Không sửa được a ha ha ha ha!” Tiêu Linh tuyệt đối là cố ý.

“...” Người bạn đáng thương với bút danh Trường kiếm trong tay thở dài, anh là một tác giả viết thể loại tân phái võ hiệp, lúc đặt bút danh thì cũng không nghĩ tới có thể nổi danh, tùy tiện nghĩ một cái bút danh cho hợp với tình hình thôi, ai dè cứ thế dùng tới tận bây giờ.

“Tiêu to gan, đừng đùa nữa, thông báo cho cậu cuộc hẹn ngày mai, địa điểm đã định rồi, ngay...”

Lại gặp mặt, thật buồn chán!

Có thời gian ấy Tiêu Linh tình nguyện ở nhà xem DVD.

Không phải anh ‘trạch’, chủ yếu là loại hện này vô ích quá, có thời gian đó không bằng xem qua bộ phim kinh dị mới nổi, cũng coi như mở mang tầm nhìn, dù sao văn mới còn chưa có ý tưởng gì.

Kiểu hện này đại thể lấy danh nghĩa “Hội giao lưu những người ham văn học”, thực ra chỉ là để đi xem mắt, chẳng qua không ai chịu thừa nhận thôi.

Mấy người bạn thân cùng nhau viết văn đều là độc thân, bởi vì “làm việc” không thấy mặt trời, phạm vi xã giao càng ngày càng hẹp, ai cũng nói con thỏ không ăn cỏ gần hang, mấy thằng cha ấy đều đói khát muốn ăn nữ thanh niên có học vấn, thực sự là ô hô thương thay!

Mở QQ, cánh cụt nhỏ nhảy lên, sau khi kích hết tất cả hệ thống tin tức, biên tập đại nhân lên tiếng: “Tiêu to gan! Văn mới có ý gì chưa?!”

Tiêu Linh nhanh chóng rút khỏi QQ, thầm nói: không phát hiện không phát hiện.

Mở diễn đàn thường ngày hay lên ra, lại thấy có người phân tích tiểu thuyết của anh, Tiêu Linh kích vào, nhìn dần xuống dưới.

Nội dung là nhằm vào mười vực sâu mới nhất.

Sê ri vực sâu sắp trở thành tiểu thuyết nổi tiếng nhất, lúc cuốn 1 bắt đầu đăng liên tiếp lên, cái tên Tiêu to gan này đã bắt đầu được điểm danh thường xuyên, chờ tới lúc ra tới cuốn 5, anh đã không cần xem sắc mặt của biên tập đại nhân nữa.

Rốt cục là nó ‘sốt’ tới trình độ nào? Dù sao Tiêu Linh thỉnh thoảng cũng đi tàu điện ngầm có thể nghe học sinh trung học bên cạnh thảo luận tình tiết mới nhất trong sách, suy đoán xem đứa bé xấu số tiếp theo sẽ tới phiên ai. Đúng vậy, nhân vật của vực sâu tổng cộng có 10 người, mỗi cuốn chết 1 người.

Tiêu Linh say sưa xem đánh giá trên mạng, thẳng tuốt tới cuối bài post đầu tiên, kết quả quần chúng thảo luận là: vực sâu phải tiếp tục viết, tiếp tục ra! Nhất định phải thế!

Tiêu Linh nhếch miệng, mười nhân vật đều chết sạch rồi còn viết cái rắm í mà viết!

2. Chương 2

“Tiêu to gan... Mịa nó.” Chu Hoàn khép sách lại, nhìn lên tên tác giả trên bìa mặt, sau đó mạnh mẽ nhét vào dưới đệm sofa.

Lúc đánh răng cậu không nhìn gương, chỉ cúi đầu nhìn chằm chằm bọt kem đánh răng trong bồn, bỗng

nhien, một tia đỏ tươi hòa lẫn vào trong bọt biển tuyết trắng, cậu thấy hơi lạnh, ngẩng đầu nhìn gương, trong gương chỉ có khuôn mặt tái nhợt của cậu, miệng ngậm bàn chải đánh răng một nửa nhếch lên, cùng với chỗ lợi đang chảy máu.

“Mịa nó!” Người dọa người, hù chết người. (dọa cả em, tưởng ... ”)

Cậu súc miệng rồi mau chóng tắt đèn đóng cửa, trở lại phòng ngủ.

Cái sơ pha giấu tiểu thuyết bán chạy của đồng chí Tiêu to gan thấy thế nào cũng không an toàn, vốn là chiếc sơ pha 2 người gián dị đến không thể gián dị hơn lúc này xem ra cũng dính vào hơi thở kinh khủng.

Cậu hít sâu một hơi, lấy sách ra, không nhìn mặt bìa dứt khoát ném ra ngoài cửa sổ.

Lúc này mới lên giường đi ngủ.

Nhưng mà ngày hôm sau tỉnh lại, vừa mở mắt cậu lại hối hận.

Sách bìa cứng mới nhất, xuất bản lần đầu, còn kèm theo chữ ký tác giả và phiếu kẹp sách hình xương sọ, ném như thế thật là đáng tiếc.

Chuyện quan trọng nhất là, câu chuyện còn chưa đọc xong.

Chạy tới kịp bồn rửa mặt lại chạy xuống lầu đi tìm, một ông già thu phế phẩm đang ngồi ở bên dưới cửa sổ nhà cậu, đang cầm vật sở hữu riêng của cậu ngày hôm qua đến mức nồng nhiệt.

Chu Hoàn cảm thấy không nên cướp đoạt lương thực tinh thần của anh em giai cấp, nhưng cứ như thế bỏ đi thì không cam lòng được.

Cậu lặng lẽ đi tới phía sau ông cụ, ông ta đang tập trung tinh thần đọc, chương thứ 10, chính là chương mà trò hay mới vừa bắt đầu, bầu không khí được phủ lên tới thời gian thích hợp nhất, ông cụ rất khẩn trương, lông mày hoa râu xoắn xuýt lại.

“Thu chai nào?” Cậu vỗ lên đầu vai ông cụ.

Hôm nay, quần chúng của tiểu khu Phú Cường thức dậy trong một tiếng gào thét tang thương dài miên man. (=[)])

Việc này không thể trách Chu Hoàn, cậu đang ở thời điểm tự mình nâng cao trình độ nghiệp vụ!

Nghiep vụ?

Không sai, cậu chính là làm cái loại nghề chuyên môn hù dọa.

Hắc ám chi lữ đã nghe nói qua chưa? Căn nhà ma lớn nhất thành, là nhân viên trong Du Nhạc Viên lớn nhất thành này, hạng mục mười người nổi tiếng nhất, xếp thứ 5 của hắc ám chi lữ.

Chu Hoàn chính là người phụ trách của Hắc ám chi lữ, Tiểu Đầu Đầu, người ngóng tìm hạng mục mới mỗi quý, dê đầu linh hù dọa người, thường gọi là giả quỷ.

Làm cái nghề này rất là dễ bị đập, trên thực tế cậu không ít lần bị đập, nhưng đều tính là tai nạn lao động, bắt kể chi trả.

Du Nhạc Viên kinh doanh không tồi, hiểu rõ sách lược cải biến doanh thu theo mùa, mùa hè đi lấy nước thuận tiện nghỉ hè, mùa đông thì có các loại hoạt động làm đèn băng lễ vạn thánh đặc điển, bởi vậy tiền lương coi như ưu đãi, huống chi Chu Hoàn rất thích phần công việc này.

Chu Hoàn là người kỳ thực lá gan rất nhỏ, bình thường ngày cả phim kinh dị cũng không xem, thi thoảng một con gián nhảy ra cũng có thể dọa cậu, nhưng người này thích giả bộ, làm bộ trấn định là sở trường diễn trò của cậu, rất nhiều lúc rõ ràng khẩn trương đến mức chân cũng nhũn ra, nhưng nét mặt vẫn là một bộ dáng núi băng, cậu sống như vậy kỳ thực mệt chết đi, nhưng giả nhiều năm như vậy muốn sửa cũng không sửa được, huống chi làm ra loại hành vi này có đôi khi còn khá là dùng được, tỷ như đụng phải chó dữ, người bình tĩnh nó sẽ không cắn đâu.

Lúc ban đầu Chu Hoàn làm phần công việc này, nguyên nhân là muốn nâng cao can đảm.

Đều nói là nhà ma thì thử luyện can đảm, suốt ngày trốn ở nhà ma như vậy, có phải nâng cao can đảm không đây?

Lấy kinh nghiệm thực tế của Chu Hoàn mà nói, vô dụng.

Trình độ miễn dịch của cậu đối với nhà ma chỉ hạn chế trong phạm vi mình quản lý tức là nói, đối một nhà ma khác dù chủ đề là “Tiểu hồng mao”, cậu cũng sợ đến muốn chết, chắc chắn, nghe đại hôi lang kêu, thật là khủng khiếp nhá điều này có thể nói rõ một trong những nguyên nhân vì sao cậu không dám xem phim kinh dị.

Đương nhiên, ở trong mắt đồng nghiệp, cậu vẫn đang là lãnh đạo tốt bình tĩnh có trách nhiệm.

Chủ đề của Hắc ám chi lữ thay đổi định kỳ.

Mỗi lần thi công Chu Hoàn đều tự thân vận động, phụ trách công tác giám sát xét duyệt nếu như không

đề cập tới bộ mặt thật hiểu rõ bối cảnh trước đó, cậu sẽ bị dọa đến chết khiếp ấy, còn làm việc thế nào được?

Sáng ý chủ đề mới cũng do cậu ra nguyên nhân giống như trên.

Nghỉ hè sắp đến rồi, cấp trên đặc biệt đem người phụ trách hạng mục nghỉ hè tập hợp lại mở một cuộc họp, cái gì bước chậm trên nước nè, mặt trắng trong mưa nè, dừng cảm tiến vào thác nước nè, các Tiểu Đầu Đầu đều đến đông đủ, trong đó còn bao gồm Chu Hoàn nhà ma cũng coi như là nơi tránh nắng đi.

Cuối cùng người phụ trách yêu cầu mỗi người ra một phần kế hoạch chủ đề của kỳ nghỉ hè, đương nhiên chỉ là nhằm vào hạng mục bản thân phụ trách kia.

Chu Hoàn lập tức đã nghĩ tới sê ri vực sâu lưu hành nhất khi ấy, bên trong rất nhiều suy nghĩ đều rất thích hợp dùng ở hắc ám chi lữ này, có người đưa ra câu hỏi: “Cái này, có phải tôn trọng bản quyền không? Có cần tìm nguyên tác lấy quyền không?”

Chu Hoàn một câu từ chối: “Một căn nhà mà thôi, còn nhiều chuyện như vậy, hơn nữa tác giả ban đầu lại không biết.”

Nói làm liền làm, Chu Hoàn hăng hái bừng bừng mua cuốn đầu tiên của vực sâu về, kết quả bị dọa đến mức sợ chết khiếp, sợ đến mức ném luôn cả sách đi.

Sợ thì sợ đấy, cơ mà suy nghĩ muốn rập khuôn theo vực sâu càng thêm mãnh liệt, đây quả thực là thiết kế cho Hắc ám chi lữ! Ngay cả tên cũng rất xứng đôi, đúng là duyên phận mà!

Sê ri Vực sâu tổng cộng có 10 cuốn.

Câu chuyện nói về một người thanh niên thích đi dã ngoại thám hiểm, trong lúc vô tình phát hiện ra một hang động trên núi, mười người đi vào nhưng đi ra chỉ có chín người, dĩ nhiên đã có 1 người rơi vào trong động. Thế là chín người ấy lại trở lại tìm, nhưng đập hết sơn động lại không phát hiện ra người thứ mười kia, lúc này đoàn người có chút sợ, phong cách khác biệt của chín người hiện ra vào lúc này.

Có người nói nhất định phải tìm, chúng ta không thể bỏ lại bạn bè ở lại nơi này, cấp trên đã dạy chúng ta blablablabla... Đây là lời của đoàn bí thư chi bộ khi còn bé có người nói không bằng về trước rồi tìm cảnh sát, cảnh sát nhất định có biện pháp blablablabla... Đây là lời nói điển hình của kẻ nhát gan, khi có việc thì báo với thầy giáo có người vỗ ngực nói, tôi đồng ý làm cái này cái này, các cậu thích tìm hay không cũng không cả, dù sao tôi cũng tự vào tìm! Nói xong thì bước vào... Đây là loại người ngốc thấy việc nghĩa là hăng hái đi làm.

Cứ như vậy, chín người lại quay vào sơn động, nhưng phát hiện cấu tạo trong động cùng với lần trước bọn họ bước vào có chút khác biệt... Sau đó lại có người phát hiện, cái sơn động này tựa hồ đang sống....

Má ơi, cuốn sách này sao hấp dẫn người thế.

Câu chuyện của Tiêu to gan này cùng với những tiểu thuyết kinh dị hoặc tiểu thuyết trinh thám cùng loại không giống nhau, ngôn ngữ thoải mái, sáng ý riêng biệt, trong bầu không khí kinh dị hỗn loạn mang theo chút tình yêu, tình bạn, nói chung chính là đặc biệt có thể hấp dẫn người ta để mất tối.

Cậu ngay cả cuốn thứ nhất còn chưa xem xong, cũng không biết tiếp theo sẽ ra sao, mười người có thể hoàn hảo đi ra không nữa?

... À! Tổng cộng có 10 cuốn, sẽ không phải là cuối cùng mười người đều chết chứ.

Chu Hoàn cứ nghĩ mãi về việc này, công việc thì có chút không chuyên tâm.

“Nè nè, cả lũ tới rồi.” Đồng sự Tiểu Lệ nhìn chăm chăm giám thị đâm chọc cậu.

Chu Hoàn phục hồi tinh thần lại, nhìn một cái lên màn hình, mấy người thanh niên đang nghiệm phiếu đến mức cao hứng bừng bừng.

Chu Hoàn hí hóp mắt lại, không nói hai lời đứng lên: “Lên!”

“Được rồi!” Tiểu Lệ hoan hô một tiếng, nhảy lên trước một bước vào “Phòng chuẩn bị”, có thể không hưng phấn sao? Bọn họ còn chưa hoàn thành chỉ tiêu thét chói tai của ngày hôm nay mà!

Các vị đừng hiểu lầm nhé, không phải là nói vào nhà ma thì nhất định phải dọa được người ta ngất mới thôi, đây chỉ là một điểm tư lợi nhỏ đặc biệt của nhân viên nơi này.

Tựa như quản lý xe qua núi, bạn xem chiếc xe đi như bay kia, mây xanh kia, bay vèo vèo, cậu nhìn rất hăng hái, nhưng nhân viên công tác người ta đã sớm nhìn chán rồi, ngay cả mấy phút mấy giây dừng lại cũng nhất thanh nhị sở, nhìn chán xe rồi thì nhìn cái gì bây giờ? Vậy chỉ có thể nhìn người.

Tựa như Chu Hoàn và Tiểu Lệ vậy nè, thời gian làm việc buổi chiều 6,7 giờ, chính là lúc không có khách tới, bọn họ cần gấp người đến kích thích.

Nhưng việc lựa chọn đối tượng rất quan trọng.

Cuối cùng cậu nhìn lướt qua mấy người trên màn hình giám thị, ba nam hai nữ.

Cậu không thích người vừa nhìn đã rất dễ bị dọa đến thét chói tai, chẳng hạn những người phụ nữ trẻ tuổi cũng không thích vừa nhìn đã thấy người rất sợ hãi, người không có tinh thần như thế, có thể chơi đến phân nửa sẽ hô dừng, lúc ấy bọn họ liền phải ngưng hẳn trò chơi, đốt sáng đèn lên, cái loại cảm giác này,

tựa như chưa tới cao trào, nghẹn khuất ấy!

Cậu thích nhất ra tay vào những đôi tình nhân, đặc biệt là lúc mà khi chàng trai thoát nhìn cũng rất yếu ớt, bọn họ sẽ đổ mặt lên chăm chú ôm người bạn gái nhỏ nhắn xinh xắn bên cạnh, cố gắng trấn định, lúc này bạn nếu như sờ cổ cậu ta một cái, nhất định sẽ nhận được một bàn tay đầy mồ hôi lạnh và tiếng thét chói tai gào khóc.

Đáng tiếc, lần này không có đôi tình nhân nào.

Nhưng mà trong đó có một tên mặc chiếc áo sơ mi màu vàng sáng, quần jean thẫm màu phối với chiếc giày màu trắng, tay cầm lưng chai coke hấp dẫn sự chú ý của cậu.

Con người này cao cao to to, diện mạo anh tuấn, loại tướng mạo này nên phối với màu da tiểu mạch, nhưng người này trắng cực kỳ là trắng luôn.

Không sai, đồng chí Chu Hoàn chính là bị mê hoặc bởi màu da mà vừa nhìn một cái thì biết ngay là không mấy khi ra nắng, cậu không phán đoán ra được.

Người nọ chính là Tiêu Linh, Tiêu to gan trong truyền thuyết.

3. Chương 3

Sân ở Du Nhạc Viên, tự nhiên là càng nhiều tiếng kêu sợ hãi, tiếng thét chói tai hay tiếng vui cười thì càng tốt, khu vực không ngừng phát ra tiếng vui ấy tự nhiên cũng có thể hấp dẫn càng nhiều khách hàng và sự quan tâm tới nó. Đối với những điều ấy, nhân viên công tác đều có một bộ phương pháp của riêng mình, chẳng hạn lúc điều khiển máy móc thì làm ra chút trò bịp bợm, nhất là cái loại tiết mục mạo hiểm kích thích, tiến hành tới giai đoạn giữa thì bỗng dừng lại, khiến du khách cho rằng như thế là đã kết thúc, ngờ đâu vào giây tiếp theo một vòng quay 360 độ mới lại tới... Lúc này, tiếng thét chói tai nổi lên không thua kém gì khoảnh khắc trước khi con tàu Titanic chìm xuống, du khách vắng lại cũng sẽ tụ thành một đám lớn cười ha hả lên, dù sao những người dám chơi loại trò chơi mạo hiểm này coi một chút kích thích này như không có gì cả, vậy, mình cứ quay thôi!

Đương nhiên cũng có loại trò chơi vô cùng ôn hòa, lừa dối nhiều thế nào đi nữa cũng không kích được cảm giác sáng khoái. Chẳng hạn chén trà âm nhạc, hay như ngựa gỗ xoay tròn bên cạnh nó, hoặc như tất cả các loại thiết bị ở trong “Thiên đường táo”.

“Thiên đường táo” là khu vực đặc biệt dành cho trẻ em, đương nhiên cũng bao gồm những người đã trưởng thành lá gan đặc biệt nhỏ lại phải đi chơi cùng với người yêu hay bạn bè, cho nên nơi đây thường phát ra tiếng vui cười véo von, mà không phải tiếng tru hét kích thích.

Nhưng dù có thế nào, chúng nó đều nổi tiếng hơn Hắc ám chi lữ.

Tuy rằng hắc ám chi lữ đã được liệt vào hạng mục thứ năm của 10 hạng mục lớn, song nếu chưa từng tự mình thể nghiệm, ai cũng không biết bên trong nó hoạt động ra sao.

Rất nhiều người lúc nhìn qua căn “nhà ma” im ắng lẻ loi dựa vào núi này, đều lắc đầu bỏ đi, bởi vì hiệu quả cách âm quá tốt, không ai ở ngoài có thể biết được bên trong căn nhà ma lẻ loi trơ trọi này đang hiện ra loại tình thế gì ra sao.

Từ khi giữ chức ở hắc ám chi lữ tới nay, Chu Hoàn đã tính tới mở mang tri thức cho phản ứng của người trong cuộc đối mặt trước tình thế không lối thoát này.

Có du khách là nam, nhìn rất nho nhã yếu ớt, lúc ấy bị hù dọa gấp quá có thể bỏ nhào tới, liên tiếp túm kéo cần có người là nữ, nhất là phụ nữ mang theo con trẻ, bạn ngàn vạn lần đừng chọn cô ấy, cũng đừng chọn đứa con, có một lần Tiểu Lệ dọa một đứa bé khóc, mẹ nó cầm giày cao gót liều mạng với Tiểu Lệ.... Lật thử tờ báo chiều tháng 7 năm ngoái nơi đó còn có thể tìm được cái tí giới thiệu kể lại rằng cuối cùng quý bị người đuổi theo đánh chạy ra ngoài mấy dặm không hay thấy lắm cũng có những người già cao lớn thô kệch, đeo vòng vàng trừ tà, trông rất ngang bướng cổ chấp, Chu Hoàn vừa mới thổi một hơi vào cổ, ông ta đã ngồi xuống phịch một cái, khóc hô nói không chơi... Thật là, người không có sức chịu đựng tới nhà ma làm cái gì cơ chứ.

Mọi thứ chuẩn bị xong đâu vào đấy rồi, chỉ còn thiếu mở công tác thả người thôi.

Tiểu Lệ hỏi cậu: “Anh đi nói về những mục cần chú ý hay là em đi?”

Chu Hoàn lại liếc nhìn màn hình, đúng lúc thấy cái tên đang ngáp mặc áo sơ mi màu vàng nhạt, quần jean màu lam sẫm phối với chiếc giày màu trắng tay cầm nửa bình coke kia, vẻ mặt không có gì đáng kể cả.

Chu Hoàn nói: “Anh đi.”

... ..

“Người có bệnh tim, bệnh cao huyết áp, bệnh thần kinh, động kinh... hay đã từng có bệnh án cấm vào, có ai không?”

Giọng nói điềm đạm, ôn hòa vừa vang lên một chuỗi những bệnh là bệnh, Tiêu Linh lại ngáp một cái.

“Không có? Được, vậy giờ nói về những mục cần chú ý. Không được đánh nhân viên công tác, không được phá hoại thiết bị ở đây, không được chụp ảnh, không được dùng đèn, nếu như chịu không được xin hãy hô to: ‘Kết thúc’ hoặc là ‘Tôi không chơi’, chúng tôi sẽ lập tức ngưng trò chơi lại... Đúng, xin mọi người nhớ kỹ, đây chỉ là một trò chơi...”

Không phải chính là trò chơi sao?

Tiêu Linh uống sạch nửa bình coke ấy, chán đến chết nhìn mặt trên tấm bảng treo ngang: “Hắc ám chi lữ”, quá ngây thơ rồi đi!

Đi tới địa điểm tập hợp, mọi người vui chơi giải trí, ăn ăn uống uống, bầu không khí luôn luôn thân thiết hữu nghị, ai biết cuối cùng có người nói rằng: “Này? Đằng trước không xa chính là ‘Vườn trái cây’ sao?”

“Vườn trái cây” là nơi chơi đùa lớn nhất thành phố, bởi vì khu vực trong đó đều dùng các loại hoa quả khác nhau để đặt tên, cái gì mà khu ô mai, khu táo... Thật là quá mức non nớt, không biết có khu quả thanh long không nữa?

Tiêu Linh cũng không tới loại địa phương này bao giờ, ngày ăn náu đêm thì viết, cuộc đời anh chán ghét tất cả những nơi nhiều người náo nhiệt.

Nhưng mà Trường kiếm trong tay lại rất hưng phấn nói: “Tôi có vé tặng này! Các cậu có muốn đi chơi không? Đúng lúc có 5 tấm!”

Chính là như thế, Tiêu Linh mới hậm hực như vậy xuất hiện ở lối vào hắc ám chi lữ, trên mặt anh viết ‘tôi chẳng thèm’.

Giọng nói lạnh như băng còn đang cường điệu những mực cần chú ý, Tiêu Linh đã buồn phiền lắm rồi, đem chai coke trống không trong tay gõ bang bang lên, nhưng mà bốn người còn lại lại khó chịu nổi mà hưng phấn, càng nghe con mắt còn sáng quắc lên, giống như khi còn bé, người lớn càng nói chỗ nào có nguy hiểm, không thể đi tới đó, đám bạn nhỏ chắc chắn sẽ cố đi tìm tòi vậy.

“Không được mang theo cặp, bình nước, cameras, hay là tất cả những đồ vật có thể chiếu sáng, chúng tôi sẽ bảo quản hộ các ngài...” Bất lấy một người gầy tong teo mặc áo đen quần đen đi tới chỗ bọn họ, ôm một cái giỏ to, lần lượt “đoạt lại” đồ dùng tùy thân của bọn họ.

“Bật lửa cũng không được, xin đưa cho tôi. Cảm ơn.”

Lột từng người rồi để cho vào, Tiêu Linh đứng ở cuối cùng, sờ sờ trên người cái gì cũng không có, liền cúi đầu đi vào theo.

“Bình nước cũng không được, xin đưa cho tôi, cảm ơn... nói anh đó, bình nước.”

Giọng nói lạnh như băng vang tới bên tai, Tiêu Linh chưa phản ứng lại được, cái chai trong tay đã bị người ta cầm lấy.

Thái độ phục vụ gì vậy!

“Chai rỗng à, có cần tôi vớt hộ không?” Người kia lại hỏi.

Tiêu Linh đang muốn nói cậu dám vứt, tôi giữ lại tuổi hoa không được sao?

Kết quả vừa ngẩng đầu đã ngơ ngẩn cả người, cơn tức đầy mình đã biến mất không còn.

Người kia, bộ dáng cũng thiếu nóng quá đi.

Ấn tượng đầu tiên về Chu Hoàn chính là: lạnh.

Giọng nói lạnh lùng, ánh mắt lạnh lùng, động tác lạnh lùng.

Phản ứng của Tiêu Linh cũng khiến Chu Hoàn sửng sốt, nhưng người này ngậy ra cũng không biểu hiện ra bên ngoài, cậu chỉ nhàn nhạt nói: “Vậy tôi vứt.”

Nói xong, chai coke một giây trước còn bị Tiêu Linh cầm nóng trong tay, bộp một tiếng đã nằm trong thùng rác.

Kỳ thực Chu Hoàn cũng không có vẻ bên ngoài khiến kẻ khác kinh diễm, chỉ có thể nói là bộ dáng sạch sẽ gọn gàng.

Khuôn mặt trắng trắng, tròng mắt đen đen, không có vết rỗ, không có vành mắt đen, không có những nếp nhăn nho nhỏ lung tung, thậm chí ngay cả lỗ chân lông tho to cũng không có cái đó và hoàn cảnh công việc không thấy mặt trời của anh không tách biệt được. Bởi vậy, Chu Hoàn xuất hiện ở trước mặt Tiêu Linh, ngoại trừ đôi môi hồng nhạt hơi mỏng ra, cả người chỉ có hai màu đen trắng.

Ngay ở trường hợp này, dưới tâm tình đặc biệt, xuất hiện của cậu khiến Tiêu Linh cả người khô nóng buồn phiền trong nháy mắt có cảm giác kinh diễm.

Nếu như đối phương là phụ nữ, như vậy tình huống bình thường sẽ là, người đàn ông bị kinh diễm sẽ bắt đầu áp dụng hành động, sẽ lôi kéo làm quen, sẽ vây bắt chặn đường, kết quả sẽ bị ghét bỏ, sẽ sinh ra một câu chuyện hay.

Nhưng đối phương lại là đàn ông, phương thức của Tiêu Linh cũng không tính là “bình thường”, anh cũng muốn áp dụng hành động, chỉ có điều mục đích rất thiếu đạo đức.

Anh đặc biệt muốn xem người mà nhìn từ trong ra ngoài từ đầu tới chân đều tản ra hơi thở bình tĩnh này có thực bình tĩnh như vẻ bề ngoài hay không.

Tiêu Linh mỉm cười nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Chu Hoàn.

..Hết chap 3..

4. Chương 4

Chu Hoàn trốn lẹ vào một cánh cửa ngục trang.

Trên thực tế ở bên trong hắc ám chi lữ có bao nhiêu cánh cửa ngục trang như vậy, thiết kế cánh cửa xoay tròn hết như vách núi, thì chỉ có nhân viên mới biết chúng nó ở đâu.

Hắc ám chi lữ được khoét vào bên trong một sơn động nhân tạo, nó được kết hợp hiệu quả giữa mê cung và nhà ma, đoàn người Tiêu Linh vừa mới tiến vào đã phát ra tiếng khen ngợi: “Thực là tối a ”

• • •

Đưa tay ra không thấy năm ngón, chỉ có thể khập khiễng đi về phía trước, dưới chân còn thỉnh thoảng bò qua vật gì đó, cô gái nào mà không cẩn thận tha nó đi thì không may lắm, thỉnh thoảng lại oa hét lên một tiếng, kỳ thực kia chẳng qua là những sợi dây nhân tạo tự động cảm ứng khí mà thôi.

Một đoạn đường đầu tiên không có trắc trở gì, chỉ là hơi có chút gồ ghề, thỉnh thoảng có một tia sáng trắng xuyên qua khe hở giữa hai phiến đá chui vào trong, mô phỏng theo ánh sáng tự nhiên khiến cho người ta có cảm giác đang thám hiểm dã ngoại vậy.

Tiêu Linh cảm thấy người thiết kế căn nhà ma này rất thông minh, cậu ta hiểu được làm thế nào để nắm bắt được “điểm kinh sợ” của một người.

• • •

Kỳ thực càng đến gần sự sinh tồn thì càng khiến con người ta sợ hãi.

• • •

Nếu không thì phim kinh dị Nhật Bản làm thế nào có thể dọa người đây, buồng vệ sinh, trần nhà, cống thoát nước, đều là nơi hằng ngày phải lui tới, tuy rằng biết rõ đó chẳng qua là giả vờ, nhưng sau khi xem xong thì cảm giác mang lại cực kỳ mãnh liệt.

Có một đoạn thời gian Tiêu Linh không dám tùy tiện thông ống thoát nước, ai biết bên trong có thể khảy ra nửa đầu ngón tay hay không chứ? (anh mà cũng sợ á)

• • •

Lại tỷ như sơn động này, bài trí âm nền chính là tiếng nước giản dị, róc rách, lách tách, không nhanh không chậm, nhưng càng đi vào sâu bên trong tiếng nước càng ngày càng rõ ràng, phối hợp trong lòng núi đặc biệt có hơi nước, thật giống như càng ngày càng đi gần tới một thứ gì đó kinh khủng.

• • •

Tiêu Linh đột nhiên cảm thấy đây thực là một nơi tốt để tìm kiếm linh cảm, đúng lúc đang không có ý tưởng gì.

• • •

“Ôi chao má ơi!!” Nữ sĩ gào khóc thét chói tai, “Tớ tớ... tớ giẫm phải cái gì rồi ấy, nó giòn giòn...”

Đoàn người đều bị dọa sợ khiếp, Tiêu Linh ngồi xổm xuống nhặt lên cái thứ đồ chơi kia, “Là nhựa thôi... Mẫu vụn nhỏ mà, có cần cả kinh bắt chọt thế sao.”

“À, xin lỗi...” Nữ sĩ khá là xấu hổ.

“Tiêu to gan, cậu cho là ai cũng đều cứng cổ trơ mặt như cậu chắc?” Trường Kiếm Trong Tay bênh vực thay nữ sĩ, “Không sao rồi, không sao rồi, đi theo phía sau tớ này, tớ mở đường cho!”

Trường Kiếm Trong Tay tên thật là Văn Tự, là người viết văn theo trường phái vô hiệp, hình tượng nhân vật phần lớn là to cao phóng khoáng, nhưng bản thân tác giả lại là thấp bé gầy yếu, mấy người thấy anh một bộ dáng “Tôi sẽ đi đằng trước ai theo tôi thì đi theo mau” thì liền như ý anh.

• • •

“Sớm biết thế thì mang lén đi động theo người rồi...” Một lát sau, một nữ sinh nói.

“Đúng thế!” Đoàn người cùng nhau gật đầu, TMD tối quá.

Chẳng qua là tối thì tối thôi, nhưng hình như không có thứ gì kinh khủng xuất hiện cả, ngoại trừ đường càng đi càng hẹp, chỗ quẹo càng ngày càng nhiều, ngoài ra tử lộ liên tiếp xuất hiện ra thì mọi người tựa hồ đã thích ứng với loại tối tăm này, chỉ đáng thương cho Trường Kiếm Trong Tay Văn Tự của chúng ta, đi ở đằng trước liên tiếp đụng tường, đụng nhiều rồi cũng thông minh ra, duỗi tay ra trước làm gậy sờ.

Tiêu Linh cũng không nhắc nhở hần như vậy thì sẽ dễ mò được cái gì đó.

• • •

biết rõ là dùng tiền tìm người hù dọa bản thân, nhưng vẫn là rất khẩn trương.

Loại cảm giác này rất kỳ diệu, nếu như cố gắng hình dung mà nói thì, chính là tự làm tự chịu.

Tiêu Linh tùy ý nhẹ nhàng đi sau cùng đội ngũ, con mắt đảo lên xuống, hộp nhạc, giấu ở kia... Còn tảng đá, là rỗng không, cameras... Cameras ở đâu nhỉ? Còn có thứ để thổi khí lạnh ra nữa, rốt cục bố trí thế nào nhỉ? Sao còn có tiếng người rên rỉ?

Bạn coi, tác giả viết tiểu thuyết kinh khủng huyền nghi và các tác giả viết ngôn tình vô hiệp rõ ràng không giống nhau, ở trong hoàn cảnh này, người khác chỉ nghĩ anh hùng cứu mỹ nhân hoặc là mỹ nữ yêu anh hùng thôi, chỉ có Tiêu Linh của chúng ta, vào cái lúc thể nghiệm cuộc sống này, tiện thể dùng tay suy đoán xem người đàn ông mặc quần áo đen lạnh băng vừa rồi đi từ đâu ra mà thôi.

• • •

“Bộ xương khô, bộ xương khô, nghe thấy xin trả lời.”

“Bộ xương khô có, đã vào chỗ.” Tiểu Lệ đứng dán vào vách núi tốt rồi, từ trong máy vô tuyến ở tai truyền đến giọng nói lạnh lùng của Chu Hoàn: “Mục tiêu đã tiến vào khu đầu tiên, hãy thực hiện theo kế hoạch B, OVER.”

Xác định Tiểu Lệ đã nhận được tin tức xong, không đợi trả lời thì đã ngắt.

Sạch sẽ lưu loát trước sau như một.

Chỉ là lúc này đây, trong thanh âm trầm ổn thêm một chút vội không thể đợi.

• • •

Công việc của bọn họ chính là như thế đấy, bao gồm cả Chu Hoàn, tổng cộng có bốn “quỷ”, mỗi quỷ đều được phân công rõ ràng.

Tiểu Ngũ là người mới tới, nhiệm vụ tương đối giản đơn, bình thường phụ trách giả làm “thi thể”, nằm ở trong một đồng người giả, chờ du khách nơm nớp lo sợ đi qua thì len lén túm lấy cổ chân của một người trong số đó, không cần kỹ thuật gì cả.

Lão La là loại hình gào to, giọng to, bản lĩnh nhanh nhẹn, thông thường mai phục ở tuyến đầu, chính là cái lúc mà du khách mới vừa vào thì bất thành linh đi ra – loại này tính nguy hiểm cao, dễ dàng bị đánh nhất.

Tiểu Lệ thì xấu số hơn, cô gái này gan lớn, loại xuất ngũ quân nhân này chính là không bình thường, cô

thích giấu mình ở trong lối đi nhỏ hẹp, cái loại lối đi mà chỉ đủ cho một người đi thôi ấy, cô sẽ thường thường thổi một luồng khí lạnh vào cổ người ta – loại này hệ số an toàn cao, phía sau là một cánh cửa, thổi xong là có thể cấp tốc rút lui khỏi hiện trường.

Công việc của Chu Hoàn phức tạp nhất, cậu là tổ trưởng, phụ trách tổng điều hành chỉ huy, căn cứ tình trạng hiện trường, tùy thời tăng giảm độ khó của trò chơi cũng là do cậu định đoạt.

• • •

Lúc này đây cậu quyết định thực hiện kế hoạch B.

Kế hoạch B có tính thú vị càng cao, trong mắt cậu hiện lên một tia xảo quyết, nghĩ đến người đàn ông ở trước cửa Hắc ám chi lữ mà ngáp năm cái liên tục, trong lòng cậu đột nhiên xông lên một tia kích động không ức chế được.

Cậu chỉnh sửa lại khăn trùm đầu, đi bao tay vào bóc một lượng bột phốt pho vừa đủ, áp lên tường, để lại một chuỗi vân tay tỏa ra ánh sáng yếu ớt như đom đóm.

Đợi lát nữa ai bị Lão La dọa sẽ chạy về hướng này, như vậy ánh sáng trên tường này chính là đèn chỉ đường vô hình.

Thực ra cậu muốn nhìn vẻ mặt khinh thường của cái tên kia sẽ phát ra tiếng thét chói tai như thế nào.

• • •

Lão La với tư cách già nhất dán trên vách tường, bóng người lơ mờ đi tới khiến anh kích động.

Hắn tự động thiết kế vài POSE, từ đâu bật ra một tốc độ có lực nhất, rồi lại biến mất nhanh nhẹn nhất, nghĩ đến một lát mới có thể nghe thấy tiếng thét phát ra, hắn hưng phấn đến mức chỉ muốn đi tiểu!

Thế nhưng anh đã quên rằng, cuộc đời của anh cho tới giờ chưa từng thuận lợi bao giờ, thời khắc mấu chốt lão sẽ giẫm phải một hai đồng phân quạ đen, tươi sống biến mệnh đẹp của anh trộn với đồng phân thối. (=]])

Tỷ như lúc nhận được thư thông báo trúng tuyển đại học lại phát hiện kỳ thực là gửi nhầm địa chỉ, hay như nhìn trúng cô nàng nào đó thì khiến bạn thân chạy vội, hay lại như bây giờ... Giọng nói lạnh băng của Chu Hoàn truyền ra từ tai nghe: “Bóng, bóng à, hôm nay không thực hiện kế hoạch A, sửa thành kế hoạch B.”

Bàng quang trường căng của Lão La bỗng trống rỗng.

Kế hoạch B là gì?

Không thể nhảy ra hù dọa người, mà là ngược lại dán ở phần cuối tầng đá của con đường nhỏ quẹo vào, chờ đầu tay dài của đối phương sờ đến da dẻ(khăn trùm đầu) quét hồ của anh thì mới là bầu không khí cao điểm nhất, tuy rằng đều có thể dọa người ta, thậm chí hiệu quả của kế hoạch B còn tốt hơn kế hoạch A, nhưng do chủ động biến thành bị động, khí thế kém cũng không phải chỉ là một điểm hay nửa điểm.

Chẳng qua Lão La rất biết lấy đại cục làm trọng, mắng thì cũng vẫn là mắng, nhưng vẫn dựa theo phân phó của phân quạ đen ai về chỗ nấy.

Một hai phút trôi qua, chợt nghe thấy cách đó không xa “eo” một tiếng, sau đó bước chân lộn xộn rất nhanh chạy về phía này, xem ra là Tiểu Lệ đã ra tay, Lão La nín hơi tĩnh khí dựa lưng vào vách núi, chỉ nghe một người tuổi còn trẻ chạy đến vị trí gần đó khoảng 10 bước thì đứng lại.

“Mọi người yên lặng chút nào, yên lặng chút nào, đều đi theo phía sau tớ này đừng chạy loạn...”

Ai ôi, vẫn là bị hù dọa có tổ chức.

• • •

Thanh âm non nớt ấy vừa yên lặng một lát lâu, mình lại vẫn đang há mồm thở dốc, Lão La vui vẻ.

Nhóc con đi đầu từ từ, chậm rãi vươn cánh tay dò dẫm bước từng bước, dưới mũ trùm đầu, đôi mắt cậu ta bị một đôi kính mắt che lại, lão La thấy rất rõ ràng, cậu thanh niên kia có vẻ gầy yếu, ***g ngực cũng vì căng thẳng mà phập phồng, có vẻ cũng rất hồi hộp, nhưng vì hai cô gái ở sau lưng, cậu vẫn cố buộc bản thân thông thả mà kiên định đi lên phía trước

Bên tay trái của cậu ta chính là chỗ rẽ, nhưng cậu ta nhìn không thấy, cậu ta chỉ có thể bước từng bước một lần mò về phía tầng đá giả trên người Lão La.

Đầu ngón tay dài nhỏ mắt thấy sẽ chạm phải thân thể mình, đầu mày nhóc ấy run run nhăn nhó, đầu ngón tay cũng có chút không yên, Lão La rất rõ ràng cậu ta sắp sờ phải cái gì nếu như sờ phải ngực, đó là thứ có khuynh hướng cảm xúc cứng rắn thô ráp như vách đá, như vậy cậu ta sẽ tận lực xoa nắn nếu như sờ phải mặt, vậy hơi bị kịch rồi, lớp da của khăn trùm đầu dính dính ướt ướt ngay cả chính anh cũng không muốn chạm... Dù thế nào đi nữa, nhóc con gầy yếu vừa kiên định vừa làm ra vẻ này hôm nay chết chắc rồi.

• • •

Lời tác giả:

Có người nói không thấy chữ cò thìa trong Chu cò thìa, tất cả mọi người có nhìn thấy không? Nếu như chỉ là hiện tượng cá biệt tôi cũng không có biện pháp, dù sao lấy một cái tên cũng không dễ, không muốn sửa nga...

Nếu không nhìn được, F5 một lần xem sao?

Trước đó đã từng chỉnh sửa rồi, thêm vào một chút nội dung, nhưng tình tiết không thay đổi.

.:Hết chap 4:.

đó đó, không phải tại tớ nhá, đến cả các bạn Trung cũng bảo không thấy từ cò thìa trong tên anh Chu nhá

trong chương này, các bạn sẽ thấy 2 cách xưng hô với cái anh Trường Kiếm Trong Tay đó, ở trên là anh vì anh í cùng lứa với anh Tiêu, ở dưới là cậu hay cậu ta là vì Lão La chính là Lão a, Lão í lớn rồi ha.

5. Chương 5

Văn Tự chạm phải vách đá rắn chắc.

Tuy rằng trước mắt một mảnh đen kịt, nhưng xúc cảm truyền tới đầu ngón tay thì hẳn có thể xác định được, kia chính là một tảng đá.

Văn Tự gõ một chút vào “vách tường” lại là ngô cụt!

Vậy nên chạy tới đâu bây giờ?

Dọc theo tảng đá này, cứ sờ dần mà đi thôi!

• • •

Thằng nhóc thôi! Lực tay còn khá mạnh, Lão La chịu đựng cảm giác muốn ho khan, tiếp tục lẳng lặng ngụy trang.

Bị chạm vào ngực, theo kế hoạch thì lão phải chậm rãi nhúc nhích mới đúng, nhưng không biết vì sao, lão bỗng nhiên có chút không đành lòng hù dọa thằng nhóc run cầm cập này, có thể là lòng đồng tình đã gây chuyện rồi, lão thấy cậu ta thì như thấy được bản thân lão năm đó, cũng là thích thể hiện trước các cô gái, trước mặt bạn thân giả bộ ta đây dũng cảm, mà không biết rằng trong mắt mọi người thì người ngốc nhất chính là cậu ta.

• • •

Thế nhưng, cậu ta có thể đừng có mà càn rỡ sờ soạng không?! Đường ở ngay bên trái không nhìn thấy sao?! (ây, sao không sờ thấp tí nữa =3=.)

• • •

Tay của Văn TỰ di chuyển từ khoảng ngực Lão La xuống tới dưới nách, thăm dò thể trạng to lớn và độ dày đồ ngụy trang của đối phương ban tặng, tay cậu ta nhất thời chưa sờ được tới vách tường.

È? Tầng đá này có rất nhiều chỗ gồ lên nha. Chẳng lẽ có bộ phận then chốt gì ư? (chỗ nào gồ vậy anh cười tủm tủm)

• • •

Đúng là tác giả viết tiểu thuyết có khác, đầu óc xoay chuyển quá thực là quá nhanh, có điều loại sách võ thuật cầu huyết rót từ trên vách núi xuống là có thể nhặt được bảo bối cộng thêm võ công bí tịch ấy chỉ có thể bắt gặp ở trong sách của Văn TỰ chứ ở đâu nữa?

Đây chỉ là một căn nhà ma mà thôi.

• • •

“Sao lại dừng lại thế?” Nữ sinh đằng sau nhỏ giọng hỏi.

“À. Không sao, tớ thấy tầng đá này có chút không bình thường...”

“Sao lại không bình thường?” Từ phía sau nữ sinh truyền tới một giọng nam lớn, người này giống như Văn TỰ, đều viết tiểu thuyết võ hiệp, chẳng qua phong cách hoàn toàn khác nhau, theo Tiêu to gan nói thì, họ 1 người theo phái nay, còn 1 người theo phái xưa, lớn giọng là phái xưa, từ bút danh cũng có thể nhìn ra manh mối, người ta tên Cổ Trùng.

Văn TỰ bên thì sờ soạng trên tầng đá bên thì không chắc chắn lắm nói: “Ừm... Không thể nói rõ được, hình như có hơi mềm, còn hơi nóng nữa...”

“A! Thật đáng ghét a ” Một nữ sinh khác thét to lên.

“Thật không thật không, để tớ sờ thử ” Cổ Trùng cũng vươn tay về phía trước.

Vài cái tay sờ ngực sờ bụng Lão La.

• • •

Cô mới đáng ghét ấy!!

Cọp không phát uy các ngươi cho là mèo bệnh à?!

Đám nhóc đáng ghét này, còn sờ, còn sờ nữa!

Lão La hít sâu một hơi....

• • •

“Ồ?” Ngón tay lần mò dừng lại, Văn Tự giống như đã phát hiện ra đại lục mới nên dán sát ở trên “tảng đá”, hưng phấn nhỏ giọng hô: “Động, động rồi ”

Tôi đã nói là có cơ quan mà!

“Văn Tự, chớ có sờ nữa, tớ thấy không đúng lắm.” Cổ Trùng chìa chìa vào bên trái: “Kia không phải có đường sao?”

“Dừng ồn!” Văn Tự đã cảm giác được run rẩy của “nhام thạch” dưới tay, hấn vững tin mình có thể tìm thấy chốt mở thông ra một mảnh trời đất hoàn toàn mới mẻ.

Hắn giơ tay kia lên, tiếp tục sờ lên trên.

Aizz? Sao lại mò được cái gì mềm mềm í nhỉ? Giống như sữa ấy... Có điều con đó không phải ở biển mới có sao? Căn nhà ma này không chuyên nghiệp rồi Văn Tự vô thức ngẩng đầu.

• • •

Lão La không thể nào nhin nổi nữa, bật đèn pin trong tay lên, đặt ở phía dưới mũi mình, ánh sáng trắng mạnh mẽ chiếu lên trên, chiếu ra một ‘khuôn mặt’ vắn vẹo vừa đáng sợ vừa xấu xí.

Hiện trường tĩnh lặng ba giây, sau đó chợt nghe thấy “A a a a a!!!” “Quý a!!!” “Cơ quan có đâu a!!”

• • •

Tiếng tru tréo vang lên liên tiếp, ở trong hang núi vang lên từng hồi dài thiết dài.

Chu Hoàn mỉm cười nhẹ nhàng, không biết tiếng thét này có phải giọng của tên kia không nhỉ?

Tựa như rốt cục đã tới ngày thu hoạch được trái cây vậy, nghe tiếng kêu thảm thiết giả quỷ cũng vui mừng vô cùng.

• • •

“Lão La, sao để lâu lâu thế?” Chu Hoàn thấp giọng hỏi.

Lão La tháo khăn trùm đầu xuống, thở ra một hơi dài, nói với bộ đàm ẩn: “Còn không phải tại cái tên dẫn đầu sao, sờ sờ, sờ đến mức tôi muốn ngứa ngáy, thiết chút nữa cười một trận!”

Tiếng bước chân tới gần, Chu Hoàn ngừng trò chuyện lại.

• • •

Cách màn đêm cậu nhìn thấy rõ đoàn người đi tới, trên mặt mỗi người đều đỏ tầng tầng mồ hôi, không tới không thôi.

Một người, hai người, ba, bốn người... Đây? Sao ít người thế?

Chu Hoàn chăm chú nhìn lại số, đích xác thiếu một người, hơn nữa chính là cái tên mà cậu lập chí hù dọa!

Ưu tư ngập đầy một hồi rồi biến mất không còn nữa, những người này ở trong mắt cậu chẳng qua chỉ là lũ lâu la mà thôi, cậu muốn giao chiến cùng với chủ tướng nhưng khi lâm trận rồi thì lại không thấy người.

“Aizz ya kia là cái gì?” Một nữ sinh phát hiện ra dấu vết bột phốt pho phát sáng mà Chu Hoàn đã sớm để lại trên vách tường. “Là chỉ đường thì phải?” Cổ Trùng nói.

“Vậy cứ theo chỉ thị mà đi thôi, tớ thực sự chịu không nổi tối mịt như này nữa!” Giọng một cô gái khác vang lên mang theo ý khóc, “Cái động chết tiệt này lúc nào đi hết vậy!”

Chu Hoàn ẩn ở một nơi bí mật gần đó thâm cười nhạt, thế này mà đã muốn khóc? Đồ chết nhát!

Đằng trước còn có Tiểu Ngủ đang chờ các người đó!

• • •

Chu Hoàn đi ngược về hướng bọn họ đang tới, cơ hồ im hơi lặng tiếng xoa vành tai mỗi người đi qua, mỗi khi đi ngang qua một cô gái bất kì thì còn xấu tính thổi một hơi vào lỗ tai người ta nữa.

• • •

“A!!”

“Có cái gì vừa qua thế!!”

“Mịa nó làm tớ sợ muốn chết ”

Khi Cổ Trùng đưa tay mò loạn thì Chu Hoàn đã đi xa rồi.

• • •

Chu Hoàn vòng vài vòng trên con đường bọn họ đi qua, đều không thấy được bóng dáng của người thứ năm kia.

Anh ta... đã chạy đâu rồi?

Là không cẩn thận đi lạc, hay là... xảy ra điều gì ngoài ý muốn rồi?

Bỗng nhiên, tình tiết trong vực sâu hiện lên trong tim, ở chỗ nào đó đã từng nói thế này, mười người bạn tốt vào động thám hiểm, khi đi ra thì thiếu mất một người... Nhưng mà đó là động có vấn đề trong sách thôi, “động” này của mình lại một vấn đề cũng chẳng có.

Chu Hoàn nghĩ như thế thì cảm thấy mình hơi bị dở hơi, cứ lằm bằm lằm bằm, nghĩ loạn gì nữa không biết! Nhảm nhí, đây chính là vị trí công tác của cậu, mỗi ngày không biết là chạy qua bao nhiêu lần, sao có thể xảy ra chuyện chứ.

Người kia chắc là lạc đường rồi?

Nghĩ đến cái người mặt không coi trọng cái gì kia chính là đang mờ mịt, mê man ở một chỗ nào đó trên con đường tối đen, Chu Hoàn đặc biệt muốn cười.

• • •

Kỳ thực thông thường mà nói, ở loại tình huống này, với tư cách là người quản lý, chuyện cậu phải làm chính là đẩy nhanh tiến trình trò chơi, để du khách ra khỏi động, xác nhận số người, sau đó bật đèn mau chóng tìm người đi tụt lại phía sau kia.

Thế nhưng xuất phát từ chút tư tâm nho nhỏ, cậu không có làm thế.

• • •

Câu chuyện về Chu Hoàn và Tiêu Linh khuyên chúng ta rằng, con người, tuyệt đối không thể lấy việc công làm việc riêng.

• • •

... ..

• • •

“Kỳ quái nhỉ, lão đại sao còn chưa ra?” Trong phòng nghỉ, Tiểu Lệ đỡ xuống đồ ngủ trang nhìn chăm chăm vào chiếc chuông treo trên tường.

“Còn chưa ra sao? Không phải đã kết thúc rồi sao?” Lão La hỏi.

“Đúng vậy, có điều hình như bên du khách kia cũng không thấy một người.” Tiểu Lệ chỉ ra ngoài cửa sổ.

• • •

Ngoài cửa sổ, trên chiếc sofa dài trong phòng nghỉ của du khách có bốn người nằm dài, mỗi người đều giống như vừa mới được vớt từ dưới sông lên vậy, uể oải chán nản.

“Làm cái gì chứ, mới có 30 phút thôi sao, tớ còn tưởng rằng chúng ta vào đó chỉ ít 2 tiếng rồi chứ.” Một nữ sinh nhìn vào di động.

“Nghe nói con người khi trải qua thời khắc tốt đẹp thì mới cảm thấy thời gian qua cực kỳ nhanh, loại cảm giác này của cậu đã nói rõ rằng chuyện trải qua vừa rồi không thoải mái.” Cổ Trùng nói.

“Nhưng mà rất sáng khoái a, tớ đã lâu không hưng phấn như thế rồi ” Một nữ sinh khác nói.

“Chính xác, căn nhà ma này so với những căn nhà ma tớ đã từng chơi thì chuyên nghiệp hơn hẳn.” Cổ Trùng huých vào Văn Tự ở bên cạnh, “Nhóc cậu sao không hé răng thế? Không phải là chưa điều chỉnh lại

được chứ?”

“Ừm, hả?” Văn Tự ngẩng đầu, con mắt và khuôn mặt đều đỏ hồng, một bộ dáng vừa bị giày vò sâu sắc qua, hần ngơ ngác nhìn Cổ Trùng, hỏi: “Tiêu to gan đâu?”

Đúng rồi, Tiêu to gan đâu?

Bốn người ngơ ngác nhìn nhau.

“Tớ nhớ rõ là cùng đi vào mà.”

“Trên đường cậu ấy sẽ không ra ngoài rồi chứ ”

“Ai ya, không phải là lạc đường tụt lại phía sau rồi chứ? Cậu ấy đi ở sau cùng mà...”

Mấy lời nghị luận chín người mười ý ồn ào vang lên, cuối cùng vẫn là Văn Tự phát phát tay: “Không sao cả! Thần kinh cậu ta vững lắm, tám phần mười là ở lại trong đó nghiên cứu cấu tạo cái gì rồi!”

“Đúng đó...” Một người nhìn qua nhìn lại nhau suýt quên mất cậu ta viết cái gì rồi!

• • •

Trong phòng nghỉ của nhân viên, ba người cũng đang nghị luận.

Tiểu Lệ nói: “Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ, tôi có hơi bất an đây.”

“Có thể xảy ra chuyện gì đây, anh Chu Hoàn làm việc luôn là ổn(chắc chắn), chuẩn (chính xác), ngoan (đốc sức)! ”

Tiểu Lệ lườm cậu một cái: “Cậu thì biết cái gì! Bây giờ không phải một mình Chu Hoàn không ra, là anh ta cùng với một du khách chưa đi ra...” Đường như nhớ tới cái gì đó, “Được rồi! Hai người nói xem... có thể hay không... anh ta và du khách bị bắt đi?”

“Không, không thể nào.” Tiểu Ngũ cào cào tóc, “Bị bắt đi cũng không sao đâu, anh Chu Hoàn không phải đai đen Taekwondo sao.”

“Nhóc đó chỉ đứng một bên chờ mặt ra thôi! Nếu thật sự đánh nhau ấy à, thể nào nhóc ấy cũng bị thiệt, tính đánh nhau với khách hàng!” Lão La đứng lên rồi lại ngồi xuống, suy nghĩ một hồi rồi lại nói: “Tôi thấy không có vấn đề gì lớn cả, xem tình huống này thì, chắc là nhóc ấy trên đường phát hiện không thấy

một du khách, cho nên cậu ta đã đi tìm rồi.”

tìm người vì sao không bật đèn? Như vậy không phải tìm nhanh hơn sao?

Ba người nhìn về đèn đỏ hiển thị “đang tiến hành trò chơi” trên vách tường, đồng thời nhú mào.

“Hay là... Tiểu Hoàn đã đụng độ với đối thủ rồi.” Tiểu Lệ nói một cách rất chi là chắc chắn.

Qua khoảng năm phút đồng hồ thôi, lối ra của hắc ám chi lữ lần thứ hai mở ra.

Nhân viên trong phòng nghỉ công nhân viên và du khách trong phòng nghỉ của du khách tất cả đều không hện mà gặp đều nhìn lại về hướng ấy.

Sau đó thì không hện mà cùng há hốc miệng ra .

.:Hết chap 5:.

6. Chương 6

Chu Hoàn là bị Tiêu Linh ôm ra ngoài.

Còn là ôm kiểu công chúa.

“Này!” Tiêu Linh bộ dáng đặc ý rất giống dũng sĩ mới đi ra khỏi tòa thành ác ma.

Chỉ là “công chúa” ở trong tay anh vẻ mặt rất khó coi.

“Được rồi, để tôi xuống đi.” Giọng nói Chu Hoàn vẫn cứ là bình tĩnh thản nhiên, chỉ thấy khóe mắt hơi đỏ lên.

“Đây... Đây là sao vậy? Đầu nhi(1), cậu bị thương rồi sao?” Tiểu Lệ là người đầu tiên tiến lên, quan sát cậu từ trên xuống dưới, “Đầu nhi, mặt nạ của cậu đâu?”

(1)đầu nhi: là cách gọi thân thiết với người đứng đầu.

“Ồ đây ” Tiêu Linh vẫy vẫy khăn cứ như là đang muốn khoe khoang vậy, trên thắt lưng rõ ràng là chiếc khăn trùm đầu màu đen mà Chu Hoàn đội trước khi vào động.

“... Tôi bị sái chân rồi.” Chu Hoàn đã rời khỏi ôm ấp của Tiêu Linh nhờ có sự dìu đỡ của Lão La và Tiểu Ngũ, chỉ là tạm thời không thể một mình đứng thẳng.

Mấy người bạn của Tiêu Linh cũng đã chạy tới, Cổ Trùng thấy Tiêu Linh thì ánh mắt tràn ngập kính nể, giơ ngón cái lên: “Cậu được lắm! Bọn tớ đều bị ‘quỷ’ đuổi theo mà chạy tới khẩn, cậu thì ôm ‘quỷ’ ra ngoài cơ!”

Tiêu Linh chẳng để ý đến hân, anh hơi cúi người hỏi Chu Hoàn: “Không sao chứ?” Quay đầu tạ lỗi với bọn Lão La: “Thật xấu hổ quá, đều là vì tìm tôi... Tôi đưa cậu ấy đi bệnh viện nhé.”

Bọn Lão La còn chưa đáp lại, Chu Hoàn đã lạnh lùng mở miệng: “Không cần thiết.”

“Chân bị trật không phải chuyện nhỏ đâu, lỡ như bị thương đến gân thì làm sao đây?” Tiêu Linh nói rất là hiên ngang lắm liệ.

“Đúng vậy, anh Chu Hoàn, anh vẫn nên đi bệnh viện đi, dù sao đây cũng tính là tai nạn lao động, sợ gì chứ!” Tiểu Ngũ tán thành kiến nghị của Tiêu Linh, Chu Hoàn còn chưa nói tiếp được, ánh mắt Tiêu Linh đã sáng rõ: “À. Thì ra cậu tên Chu Hoàn nhá. Hoàn nào thế?”

Chu Hoàn mặt không biểu cảm hơi quay nghiêng sang một bên, không muốn nhiều lời, Tiểu Ngũ thì lại nhanh chóng tiếp lời: “Tên của anh Chu Hoàn chính là một loại chim đó! Cái loại cò thìa mồm đỏ đó! Anh nói xem là Hoàn nào!”

Con mắt Tiêu Linh càng sáng lên: “Thì ra còn là loại chim quý hiếm nữa sao? Vậy càng phải bảo vệ hơn nữa, tôi đưa cậu đi bệnh viện nhé.”

“Không cần.” Chu Hoàn lại kiên quyết từ chối lần nữa, nói về phía Lão La và Tiểu Ngũ, “Trước hết hãy đỡ tôi vào đã.”

Bạn bè Tiêu Linh bị gạt sang một bên mắt choáng váng, trong buổi gặp người này một chữ cũng không thêm nói, đây là làm sao thế? Vừa quan tâm vừa bảo vệ, ngay cả lời nói chọc cười cũng nói ra.

Tiêu Linh cười mỉm chỉ beo nhìn chăm chăm vào bóng lưng khập khiễng của Chu Hoàn đi ở chính giữa,

bỗng nhiên đi nhanh thêm vài bước, chụp vào vai cậu, ghé vào lỗ tai cậu thấp giọng nói: “Khóe mắt cũng đỏ kìa, vừa rồi sẽ không phải là bị dọa khóc chứ?”

Chu Hoàn bỗng dừng lại bước chân, trừng mắt nhìn anh.

Tiêu Linh bị trừng thế thì cả người thoải mái, nghĩ thầm: cuối cùng cũng có chút biểu cảm rồi, đáng tiếc trong động quá tối, không thấy được bộ dáng sợ hãi của cậu.

“Làm sao vậy? Có phải chân đau lắm không? Tôi đưa cậu đi bệnh viện nhé!” Tiêu Linh vẽ mặt thân thiết nói.

Chu Hoàn mím chặt miệng, lạnh lùng nhìn anh, tay đã nắm thành nắm trong tay áo không thể đánh người ở đây, vậy sẽ tính là đánh khách hàng.

“Được, vậy phiền anh đưa tôi đi.” Chu Hoàn cười nhẹ nhàng một cái với anh.

“Là đau chỗ nào? Chân đau hay là cổ chân đau? Vừa rồi cậu chạy nhanh quá, gọi cậu cũng thềm dừng, tôi lại không phải cố ý dọa cậu a ” Ngồi trên xe taxi, Tiêu Linh không ngừng nói chọc Chu Hoàn.

Chu Hoàn giật giật mặt nhưng không hé răng.

Nếu đổi lại là một ai đó khác thì gặp phải việc này tâm tình cũng chẳng tốt nổi, nếu như nghề của bạn là giả quỷ, ngược lại bị du khách dọa cho sợ đến mức thất lễ, còn không cẩn thận sái chân, bạn có thể nói gì đây?

Tình huống lúc đó là như vậy đây, Chu Hoàn một mình đi trong động, nhưng thế nào cũng không tìm được cái người đã mất tích kia, đánh giá một hồi, trong động chắc là chỉ còn có cậu và cái người du khách còn lại kia, thế nhưng cậu đi mấy vòng trong động liền, cũng chưa thấy còn vết tích tồn tại của một ai khác.

Đứng ở trước mặt một ngã ba đường, cậu có hơi sợ hãi.

Không phải cái loại sợ này, là sợ điều gì đó ngoài ý muốn sẽ xảy ra trong phạm vi quản lý của cậu.

Cậu quyết định quay đầu lại tìm một lần nữa, nếu như mình không phát hiện ra được, vậy chỉ có thể thông báo cho đồng nghiệp bên ngoài bật đèn lên, đương nhiên tốt nhất là không nên đi thêm một bước nào, bởi vì một khi bật đèn lên, tổng giám quản phòng sẽ biết ngay lúc chơi nhà ma mà bật đèn lên thì chỉ có thể nói rằng đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn rồi.

Cậu không khỏi có chút ghét người kia, không có việc gì sao phải tụt khỏi đội chứ!

Cậu bật đèn pin lên, vừa đi vừa khẽ khàng gọi: “Có người không có người không ”

Không ai đáp lời.

Dưới ánh đèn trắng trắng chiếu rọi xuống, ánh sáng chiếu ra con đường nhỏ gồ ghề và những tảng đá quái dị lờ mờ, khoảng ngoài chùm sáng càng có vẻ tối tăm thêm.

Từng có đồng chí đã từng dùng đèn pin ban đêm nói rằng, không bật đèn pin thì tối bình thường, vừa bật một cái thì sáng tối đối lập nhau, những nơi tia sáng không chiếu tới thì tối vô cùng, nếu như là đi đường đêm mà nói, cái loại cảm giác ngăn cách với bóng tối càng sâu, lúc này sẽ mù quáng ngẫm nghĩ, càng nghĩ càng nghĩ bên người một mảnh tối om không biết đang ẩn giấu thứ không tốt lành gì nữa.

Thế nhưng Chu Hoàn lại vẫn suy nghĩ vớ vẩn.

Đặc biệt lúc nhặt được một chiếc giày màu trắng, vừa... vừa rồi đi ngang qua đây thì, không có giày mà!

Chắc là của người kia rồi, không sai, người kia đi giày màu trắng mà!

Cậu nhặt chiếc giày lên, tim cứ đập thành thịch: sao lại rớt giày nhỉ? Sao lại rớt giày được chứ...

Đi vào một lối rẽ, Chu Hoàn lại bị vật gì vướng vào chân.

Dùng đèn pin chiếu vào, lại là một chiếc giày nữa!

Cùng với chiếc giày trong tay là một đôi hoàn hảo.

“Sao lại có một chiếc nữa nhỉ...” Cậu ngồi xổm trước chiếc thứ 2 thì thầm, “Sao lại rớt giày chứ... Lại còn là hai...”

Con đường này vừa rồi mình đã đi qua, rõ ràng là không có giày ở đó, nếu như anh ta xuất hiện ở lúc mình đã đi rồi, vậy sao lại không nghe thấy tiếng anh ta gọi nhỉ?

Âm thanh trong sơn động rất là vang, tùy tiện một thanh âm nhỏ bé cũng sẽ bị phóng đại lên, Chu Hoàn tin chắc nếu người kia phát ra thanh âm, cậu nhất định có thể nghe được.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên bên tai cậu: “Cởi giày mới dễ theo cậu, không bị cậu phát hiện ra ”

“A a a a a!”

Đồng chí Chu Hoàn của chúng ta, đã bị ô danh rồi.

Lần đầu tiên bị du khách dọa, lần đầu tiên thét lên, lần đầu tiên bị dọa đến chạy như điên, lần đầu tiên bị dọa đến mức chạy sái cả chân.

Nhiều cái lần đầu tiên như thế... Ồ, đồng chí Tiêu Linh anh được lời to rồi.

... ..

Tiêu Linh theo dõi sườn mặt của cậu, vẫn như trước không cam lòng nói: “Đừng giả bộ nữa, có phải rất muốn đánh tôi một trận không?”

Chu Hoàn lạnh lùng liếc anh một cái, “Hiện giờ không ở ‘vườn trái cây’ rồi.”

“Ừm tôi biết.”

“Cho nên tôi đánh anh không tính là nhân viên đánh nhau với khách hàng.”

Tiêu Linh sờ sờ mũi: “Chân cậu còn chưa tốt mà.”

Chu Hoàn lại quay đầu qua một bên, không thèm để ý tới anh.

Dõi theo sườn mặt không chút biểu cảm của cậu, Tiêu Linh nhin không được hoài nghi, vừa rồi ở trong hang núi kia, người phát ra âm cá heo thật sự là cậu sao?

Quả là quá khó chơi, nếu không phải chân sái không chạy được, còn không biết phải đuổi theo cậu bao lâu, chẳng đến khi mình tỏ rõ thân phận, tên này còn vung tay lên, a a kêu loạn.

Khóe mắt Chu Hoàn còn có chút đỏ, Tiêu Linh nhớ tới lời vừa rồi anh nói trêu, lẽ nào cậu thực sự bị dọa đến mức khóc rồi?

Chu Hoàn bỗng quay sang nói: “Sao còn chưa tới? Không phải đi tới bệnh viện gần đây nhất sao?”

“Chút thương ấy cần gì phải đi bệnh viện chứ!”

Chu Hoàn sững sốt: “Vậy đây là đi đâu đây?”

“Tới nhà tôi a.”

“Tới nhà anh làm gì, không đi.”

“Tới nhà tôi lấy khăn mặt nóng đắp cho cậu mà.”

“Nhà tôi cũng có khăn mặt nóng, cần gì phải tới nhà anh?” Chu Hoàn trừng mắt.

“À. Tốt lắm, vậy tới nhà cậu đắp.” Quay đầu nói sát vào tai lái xe: “Anh à, sửa lại nhé, đi tới nhà cậu ấy.”

“Được, địa chỉ?” Tài xế thả chậm tốc độ.

Chu Hoàn không chút suy nghĩ báo ra một địa chỉ.

Tiêu Linh thần nhiên cười: “Không xa nhá.”

Xe dừng ở ngoài tiểu khu.

Tiêu Linh xuống xe trước tiên, kéo cửa xe ra, đưa tay đỡ lấy Chu Hoàn, Chu Hoàn liếc anh một cái, không để ý tới cái tay duỗi đến trước mặt mình, một chân mình tự đặt xuống đất, dựa vào thân xe đứng vững.

Tiêu Linh cũng không cảm thấy xấu hổ, mỉm cười rút túi tiền ra, đem đầu ngón vào trong xe trả tiền taxi.

Chu Hoàn thấy anh trả tiền taxi, cảm thấy là lạ chỗ nào đó, nhưng nhất thời không nghĩ ra được, chỉ có thể ngơ ngác đứng dựa vào cửa xe.

Thẳng đến khi Tiêu Linh trả xong tiền, xoay người lại kéo cậu, một chân trọng tâm không ổn, mất đi thăng bằng dựa vào vai Tiêu Linh.

“Anh làm gì!” Chu Hoàn lại càng hoảng sợ nhịn không được gào lên.

Tiêu Linh hé mắt về phía người vừa dựa vào vai anh, “Dựa vào nữa sẽ ngã xuống đó.”

Chu Hoàn nhìn lại, vị trí mình vừa đứng đã bay lên một mảng bụi mù, xe taxi đã đi mất hút rồi.

Thì ra là thế, Chu Hoàn không cam lòng thấp giọng nói: “Vậy cảm ơn.”

“Đừng khách khí, tôi họ Tiêu, tên Tiêu Linh, là Linh trong lòng công của khổng tước ấy. Aizz, cậu nói tên của hai ta có phải rất chính xác không? Đều là rất có ý nghĩa.”

Chính xác cái quái gì!

Chu Hoàn còn đang canh cánh vì chuyện trong động, căn bản không định nói chuyện với anh: “Cảm ơn anh tiễn tôi về, tạm biệt.” Nói xong thì khập khiễng đi vào tiểu khu.

“Chờ đã! Không phải là nói đáp cho cậu sao, sao lại đi trước?” Tiêu Linh đuổi lên đằng trước, “Hơn nữa, cậu thể này cũng không đi xa được.”

Chu Hoàn cuối cùng cũng nhớ tới vừa rồi vì sao lại thấy kỳ quái, “Ai bảo anh để xe taxi đi?!” Anh ta rõ ràng là nên ngồi xe về chứ.

“Aizz ya, đi cũng đi rồi đừng tính toán nữa mà, tôi vừa vắn đưa cậu lên!”

“Không cần.” Chu Hoàn rút lại cánh tay bị anh nâng, “Anh đi ra khỏi ngõ nhỏ này thì có thể gọi xe rồi!”

“Làm người thì phải có tín nghĩa và danh dự chứ! Đưa phật đưa tới tây thiên, đưa cậu cũng phải đưa tới cửa nhà.”

Chu Hoàn cau mày, lời này sao không may như thế nhỉ!

Có điều què cẳng rồi cũng không gay gắt với anh ta nữa, cứ để anh ta đưa vậy.

Khi đi ngang qua cửa hiệu sách, Chu Hoàn dừng bước chân lại.

Tiêu Linh nhìn cậu: “Không phải chứ? Muốn dạo hiệu sách à?” Thực sự chịu cậu, hành động bất tiện còn có tâm tình đi dạo nữa!

Chu Hoàn nhìn tủ kính hiệu sách nói: “Không phải là đi dạo, là đi mua.” Nói xong thì “giãy dụa” vươn người về phía đó.

“Thì ra là muốn mua à, nói cho tôi biết tên sách đi, tôi giúp cậu mua, cậu ở đây đừng có nhúc nhích.”

“Được.” Chu Hoàn móc túi tiền ra, “ Vực sâu của Tiêu to gan. Cảm ơn.”

Ngực Tiêu Linh thầm phập phồng, chậm rì rì bay lên cao, ngưng ngưng hỏi cậu: “Tổng cộng có 10 cuốn, cậu muốn mua mấy cuốn?”

Chu Hoàn vô cùng kinh ngạc nhìn anh: “Anh cũng xem sao?”

Tiêu Linh gật đầu, xem qua không chỉ một lần đâu.

“Mua cả 10 cuốn. Cảm ơn.” Chu Hoàn nói.

Tiêu Linh một tay xách túi plastic một tay dìu Chu Hoàn lên ba tầng lầu, 10 cuốn sách rất nặng, Chu Hoàn có chút xấu hổ, Tiêu Linh lại không để tâm, vừa đi vừa cùng cậu trò chuyện: “Một lần mua trọn bộ, nếu như phát hiện không hay thì làm sao đây?”

“Sẽ không đâu, tôi đã xem qua cuốn 1 rồi.”

“À, vậy chỉ cần mua 9 cuốn còn lại không phải được rồi sao?”

“Cuốn kia đã bị tôi không cần thận...” Nói đến đây, Chu Hoàn cảnh giác cảm miệng, chuyện bị dọa kia rất là mất mặt, không đề cập tới cũng được. “Khụ, phần 1 là đọc online, giờ thì muốn sưu tầm...”

“Là như vậy à.” Tiêu Linh sướng rên lên được, “Không nghĩ tới cậu còn ủng hộ bản chính nữa.”

“Chủ yếu là đọc online không có kết cục.” Chu Hoàn lạnh lùng nói tiếp, “Tác gia này có hơi rắm thối, không post bản hoàn trên mạng, mỗi bộ chỉ viết được 8% thì bắt đầu khóa rồi.”

“... ..” Nếu không thì làm sao mà các cậu chịu mua bản chính chứ.

“Có điều chuyện xem rất hay.” Chu Hoàn còn nói, “Cho nên định tham khảo một chút.”

“Gì cơ?”

“Anh cũng đọc Vực sâu à, anh không cảm thấy nó rất thích hợp dùng vào ‘hắc ám chi lữ’ sao?” Chu Hoàn dừng lại ở cửa, con mắt đen trắng rõ ràng lóe lên thần thái tiêu dao nhẹ nhàng tựa mây gió, “Cho nên tôi muốn tham khảo lối suy nghĩ trong văn một chút, chủ đề quý mới nhất của chúng tôi lại có rồi.”

“Cậu thế là xâm phạm quyền...” Tiêu Linh vẻ mặt buồn rười rượi.

“Anh ta lại không biết.” Chu Hoàn bĩu môi một cái tỏ vẻ khinh thường, một tay mò chìa khóa trong túi quần, mở cánh cửa sau lưng rồi đảo mắt nhìn lướt qua Tiêu Linh, do dự nói: “Cái kia, anh... nếu không thì vào uống chén nước đi.”

“Được.”

.:Hết chap 6:.

7. Chương 7

Phòng ở của Chu Hoàn rất mộc mạc, cũng rất ấm áp trên thực tế, Tiêu Linh lần đầu tiên nhìn thấy một người đàn ông để ý tới chỗ sống như thế.

Sô pha 2 người trang nhã, bàn trà bằng gỗ thô, dưới bàn trà bày tấm thảm lông dày dày, gian phòng rất ngăn nắp sạch sẽ, thậm chí đem lại cho người ta cảm giác đơn giản, không có tạp vật chất đống, cũng không có quần áo vứt lung tung, trên vách tường còn có giấy dán tường kẻ ô vuông màu vàng nhạt, dán đầy lên cả trần nhà.

“Nghe nói giấy dán tường không bảo vệ môi trường.” Tiêu Linh nói.

“À, tôi không thích tường màu trắng.” Chu Thanh thuận miệng đáp, “Có đồ uống và trà, anh uống cái gì?”

“Có nước là tốt rồi, tôi tự rót.” Tiêu Linh đặt trọn bộ vức sâu lên bàn, “Cậu uống cái gì?”

“Nước thôi.”

Tiêu Linh mượn thời gian rót nước chậm rãi quan sát hoàn cảnh, người này quả thật rất thích giấy dán tường, ngay cả phòng bếp cũng phủ kín, không biết phòng ngủ có phải càng khoa trương hơn không, sẽ không là màu phấn hồng chứ, Tiêu Linh sờ thử tường, vậy mà còn là nhiệt độ cao chống ẩm.

Này phải mất bao tiền chứ, Tiêu Linh le lưỡi.

“Bạn gái cậu mấy giờ tan tầm?” Đặt cốc nước lên bàn trà, Tiêu Linh thuận miệng hỏi.

Chu Hoàn ngồi trên sô pha, đang cởi giày, thuận miệng đáp: “Tôi không có bạn gái.”

Nhìn gian phòng được thu dọn đến như thế mà cậu còn ‘già mồm cãi láo’, nhìn vào còn tưởng đây là sở thích của bên gái chứ, thì ra là cậu độc thân.

“Vậy cơm tối cậu phải làm sao đây?” Tiêu Linh chú ý tới chỗ cổ chân Chu Hoàn còn sưng phồng lên.

“Kêu đồ ăn ngoài vậy.” Chu Hoàn nói, không thêm quan tâm.

“Vậy tôi giúp cậu kêu.”

“Không cần.”

“Vậy... có chậu không?”

Chu Hoàn ngược mắt lên: “Gì chứ?”

“Lấy chậu nước nóng ngâm chân cho cậu thôi.”

“Không cần.”

Tiêu Linh dõi theo mắt cá nhân sưng phù của cậu, “Hôm nay mà không xử lý ỏn ấy, nói không chừng ngày mai sẽ sưng to hơn nữa, buổi tối đau nhức sẽ khiến cậu ngủ không ngon đâu. Cậu một mình cũng không có cách nào ngâm chân mà, nếu như bưng chậu nước nóng lại ngã xuống nữa, kêu trời trời không biết, không phải rất đáng thương sao?”

“Có thể thăm đến thế sao...” Chu Hoàn vốn đã hạ quyết tâm từ chối, nhưng nghe đến câu ngữ cũng không ngon kia thì giọng điệu từ chối của cậu đã không còn chắc chắn lắm.

“Được rồi, tôi đi lấy nước nóng.” Tiêu Linh đứng dậy đi về phía WC, “Cái chậu màu lam này có thể dùng không?”

“Được.”

“Ai nha!” Tiêu Linh dường như phát hiện ra cái gì đó ở WC nên hô ra tiếng.

Chu Hoàn cũng khẽ cất cao giọng: “Làm sao vậy?”

“Gương ở WC nhà cậu sao lại đối diện với cửa sổ thế?”

“Làm... sao?”

“Gương ở WC không thể đối diện cửa sổ cậu không biết sao?” Tiêu Linh ló đầu ra nói như có thật, “Cậu không sợ nửa đêm vào WC sẽ thấy thứ gì không tốt trong gương sao?”

“Anh...Anh... anh đang nói bậy bạ cái gì đó!” Mặt Chu Hoàn cấp tốc trắng bệch ra.

Tiêu Linh nhìn ở trong mắt, không thềm nhắc lại.

• • •

Bụng nửa chậu nước đặt ở trước mặt Chu Hoàn, lại nhờ đối phương hướng dẫn mà tìm thấy dầu xoa bóp cùng với hai chiếc khăn mặt thật dày.

Mùi của dầu xoa bóp xen lẫn với nhiệt khí không thể nói rõ là dễ ngủ hay khó ngủ, Tiêu Linh nhắc cổ chân Chu Hoàn, một bên đẩy một bên nói: “Phương pháp này là bà nội tôi dạy, dùng tốt lắm, đảm bảo đêm nay không đau...”

“Cái kia... Tiêu...”

“Tiêu Linh.”

“À, Tiêu Linh. anh... vừa nói cái gì cửa sổ...” Chu Hoàn nói chậm rì rì.

“À, cậu nói cái kia á,” Tay Tiêu Linh tiếp tục dùng lực, Chu Hoàn buồn bực hừ một tiếng, Tiêu Linh tùy tiện nói: “Chính là phong thủy của gian phòng ấy mà, cái gương và loại cửa sổ này rất huyền hoặc...”

“Anh nói thêm chút nữa đi.”

Tiêu Linh nhìn ra ngoài cửa sổ, híp mắt nói: “Kỳ thực vừa mới vào nhà tôi đã chú ý thấy, vị trí nhà cậu không được tốt lắm.”

“Không tốt thế nào?”

Tiêu Linh ngẩng mặt lên, nhìn chăm chú vào cậu nhẹ nhàng lắc đầu, “Không thể giảng cho cậu những chuyện này, cậu còn phải sống ở đây mà.”

• • •

Sau khi Tiêu Linh rời đi, Chu Hoàn nhìn món cơm rang tôm nõn nóng hằm hấp cũng chẳng muốn ăn.

Trong đầu đang thầm nghĩ tới lời Tiêu Linh vừa nói: cái gì kêu phong thủy không tốt, cái gì kêu vị trí không tốt?! Nói được một nửa mà không nói hết!! Cố ý khiến người ta khó sống sao!!

Nhưng mà... Chu Hoàn nhìn về phía buồng vệ sinh thử thăm dò: cái gương đích xác là đối diện với cửa sổ phòng khách, rất dễ nhìn thấy mình cùng với cửa sổ phòng khách phía sau ở trong gương.

“Gương của WC không thể đối diện cửa sổ phòng khách cậu không biết sao?”

Lời Tiêu Linh nói lại chuyển động trong đầu, cái loại giọng điệu trong chắc chắn còn mang theo chút kinh ngạc đặc biệt khiến người ta cảm thấy ghê tởm, giống như một loại luật cấm mỗi cá nhân đều phải ngầm hiểu, duy chỉ có Chu Hoàn cậu phạm vào kiêng kị như thế này.

Ừ, cái tên đáng ghét kia, thấy anh ta ở nhà mà biểu hiện xấu xa thì biết rồi!

Đúng, anh ta nhất định chỉ là đang dọa mình thôi.

• • •

Chu Hoàn một lòng khăng khăng tên kia đang đe dọa mình, rồi lại bất chấp cái chân đau nhức, đứng dậy kéo rèm cửa sổ lại thực kín kẽ.

... ..

Tiêu Linh một đường ngâm nga về nhà, một lát nữa còn phải đi xem chiếc máy vi tính đợi mệnh hai mươi bốn tiếng đang vang lên nữa.

• • •

Anh di chuột qua, quả nhiên lại là biên tập.

Cánh cụt nhỏ lại nhảy lại nhảy rất đáng ghét, biên tập bị đặt tên là ‘thằng cha đáng ghét’ thúc bản thảo còn khiến người ta đau đầu hơn cả việc đòi mạng người.

• • •

thằng cha đáng ghét : “Tiêu to gan, có nhà hay không?”

thằng cha đáng ghét : “Không phải thúc cậu đâu, văn mới của cậu thế nào rồi?”

thằng cha đáng ghét : “Chưa có linh cảm sao??”

thằng cha đáng ghét : “Tôi có chút tư liệu này, cậu có muốn xem thử không? Tôi nói cậu nhé, lúc này phải rèn sắt khi còn nóng, mọi người đối với vực sâu vẫn còn có hứng, phải nhanh chóng ra văn mới thôi!”

Nhận được lời mời tải file: một ít tư liệu

lưu/ lưu như/ từ chối.

• • •

thằng cha đáng ghét : “Cậu đã nhận chưa a ”

Ring ring

Ring ring Ring ring .

Đối phương hủy bỏ việc gửi một ít tư liệu

thằng cha đáng ghét : “Thật không có à...”

• • •

Ngất, còn chơi thử nữa, buồn chán quá à.

• • •

Tiêu Linh chỉ vào cái tên kia, đánh ra một chuỗi từ: “Nè, tiểu phệ nệ ”

thằng cha đáng ghét : “Hăn, là biên biên không phải phệ nệ...”

Tiêu to gan : “Đều như nhau cả.”

thằng cha đáng ghét : “Ặc, khác nhau rất nhiều có được hay không...”

Tiêu to gan : “Tôi tới nói cho cậu biết, văn mới nghĩ ra rồi nhá ”

thằng cha đáng ghét : “Thật tốt quá! Nói xem thử nào!”

Tiêu to gan : “Chỉ là một ý kiến thôi, còn chưa có đề cương chi tiết, đại khái là câu chuyện nói về một người ‘làm bộ bình tĩnh’ ”

thằng cha đáng ghét : “Nghe khá là thú vị ha ”

Tiêu to gan : “Đây là một tác phẩm huyền nghi kinh khủng có một nửa tính thực tế, trong khoảng thời gian tôi sáng tác cậu không được quấy rầy tôi.”

thằng cha đáng ghét : “Không thành vấn đề không thành vấn đề.”

thằng cha đáng ghét : “Nói đi... Lần này vẫn là post online trước sao?”

Tiêu Linh suy nghĩ một hồi, đánh ra: “Không chắc chắn.” Ba chữ.

... ...

Buổi tối.

Thời gian: đại khái 11h hoặc là 12h hoặc cũng có thể là 1h?

Tiêu Linh cũng không chắc lắm, bởi vì anh đang xem một post đến mê mẩn.

Bài post đại khái đăng liên tiếp hơn một tháng rồi, vẫn rất sôi động.

Một người tự nói rằng mình đã nhặt được một con rết hoa rất to béo, nuôi ở trong vại nhỏ bằng sứ nhà mình, chia thời gian bắt mấy con sâu hoặc là giun vứt vào, có lúc là mấy con nhện, có khi là mấy con ruồi, thậm chí có khi cùng là mấy con rết nhỏ màu sắc tươi tắn, thẳng đến có một ngày hắn phát hiện trong vại nhỏ vô ý tiến vào một con rắn nhỏ, hắn cho rằng lần này rết béo hắn nuôi chết chắc rồi, không nghĩ tới vừa mở vại ra nhìn vào thì thấy con chết lại là con rắn, mà rết của hắn không chỉ đầy tràn sinh lực, hơn nữa mấy ngày không nhìn vào, giờ bề ngoài còn xảy ra thay đổi, màu sắc càng thêm tươi đẹp, hình dạng càng thêm quái dị, rất giống con rết sau khi đột biến gen vậy.

Từ đó về sau hắn lại ném vào mấy con sâu nhỏ kiến nhỏ thì rết không ăn nữa, thẳng đến khi hắn ném vào một con chuột, con chuột này là do ăn thuốc độc mà chết, rết của hắn ăn chuột cực kỳ vui sướng, hắn mới bình tĩnh đại ngộ: à, thì ra rết của mình thích ăn đồ có độc!

Tường thuật thẳng tuốt tới chỗ này, có người trả lời nói: cậu sẽ không nuôi ra một con ‘cổ’ chứ!

Bên dưới trả lời kinh khủng này có rất nhiều người phát biểu ý kiến: đúng, có khả năng! Rết cổ aizz!

Bình luận càng ngày càng nhiều, càng nói càng kỳ lạ ơ là kỳ lạ, lâu chủ kia chỉ đơn giản là cứ cách vài ngày thì viết chút nhật ký quan sát ‘rết cổ’.

Đến khi Tiêu Linh xem đến post gần đây nhất, con rết thần thông quảng đại kia đã có thể ‘giữ nhà giữ cửa’, còn có thể tự kiếm ‘dã thực’.

• • •

Tiêu Linh vui vẻ.

Thật CMN sai lầm mà!

Người này khoác lác quá mức rồi, kẻ hồ càng ngày càng nhiều: không nói đến trong thành phố này nhặt đâu được con rết to như vậy, cứ cho là chỗ cậu ta sống kết hợp cả thôn quê, nếu thực sự gặp phải, nếu nó thực sự có độc, sao trước tiên không độc chết cậu ta đi? Cậu ta nhặt về nhà như thế nào? Lấy khăn tay gói về? Còn nuôi cổ nữa! Cười chết người ta mất thôi.

Cũng có người căn bản không tin giống như Tiêu Linh, ngôn từ phát biểu rất kịch liệt đả kích lâu chủ, cũng có tin đồn trung thành với rết cổ cùng phản bác sắc bén, ngược lại càng khiến bài post này càng ngày càng

sôi động.

Mặc kệ là thật hay giả, ít ra nó mang tới hiệu ứng, có người mắng chửi, có người tâng bốc, có người giữ trung lập tới xem náo nhiệt.

Điều này đưa ra gợi ý cho Tiêu Linh: nếu như lấy sự thực làm tiền đề để viết một bộ tác phẩm, thì phải xây dựng làm sao đây?

• • •

Về phần đối tượng nghiên cứu sao... Hắc hắc hắc.

Ngay lúc Tiêu Linh cười đến tà ác không gì sánh được, di động bùng lên ánh sáng nhàn nhạt, giống như mở một con mắt trong bóng đêm.

Tiêu Linh không thấy quái chút nào, cầm lên mở tin nhắn ra.

Tin nhắn đến từ một dãy số xa lạ: “Phiền anh thật là xấu hổ quá, xin hỏi anh ngủ chưa? Có việc xin chỉ bảo.

Chu Hoàn.”

• • •

Anh đã sớm nhìn ra cái tên nhìn như bình tĩnh tựa Bạch Vô Thường này là đang giả bộ, làm bộ trấn định thôi.

Giả được giống như thật vậy, chỉ tiếc một hai chi tiết nhỏ đã bán đứng cậu rồi, chẳng hạn như là lúc tận lực nhắc tới vấn đề cái gương, hay như là nhắc tới vấn đề phong thủy của gian phòng... Lúc ấy, Chu Hoàn đã sợ rồi, nhưng vẫn còn giả trấn định, đáng vẻ ấy thật là đáng yêu cực kỳ!

• • •

Tiêu Linh trả lời một cách thông dong: “Không sao, chuyện gì?”

Người nhát gan: “Chuyện ban ngày anh nói, vấn đề phong thủy ấy, là chuyện gì xảy ra?”

Tiêu Linh: “Ai nha, giữa đêm nói chuyện này không tốt lắm, cậu sẽ ngủ không được đâu.”

Người nhát gan: “... Nói một chút xem.”

Tiêu Linh: “Chuyện phức tạp lắm, để tôi qua đó vậy?”

Người nhát gan: “Được.”

Lời tác giả:

Tiêu Linh thực sự quá xấu xa, quá mức xấu xa rồi!

8. Chương 8

Di động của Chu Hoàn vừa gửi tin xong thì lại brừm brừm sáng lên, người gọi đến là: người đáng ghét.

“Chu Hoàn?” Tiếng Tiêu Linh từ loa truyền đến. “Ừ.” Chu Hoàn nắm điện thoại di động, bỗng cảm thấy có chút buồn cười, rõ ràng rất ghét người kia, thế nhưng cũng vẫn không nhịn được liên lạc trước với anh, lại chẳng có biện pháp nào khác, ai bảo anh ta nói lời như thế... “Xấu hổ quá, muộn thế này rồi còn làm phiền anh...” Lễ phép cơ bản vẫn phải có.

“Không sao, tôi thường ngủ muộn mà.”

“Ồ.”

Sau đó là một khoảng yên ắng.

Tiêu Linh thở dài một hơi, anh cho rằng đối phương... ít nhất... sẽ tiếp tục hỏi thêm nữa, chẳng hạn như, vì sao khuya như thế còn không ngủ? Anh đang làm việc gì à? Nhưng không hề có, đối phương chỉ im lìm ‘ờ’ một tiếng rồi thôi.

Thật là chả biết tán gẫu gì cả!

Tiêu Linh đành phải tiếp tục dụ để đối phương nói chuyện.

Anh đã nhìn ra rằng người tên Chu Hoàn này, vừa nhát gan vừa sĩ diện, hôm nay có chuyện muốn hỏi, lại ngại nói thẳng, nếu như chờ cậu ta chủ động mở miệng, phỏng chừng cả đêm cứ thế trôi mà thôi nhưng

mà kỳ thực cũng không tệ ha.

Tiêu Linh: “Có phải đau chân đến mức ngủ không nổi không?”

Chu Hoàn: “Tôi không yếu ớt như vậy.”

Tiêu Linh: “Ừm, ngày mai phải xin nghỉ đó?”

Chu Hoàn: “Xem thế nào đã.”

Tiêu Linh rất thích giọng nói của Chu Hoàn, giọng nói tuy lạnh nhạt song cũng không lẫn át được sự đặc sắc của âm sắc trong sáng êm dịu, anh một tay cầm di động một tay tắt vi tính đi, quyết định nghe kỹ càng trong bóng đêm.

Tiêu Linh: “Trường nhà cậu bị ẩm à?” Nằm ở trong bóng tối, anh rốt cục nói ra đề tài Chu Hoàn muốn biết nhất.

Lòng dạ Chu Hoàn căng thẳng, nhưng vẫn là giọng nói thường thường: “Sao anh lại biết?”

Tiêu Linh: “Vừa nhìn là biết rồi, tôi đã nói rồi, phong thủy nhà cậu không tốt.”

Chu Hoàn: “Tôi cho rằng là hướng không tốt.” Chu Hoàn nói rất nhanh, cái phòng này là phòng 2 gian, bởi vì hướng không tốt, hầu như không thấy ánh nắng mặt trời cũng thiếu hụt cảnh vật chung quanh, cho nên căn phòng này rất rẻ, ngay cả người vừa mới đi làm được 2 năm như cậu cũng ‘chơi’ được, nhưng ở trong thành phố này với khu vực như vậy, dù sao cậu cũng đã nhặt được một món hời rồi.

Nhưng lời Tiêu Linh nói tiếp theo khiến lưng cậu tê rần, giọng nói của đối phương xác thực vô cùng từ tính, nhưng giờ khắc này lại khiến Chu Hoàn cảm thấy da gà không ngừng bốc lên, chính là do nội dung nói ra.

Tiêu Linh tiếp tục nói: “Cái đó và hướng có quan hệ sao? Tự cậu ngẫm lại đi, thành phố phương Bắc dù không thấy được mặt trời nhưng cũng không đến mức bị ẩm thành như vậy chứ?”

Chu Hoàn cảm thấy miệng khô lưỡi khô, cậu hỏi một cách rất nhẹ nhàng: “Ẩm... thành loại nào?”

Tiêu Linh thấp giọng nở nụ cười: “Nổi nấm mốc chứ còn gì! Bây giờ cậu có dám đi vạch giấy dán tường ra nhìn hay không, hay là nấm mốc đã lan rộng rồi ôi ”

Đương nhiên cậu không dám!

Không sai, chính là bởi vì nấm mốc, bằng không ai lại quái đản đến mức dán giấy dán tường lên cả trần nhà chứ?!

Sau khi Chu Hoàn mua nhà xong mới phát hiện, vách tường ở phòng khách, ngay cả ở WC cũng có một khoảng nấm mốc không lớn không nhỏ.

Chuyện này khá là đáng ghét, lúc xem phòng cậu không để ý tới, bởi vì khi đó cái chỗ kia treo một bức tranh. Bức tranh vừa gỡ xuống xong, khối diện tích nấm mốc không lớn không nhỏ cứ như thế lộ hoàn toàn ra, tựa như cái bột trên mặt nàng dâu mới, rất chướng mắt.

Vốn dĩ loại chuyện nấm mốc này rất dễ giải quyết, tìm một đội thi công đến xem, có phải WC rỉ nước hay không mà lan hết ra tường, thường xuyên lau chùi là được.

Thế nhưng không biết Chu Hoàn đã bị chặn đoạn mạch nào rồi, cậu gọi đội thi công tới nhưng không kiểm tra WC, cũng không xem xét tường gì cả, mà là trực tiếp cả bóc giấy dán tường lên, từ tường đến trần nhà, từ phòng khách đến phòng ngủ.

Bây giờ bỗng dưng bị Tiêu Linh thành linh nhắc tới, Chu Hoàn đã không còn kiên định nữa.

Tiêu Linh cảm giác được cậu đang im lặng, lại nói bí hiểm thêm: “Bên trái nhà cậu là một xưởng mổ thịt, bên phải là một chợ bán thức ăn.”

Chu Hoàn: “Vậy thì làm sao?”

Tiêu Linh: “Cậu tự nói xem có vấn đề gì?”

Chu Hoàn sững sốt, có thể có vấn đề gì đây? Mua rau mua thịt đều khá là tiện thôi, chính là ban ngày có hơi loạn, xe không thể vào được.

Tiêu Linh: “Không hiểu ra à? Ở xung quanh nhà có những nghề ấy cũng không tốt, uế khí ghê gớm vô cùng.”

Chu Hoàn: “Uế khí?”

Tiêu Linh: “Phong thủy mà, chỉ cần chú ý tới một từ ‘khí’, cái chỗ cậu ở ấy, uế khí đều xông hết vào phòng, hơn nữa WC của cậu lại đối diện với cửa sổ phòng khách, WC là nơi chứa những thứ nước bẩn, uế khí đi vào đều đọng hết trong đó, cái gương kia đối diện ngay cửa sổ, vừa lúc hình thành một ‘nơi’ hấp dẫn uế khí ... Cậu nói xem có đạo lý không?”

Tay nắm điện thoại của Chu Hoàn đều run lên, có đạo lý cái rắm í! Anh nói như vậy rồi còn muốn để tôi đi WC nữa sao!

“Cũng không phải chỉ có mình tôi sống ở đây, nhiều hộ như vậy cơ mà...”

Tiêu Linh lại cười: “Cậu sống tầng 4 đúng không? Tầng cao nhất đúng không?”

Chu Hoàn gật đầu, nhà tầng cũ không có thang máy đều thấp.

Đối phương dường như đã nhìn ra điều gì đó, nói một cách xa xôi: “Cửa sổ phòng khách nhà cậu cao hơn nhiều.”

Chu Hoàn: “Là sao?”

Tiêu Linh giải thích rất bình tĩnh: “Cao hơn tường sân, cao hơn cây Dương, cũng cao hơn các kiến trúc vi chương³ đằng trước rồi nha, cho nên các hộ khác không có việc gì, chỉ mình nhà cậu đứng mũi chịu sào thôi.”

Cúp điện thoại xong thì đã là hừng đông ngày hôm sau rồi.

Chính là thời khắc lạnh nhất tối nhất trong một ngày, Chu Hoàn ra cả người mồ hôi lạnh, còn muốn đi tiểu tiện, nhưng nhìn tới cánh cửa WC mở hé hé ra một khoảng, nhìn vào là một mảnh tối đen, cậu lại chẳng thể nào có dũng khí tiến vào cả.

Chí có thể ghen đầy bụng.

• • •

Cuối cùng cậu hỏi Tiêu Linh, vậy nên làm sao bây giờ?

Tiêu Linh dĩ nhiên nói, tôi cũng không biết.

Chu Hoàn cúp điện thoại mà cảm phần vô cùng, ngay cả tạm biệt cũng không nói, càng miễn bàn đến lời cảm ơn.

• • •

Làm sao đây! Không biết làm sao còn nói một đồng lời khiến người ta sờn cả tóc gáy như thế!

Chu Hoàn cảm giận vung chần lên trùm kín người cậu hầu như đã quên rằng chính mình là người gọi tới.

Điện thoại di động lại bừng sáng lên, báo rằng đã nhận được một tin nhắn mới từ người đáng ghét: nếu không thì ngày mai tôi sẽ xem thử hộ cậu, chúc ngủ ngon, mộng đẹp!

• • •

Cùng lúc đó, cũng trông đêm tối sâu hun hút như vậy, Tiêu Linh ngã vào trên giường cười lăn lộn.

Aizz ôi ôi người kia đáng yêu quá đi à! Vậy mà lại tin chứ, vậy mà lại đi tin!

Phong thủy siêu hình, thứ thâm ảo như thế anh làm sao mà hiểu chứ! Chỉ là xuất phát từ trong tiểu thuyết có đoạn yêu cầu như thế, cho nên anh đã từng thu thập qua những nội dung liên quan tới nó, bây giờ thuận miệng nói ra thôi, đối phương vậy mà tin tưởng không nghi ngờ chút nào.

Đặc biệt là hai câu cuối kia, giọng nói xuyên qua điện thoại cũng khiến Tiêu Linh có thể cảm giác được đối phương đang cứng nhắc ản giọng mũi, nhưng cậu còn đang tận lực bình tĩnh, bạn nói xem một người như vậy, làm sao có thể không hấp dẫn người khác hung hăng hù dọa chứ!

Về phần nắm móc, đó là lời Tiêu Linh đoán thôi!

Ổng nước trong WC rỉ nước, tí ta tí tách, ngay cả giấy dán tường chống nhiệt độ cao không thấm nước cũng không thỏa đáng được, cố lấy từng cuộn bao lên, có thể thấy được ra rỉ ra cả một đoạn thời gian rồi, thế nhưng người này lá gan cũng quá nhỏ đi, chỉ là một vài chấm nắm móc thôi mà, có cần phải bao kín hết cả vách tường như thế hay không?

• • •

Tiêu Linh không biết rằng, khi đó Chu Hoàn vừa vặn đọc một cuốn tiểu thuyết thần quái, có quan hệ với nhà ở.

Một người trẻ tuổi ham rẻ thuê một căn phòng, sau khi vào đó sống không lâu, căn phòng đó bắt đầu phát sinh những chuyện kỳ quái, đầu tiên là ngủ gặp ác mộng, sau đó bị bóng đè, sau đó thì càng đáng sợ hơn nữa, giữa ban ngày ban mặt lại có thể cảm thấy có ánh mắt đang nhìn hắn may là hắn có một người bạn hiểu đạo pháp, người bạn kia vừa vào gian phòng thì đi đến vách tường, bóc một tấm có chữ ‘phúc’ ra dán lên, hai người lúc này mới phát hiện, dưới chữ phúc bỗng nổi lên một tấm bùa vàng, rõ ràng là lá bùa dùng để trấn phòng. Người bạn nói cho hắn rằng, căn phòng này đã có chuyện, chỉ sợ là ngay cả lá bùa cũng không trấn nổi, lúc này mới vội vã cho thuê, kết cục câu chuyện đương nhiên là 2 người cùng giải quyết sự việc, thế nhưng đồng thời cũng cho độc giả một thông điệp: phòng cho thuê ngàn vạn lần không nên tham rẻ, nhất là loại phòng ở trên tường có ký hiệu kỳ quái... ..

Chu Hoàn khóc không ra nước mắt cậu đã mua nó rồi, phải làm sao đây?

Cho nên khi đó Chu Hoàn rất ‘đà điệu’ không bảo công nhân đục lỗ WC, cậu thực sự rất sợ lỗ như phát

hiện thứ gì đó không tốt...

• • •

Bây giờ bị Tiêu Linh nói như thế, Chu Hoàn cũng không xác định trên tường lúc ấy có thứ gì đó đen đen xanh xanh có phải là nấm mốc hay không nữa, hay đó là thứ gì đó khác.

• • •

So với ngày hôm trước thì cổ chân giờ đây còn sưng phù hơn nữa, đương nhiên đã xin nghỉ rồi, Chu Hoàn nửa nằm nửa ngồi trên sofa buồn phát điên được, cậu không ngừng cầm di động xem có điện gọi hay tin nhắn gì không: cái tên kia ngày hôm qua nói hôm nay sẽ qua, sao còn chưa tới nữa vậy.

Tác phẩm của Tiêu to gan đặt trên bàn trà, mặt bìa quyển trên cùng có màu đen thuần, hai chữ ‘vực sâu’ dương nanh múa vuốt máu chảy đầm đìa rất có hiệu quả lôi cuốn sự chú ý của độc giả, Chu Hoàn cầm lấy một quyển vừa muốn mở ra, giơng mắt nhìn thấy tường WC đối diện, giấy dán tường ở vị trí ấy đậm màu hơn ở những chỗ khác, chính là vị trí bao trùm lên ‘nấm mốc’, cậu thoáng nhớ tới lời Tiêu Linh nói ngày hôm qua “Bây giờ cậu có dám đi vạch giấy dán tường ra nhìn hay không, e rằng nấm mốc đã lan rộng ra rồi ”

“Lạch cạch” nhẹ buông tay, sách lại rớt xuống bàn trà, cậu bỗng cảm thấy toàn bộ gian nhà đều không còn an toàn nữa, tựa như cậu đang ở trong nấm mốc đen đen xanh xanh vậy.

Lúc này mà xem tiểu thuyết kinh dị không phải sợ muốn chết sao.

• • •

Không biết trải qua bao lâu, phòng khách chậm rãi tối đi, mặt trời chiều đang hạ dần về phía tây.

Chu Hoàn bắt đầu canh giữ ở bên cạnh cửa, chờ đợi cái ‘người đáng ghét’ kia mau tới một chút.

Kỳ thực, dù là ai cũng tốt thôi, chỉ cần có người tới là được.

• • •

Lúc này, đồng chí Tiêu Linh vừa biên tập xong chương 1 của tác phẩm mới.

Tên tác phẩm là: Giả bộ điên tỉnh .

Tóm tắt như sau:

từ trường của mỗi người đều không giống nhau, có người đặc biệt được hiện tượng thần quái ưu ái.

nếu mà người này lại nhất gan, nếu như người này nhất gan lại cứ thích giả bộ bình tĩnh.

như vậy ma quỷ cũng sẽ đặc biệt ưu ái hẳn.

Đây là một câu chuyện chân thực, người nhất gan giả bộ điềm tĩnh gặp phải người bạn ác độc thích hù dọa người khác, khi bọn họ ở cùng nhau, chuyện gì sẽ xảy ra đây?

Xin hãy chờ đợi!

• • •

Khi viết tác phẩm này Tiêu Linh đã dùng một cái nick khác, nick name tên là: giả bộ điềm tĩnh.

• • •

Biên tập xong thì ấn xác nhận, chương một nóng sốt đăng tải thành công, lại gửi cho Chu Hoàn một tin nhắn: bây giờ tôi qua.

[1] Cây Dương là loại cây lá sớm rụng và lá của chúng chuyển thành màu vàng tươi trước khi rụng vào mùa thu. Các bạn có thể lên wiki để biết thêm chi tiết.

[2] Kiến trúc vi chương là loại kiến trúc trái với các loại ‘phương pháp quản lý đất đai’, ‘phương pháp quy hoạch thành thị nông thôn’, ‘điều lệ quản lý kiến thiết thôn trang và thị trấn’ liên quan tới quy định pháp luật pháp quy để khởi công xây dựng phòng ốc. Nói chung nó là loại kiến trúc xưa kia, không theo quy củ, xây dựng bừa bãi, ở đây ý nói loại kiến trúc cá nhân ngày xưa ở đằng trước nhà của hủn Hoàn.

∴Hết chap 8

9. Chương 9

Tiêu Linh dạo một vòng quanh căn phòng của Chu Hoàn, ngay cả phòng ngủ cũng không buông tha, còn ra dáng chuyên nghiệp đứng ở giữa phòng nhìn khắp nơi, trong lúc Chu Hoàn vẫn đang khấn trương nhìn anh, rất sợ anh giống như người trong các câu chuyện kinh dị gì đó, bỗng nhiên cạy ra một miếng ngói nào đó, đào ra một đầu xương người chết gì gì đó.

Mất thấy thời gian càng ngày càng muộn, Tiêu đại tiên còn đứng ở bên giường của Chu Hoàn nhắm mắt suy nghĩ, ngoài cửa sổ bay tới hương vị cơm nước nhà khác, bụng Tiêu đại tiên cũng không nhịn được ‘ùng ục’ hai tiếng, Chu Hoàn nhìn sắc mặt rồi hỏi: “Nếu không thì ăn cơm trước nhé?”

“Được, ăn cơm xong rồi lại tiếp tục, buổi tối hiệu quả càng tốt.”

Lời này nói ra, gáy Chu Hoàn cứ phát lạnh.

• • •

“Có điều, chỉ có thể kêu đồ ăn lên thôi.” Bởi vì chuyện của mình mà đi phiền người ta một chuyến, không mời ăn bữa cơm cũng quá thất lễ, thế nhưng ở nhà mà ăn đồ ăn ngoài thì cũng không được, Tiêu Linh lại không để ý tới lắm: “Ở đây ăn được mà, nhà cậu còn đẹp đẽ hơn nhà hàng xóm đó.” Chu Hoàn nhìn mảng giấy dán tường kẻ ô vuông nhỏ trước mắt, luôn cảm thấy đối phương có ý châm biếm, nhưng mệnh căn phòng này giờ nằm trong tay người ta, cậu chỉ có thể nén giận cầm điện thoại kêu phục vụ đưa cơm.

“Anh thích ăn món gì?”

Tiêu Linh cười, lộ ra bảy chiếc răng trắng: “Không kén ăn, có thịt là được.”

• • •

Lúc đồ ăn được đưa tới, Tiêu Linh chủ động lấy hộp cơm ra đem vào bếp, bởi vì hành động không tiện, Chu Hoàn chỉ có thể ngồi như ông cụ ở sô pha, thấy anh xới cơm từ hộp cơm vào nồi rồi lại rất khuôn phép bưng ra, không khỏi cau mày: “Trực tiếp dùng hộp cơm ăn là được rồi? Chờ lát còn phải rửa chén bát.”

“Lần đầu ăn cùng nhau, dù sao cũng phải chú ý hình tượng chứ?” Tiêu Linh dọn bát đĩa xong, “Lát nữa tôi rửa bát.”

Chu Hoàn nói: “Trong tủ lạnh có rượu bia.”

“Không cần, một mình uống không có ý nghĩa, hơn nữa tôi lái xe tới, uống xong không thể lái xe a ”

“À.”

Chu Hoàn trả lời ngắn gọn khiến bầu không khí lại rơi vào không gian an tĩnh, trong lòng cậu nghĩ suy một hồi, cũng không quen biết người này lắm, sao lại yên vị ngồi ăn cùng nhau chứ? Có điều người này cũng có lòng thật, kết giao làm bạn bè cũng được. Cậu cứ nghĩ mãi đến khi ăn xong bữa cơm, trong phòng lại chỉ còn một mình cậu, tâm tình tức thì giảm xuống như triều xuống, lại nghĩ ngược tới vấn đề căn phòng anh vừa nói cơm nước xong thì tiếp tục nói chuyện... Ài, vốn chỗ mình sống không đến mức kinh khủng như thế, nếu là chờ lát anh phán án tử hình cho mình, mình nên làm cái gì bây giờ? Tâm tình cơ hồ bị đè

thành một lòng chảo, một chút hứng thú ăn uống cũng không có.

• • •

Tiêu Linh lại ăn rất vui, quả nhiên không kén ăn gì cả, ngay cả hành gừng và tỏi đều không kều ra, từng miếng từng miếng ăn kèm một và cơm trắng, sắp xếp rất hợp lý.

Nhưng Chu Hoàn lại thầm nghĩ rằng, đúng là một bức quảng cáo thức ăn ngon xấu xa.

• • •

“Sao cậu không ăn?”

“Hả?” Chu Hoàn giờ mới phát hiện mình lại nhìn người ta ăn mà dờ người ra, thực sự là thất lễ quá, “Ăn đây.” Chậm chạp nhắc chiếc đĩa lên, thuận miệng hỏi: “Anh làm công việc gì?”

Tiêu Linh cũng thuận miệng đáp: “Viên chức nhỏ.”

“Viên chức? Nhưng hôm qua anh tới chỗ chúng tôi chơi, là vào thời gian làm việc mà.” Chu Hoàn suy nghĩ, lại hỏi: “Mấy người kia là đồng nghiệp ha? Cùng nhau trốn việc(1)?”

(1) nguyên văn là hỗn thủy mạc ngư: đục nước béo cò, thừa nước đục thả câu, mượn gió bẻ măng. Từ này hiện nay đc dùng nhiều ở đám nhân viên văn phòng, chỉ sự lười biếng, ko chịu làm đúng việc mà đi quan tâm chuyện không liên quan tới mình.

“Đúng vậy... Ha ha. Cậu thật thông minh.”

Chu Hoàn bĩu môi không thèm đáp lại, Tiêu Linh bỗng nghiêm mặt nói: “Chẳng qua hôm nay tôi đã từ chức rồi.”

“Hả?”

“Ừa,” Tiêu Linh gật đầu: “Có một trang web mời tôi, điều kiện không tồi, hơn nữa thời gian làm việc tự do... Tôi ghét nhất là phải đi làm đúng giờ, rất gò bó, cho nên đã từ chức rồi, công việc mới chỉ cần có thể lên mạng có mấy vi tính là OK.”

“Thật tốt.” Người có thể tự nắm vững thời gian công tác đều là nhân tài, “Vậy anh ngày mai không cần đi làm à?”

“Đúng vậy.”

“À.” Chu Hoàn cúi đầu gắp một đũa thịt bò bỏ vào trong bát, chậm rãi nhai từng miếng một.

Lại yên lặng rồi.

Tiêu Linh buông chiếc đũa, nghiêm mặt nói: “Nói về chuyện phòng này của cậu đi.”

“A.” Nửa miếng thịt trong đũa Chu Hoàn rớt xuống.

“Vấn đề không lớn,” Không đợi Chu Hoàn xả hơi, Tiêu Linh tiếp tục nói: “Thế nhưng, đối với cậu mà nói, vấn đề cũng rất lớn.”

“... Vì sao?” Chiếc đũa trong tay Chu Hoàn cũng rớt.

• • •

... ..

• • •

Buổi tối về nhà, chuyện đầu tiên Tiêu Linh làm là mở văn lên, đem chút chuyện xảy ra ban ngày thêm chút mắm muối trau chuốt rồi ‘paste’ vào trong post mới nhất của Giả bộ điềm tĩnh .

Rất nhanh đã có bình luận.

à, này cũng quá cầu huyết(2) rồi đi như vậy là ở chung rồi?

(2) sến, khuôn sáo

phản hồi LS, tôi thấy vẫn khá chân thực, nghệ thuật cao hơn cuộc sống mà!

đồng ý LS, nếu như là biên tập Hồ, sẽ là kiểu trò chơi phát hiện lá bùa / xương cốt các loại

có điều hành văn của tác giả thật tốt, không giống người mới nhỏ!

• • •

Ở chung? Tiêu Linh thấy từ này thì đầu tiên là sững sốt, sau đó bình thường trở lại, cùng sống, ở chung, đều là ý giống nhau, nói chung, không ở cùng nhau, sao có thể tìm được linh cảm câu chuyện chứ?

• • •

Hắn dùng danh nghĩa tác giả trả lời tất cả mọi người rằng: đa tạ mọi người cổ vũ, văn này tuyệt đối là chân thật, tôi đang đóng gói hành lý này, ngày mai sẽ dọn qua ngay, tùy thời hiển dương bản ghi chép nhé.

• • •

Tiêu Linh biết thế là rất thiếu đạo đức, thế nhưng chỉ cần không nói thẳng ra, đối phương sẽ vĩnh viễn coi mình là người bạn tốt bụng thôi, hơn nữa trong văn không tiết lộ tin tức ngoài đời thật, chỉ là một trò đùa dai nho nhỏ, thuận tiện coi như là tư liệu sống thu thập vì nghệ thuật thôi, tuy rằng lúc đối mặt với ánh mắt tín nhiệm của Chu Hoàn, trong lòng sẽ có chút bồn chồn nho nhỏ, nhưng chỉ cần giải quyết tâm tình việc chung làm chung đi tiếp đi, cũng sẽ không xấu hổ mấy.

Hướng chi, đối phương còn muốn sao chép ý kiến sáng tạo trong tiểu thuyết của mình dùng ở ‘hắc ám chi lữ’ mà!

Hắn mở một con mắt nhắm một con mắt là được rồi, cũng coi như cùng có lợi đi?

• • •

Tiêu Linh xóa sạch sẽ cache IE còn trong máy, lại đem file tiểu thuyết hắn sáng tác mã hóa lại, sách tham khảo sẽ không cần mang theo, dù sao chỉ cần lên mạng, thư liệu tham khảo, tư liệu sống gì gì đó vẫn có thể sưu tập được, ngược lại cái tư liệu sống to oành kia mới khá là quan trọng, Tiêu Linh ngẫm một hồi, lấy ra tư liệu phương diện siêu hình mò được ở chợ sách cũ ngày trước, cùng với laptop nhét vào túi du lịch.

• • •

Cuối cùng anh đã thuyết phục Chu Hoàn thế nào mà cậu đồng ý để anh dọn tới?

Kỳ thực rất dễ.

Toàn bộ dựa vào ba tắc lưỡi kia thôi.

• • •

Cùng lúc đó, Chu Hoàn đang vui trong thống khổ của việc mất ngủ.

Tiêu Linh nói cậu bất tự yếu, tương đối dễ bị chuyện thần quái ảnh hưởng, còn nói công việc của cậu khá xui xẻo, càng dễ chọc phải những thứ ‘kỳ quái’ gì đó.

Chu Hoàn hỏi vậy phải làm sao bây giờ?

Tiêu Linh nói, rất đơn giản á, tìm một người bất tự mạnh tới giúp cậu áp một cái thì tốt rồi.

“Chạy đi đâu tìm người bất tự mạnh đây?”

Tiêu Linh chỉ vào mũi mình “Trên thế giới, khoảng cách xa nhất không phải sống hay chết, mà là tôi ở ngay trước mặt cậu, cậu cũng không quý trọng ” (eo, sến quá anh =)))

Chu Hoàn nghĩ không thích hợp, cậu không quen sống cùng người khác, bằng không cũng sẽ không tự mình mua phòng thế này.

Thế nhưng Tiêu Linh nói: “Ài, không thể nói vậy, dù sao tôi cũng là có lòng giúp đỡ mà thôi.”

Chu Hoàn mím môi không nói.

Tiêu Linh còn nói: “Chân của cậu sưng ghê quá, hai ngày này đều phải xin nghỉ ha.”

Chu Hoàn liếc anh một cái.

Người sau tiếp tục nói: “Ài, một người ngồi ở nhà đích xác rất buồn chán ha đặc biệt chính là...Aha ha...” Nói đến đây, Tiêu Linh nhìn Chu Hoàn một cái, ngừng đúng lúc, cười gượng hai tiếng.

Chu Hoàn khó khăn ra quyết định: “Vậy...vẫn là phiền anh tới đây ở vài hôm.”

“Ha hả không phiền không phiền, hành lý của tôi chỉ có vài bộ quần áo với một chiếc máy tính.” Tiêu Linh lại lộ ra bảy chiếc răng trắng ngời.

..Hết chap 9..

10. Chương 10

Hành lý của Tiêu Linh quả nhiên rất đơn giản, thứ lớn nhất chính là notebook.

Chu Hoàn đưa cable của mình cho anh, Tiêu Linh vui vẻ quá chừng, Chu Hoàn không rõ anh vui vẻ như thế là vì sao, đáp lại một câu: “Dù sao tôi cũng không hay lên mạng.”

Tiêu Linh càng cười tươi như hoa: “Không lên mạng tốt. Không giống chúng tôi, sống hoài năm tháng đều lưu trên bàn phím rồi...”

Chu Hoàn không hỏi công việc cụ thể của Tiêu Linh là làm cái gì, nghe anh cảm thán đến mức cổ quái cũng chỉ im lặng, không thể làm chung chuyện với mình, vậy hỏi làm gì?

• • •

Chu Hoàn bởi vì thương ở chân chưa lành, hành động không tiện, ngày đầu Tiêu Linh tới đã làm người hầu cho cậu sai khiến.

Trải giường, mua đệm gối đầu với bàn chải đánh răng mới, nấu cơm, vứt rác, thu dọn bàn... Hồi lâu lên xuống tầng trên tầng dưới mấy lần, Chu Hoàn làm chủ nhân cũng rất xấu hổ, Tiêu Linh thậm chí sẵn sàng hỏi: “Muốn vào WC không? Tôi đỡ cậu.”

Chu Hoàn mặt trắng toát lác đầu, thẳng đến khi không nhịn được nữa mới vịn lấy cánh tay Tiêu Linh dịch về phía nhà vệ sinh.

• • •

Cậu vẫn có mâu thuẫn với nhà vệ sinh, cho dù có Tiêu Linh, người bất tự mạnh áp lên cậu cũng vẫn lo lắng.

Tiêu Linh ở ngoài cửa chờ cậu, nghe tiếng nước ào ào bên trong khiến cho anh ý nghĩ muốn ‘đi’ cũng bị gọi ra, Chu Hoàn thì lại cứ ‘đi’ đến là lâu, Tiêu Linh ở bên ngoài giống như đã nghe thấy tiếng nước tiểu gọi rồi ấy, bưng hạ bộ cứ lắc lư, cuối cùng thực sự nhịn không được đẩy cửa vào, trong miệng hét to: “Được rồi mà, cùng nhau đi!”

Lúc này Chu Hoàn mới vội ‘phanh’ lại.

• • •

Lúc Tiêu Linh ‘đi’ thì Chu Hoàn dựa vào bên cạnh cái bồn tắm ngồi chờ ra nhìn vào gương, chờ tiếng nước dừng lại, cậu nói: “Anh giúp tôi phá cái gương này đi.”

Tiêu Linh cũng thăm rõ là vì sao, nhưng vẫn cố ý hỏi: “Vì sao vậy?”

Chu Hoàn đương nhiên không thừa nhận là bởi vì sợ hãi, cậu cãi bướng, bịa chuyện mà lòng mày cũng

không nhân: “Tôi không thích cái gương hình quả trứng.”

“À tôi cũng không thích.” Tiêu Linh lấy tay sờ phía sau cái gương, nói rất sần muộn: “Cái gương này của cậu là treo trên đỉnh, không dễ phá, cậu có công cụ không?”

Chu Hoàn ngẩn người, nói: “... Không có.”

“Vậy chỉ có thể để hôm khác.” Tiêu Linh nhún nhún vai.

“Dù sao cũng không cần, cứ đập luôn không phải xong?”

Chu Hoàn không muốn trải qua những ngày tháng ghen nước tiểu mãi nữa.

“Đập vỡ?” Tiêu Linh trừng to mắt, “Gương sao có thể tùy tiện đập vỡ chứ? Gương và ảnh là hai thứ không thể tùy tiện làm hỏng, đó là một nguyên lý...”

Chu Hoàn không muốn nghe hắn tiếp tục nói đến ngọn nguồn nguyên lý gì đó, ánh mắt ảm đạm khoát tay: “Đừng nói nữa, không đập là được... Đỡ tôi ra ngoài đi...”

• • •

Tối tối, Chu Hoàn tự nhiên là ngủ trong phòng ngủ, còn Tiêu Linh thì tự trải giường xếp ngủ ở phòng khách. Chu Hoàn cảm thấy không thích hợp lắm, mời anh lên giường cùng ngủ, dù sao cũng là giường hai người mà, lại còn là đàn ông, cũng tiện mà.

Tiêu Linh lại ra vẻ chuyên gia cười, nói: “Không cần, công việc của tôi hết cú đêm vậy, nửa đêm dậy sẽ ồn đến cậu.”

Chu Hoàn không biết phải nói gì nữa.

• • •

Chu Hoàn nằm ở trên giường nhớ lại chuyện đã xảy ra ngày hôm nay một cách chậm rãi, phát giác chung quy Tiêu Linh vẫn là một con người khá tốt, nhưng lại cẩn thận tỉ mỉ hiểm có: trước khi lên giường, anh còn giúp mình rót cốc nước sôi để nguội đặt ở đầu giường, nói rằng sợ cậu nửa đêm thức dậy khát nước thì không tiện.

Chu Hoàn tổng kết lại ưu điểm của đối phương thì tựa hồ đã quên hoàn toàn một việc, vết thương ở chân của cậu là do anh ban tặng.

Tia sáng yếu ớt lên vào qua khe cửa đen kịt, tia sáng ấy rất yếu, là ánh sáng phát ra từ màn hình máy vi tính, Chu Hoàn thoải mái trở mình một cái, vùi đầu vào trong chăn, trầm nghĩ: người làm nghề tự do cũng không dễ dàng, đã trễ vậy rồi vẫn còn đang phấn đấu.

• • •

Ngày hôm sau, lúc Chu Hoàn rời giường thì Tiêu Linh vừa ngủ không được bao lâu.

Chu Hoàn lê dép nhẹ nhàng đi vào phòng khách, tia sáng ban mai bị chiếc rèm cửa sổ nặng nề che mất, chỉ còn lại ánh sáng mờ mờ, trong phòng khách khép kín truyền đến mùi hương của nam nhân xa lạ, Chu Hoàn day day mũi, không vui mà kéo rèm ra thành một đường nho nhỏ, tựa hồ còn hơn cả Tiêu Linh, con người vừa mới chuyển đến này, đó chính là mùi vị tập kích khiến cậu chịu không nổi.

Bữa sáng là do Chu Hoàn đóng cửa và tự giải quyết trong bếp, cơm nước xong, đi ra ngoài người kia còn chưa tỉnh dậy, Chu Hoàn ngồi xuống sofa, động tác thả mông xuống rất chi là nhẹ nhàng, làm việc như thể kẻ trộm trong chính ngôi nhà của mình chỉ vì không ảnh hưởng đến sự nghỉ ngơi của một người khác, loại chuyện này vẫn là lần đầu.

• • •

Cách đó không xa, nam nhân ngủ đến dờ dỗi lại đang ôm laptop đi ngủ, chợt nhìn qua tường như đang gối lên hai cái gối đầu, màn hình còn chưa khép lại, một tay khoát lên bàn phím, lộ ra nửa cánh tay.

Ngồi ở gần đó, mùi hương cơ thể tựa như vừa tán đi càng thêm nồng, chẳng phải mùi hôi gì gì đó, là hormone do người đang trong trạng thái ngủ say toát ra, Chu Hoàn theo lý thường thì dĩ nhiên là nhú mào thử hỏi có người nam nhân nào thích ngửi mùi cơ thể của giống đực chứ?

Cậu duỗi tay qua muốn kéo chăn lên cho anh, như vậy nhiều ít cũng có thể che lấp một chút đi, thế nhưng vừa đụng tới góc chăn, Tiêu Linh bỗng nhiên mỉm cười quỷ dị.

Chu Hoàn bị thế càng hoảng sợ, lập tức mới phát hiện nam nhân chỉ là đang nằm mơ, nụ cười theo khóe miệng nhếch lên, ngón tay khoát lên trên bàn phím còn vùng dậy gõ.

Chu Hoàn hít sâu một hơi, trời ạ, vậy cũng quá ‘pro’ đi.

• • •

Tiêu Linh mộng chuyện ban ngày, anh giúp Chu Hoàn xoa dầu thuốc, trong mộng đầy ngập mùi thuốc, anh dùng tay nắm căng chân gầy gò, nhẹ vuốt ve chỗ vết thương. Chu Hoàn cảm thấy đau nhức, nhưng trước sau như một vẫn không hé răng, chỉ hơi nhú mào. Tiêu Linh không biết lần mò cái gì, người nọ càng chịu đựng, anh càng muốn lột lớp da đó xuống xem, tay hắn dùng chút sức, mắt chăm chú nhìn vào nét mặt của Chu Hoàn, nam nhân ấy lại vẫn nhẫn nại như trước, ngay cả hừ cũng không hừ một tiếng, chỉ là khóe mắt

lại giống như hôm ở trong động, hơi hơi đỏ lên. Trong nháy mắt ấy, Tiêu Linh bỗng nhiên cảm thấy không muốn, vội buông lỏng tay ra, lúc này, Chu Hoàn mới giãn vùng lông mày ra, cặp mắt đo đỏ cười với anh, nói: “Cảm ơn, không nghĩ tới anh tốt như vậy.”

Cho dù là trong mộng, anh cũng tự trách mình, đối mặt với lúm đồng tiền nhàn nhạt của Chu Hoàn, Tiêu Linh cũng không biết nên nói cái gì.

Trong mộng, anh đang gõ chữ, ma xui quỷ khiến thế nào, viết cả đoạn xoa chân vào post mới.

Trong đó, dòng chữ màu đen của các độc giả bình luận trở nên sinh động, nghị luận tựa như thủy triều vàng vằng bên tai.

“Ai ô ô hảo mờ ám nhá ”

“Giả Bộ Diêm Tinh đồng chí, cậu xác định chỉ là đang xoa chân chứ? A ha ha a ”

“Cậu thiếu đạo đức lắm á, không xứng với tín nhiệm của người ta, đứa bé yêu như thế phải nên dỗ dành mới đúng chứ ”

Tiêu Linh vội vã phản bác, ngón tay bay bay trên bàn phím.

Sau đó thanh ‘khoảng cách’ ẩn thế nào cũng không được, cả một đoạn phản bác tuyệt vời thế mà không thể cho ra, anh ẩn, anh ẩn, anh lại ẩn!

• • •

“A, anh làm gì thế! Buông ra buông ra!”

Tiếng kêu của Chu Hoàn đã kéo anh lại hiện thực.

“Nè?” Tiêu Linh dụi dụi mắt, phát giác mình đang nắm ngón tay Chu Hoàn.

Ngón út đã bị nhéo đến xanh tím, Chu Hoàn trừng anh, bên thì xoa nắn ngón út vừa bị nhéo đau, nói: “Mắc bệnh gì thế, giúp anh kéo cái chấn thôi, còn nhéo tôi.”

“Xin lỗi xin lỗi... Coi nó thành thanh ‘khoảng cách’, tôi còn bảo sao ẩn mãi không được... Ngại quá ha. Tôi xoa cho cậu nhé.” Cuối cùng lại lặp lại như cảnh trong mộng, ngực Tiêu Linh cũng khẽ động, nhớ tới trong mộng, Chu Hoàn hơi nhướn cặp lông mày và khóe mắt ửng đỏ, cùng với tiếng rên không chịu tuôn ra, lại có chút chờ mong.

“Không cần đâu.” Chu Hoàn lạnh lùng nói.

• • •

Trải qua giấc mộng kia, Tiêu Linh cũng bắt đầu bỏ bớt đi hành động tùy tiện của mình, thế nhưng đã đi đến bước này, nói đi là đi thì không có khả năng lằm, chỉ có thể bớt dần đi vào những ngày tháng sau đó, đừng có hù dọa con người ta nữa.

• • •

Thế nhưng muốn Tiêu gan to học ngoan ngoãn thì còn khó hơn việc đưa heo lên trên, vừa mới thành thật được một hai ngày, anh lại chứng nào tật nấy.

Hôm nay là ngày cuối cùng Chu Hoàn xin nghỉ, ngày hôm sau sẽ vinh quang trở lại cương vị công tác ‘hắc ám chi lữ’.

• • •

Bữa cơm tối là do Chu Hoàn làm, Tiêu Linh ăn rất ngon miệng, vừa vui vẻ, liền nói: “Chu Hoàn, tôi kể cho cậu một câu chuyện nhé?”

Chu Hoàn lẳng lặng liếc hẩn một cái, đáp: “Không nghe.”

Loại thái độ này khiến cho người đang vui như bị hắt một bát nước lạnh, Chu Hoàn cũng không phải mới làm lần đầu, Tiêu Linh đã sớm có phương pháp ứng đối, lập tức không nhắc tới nữa, ngược lại cùng cậu thu dọn bát đĩa.

• • •

Đây là ngày thứ bảy hai người cùng sống chung, nhiều ít cũng có chút ăn ý, quan hệ sớm đã không gượng như lúc ban đầu, đặc biệt hai ngày gần đây, chân Chu Hoàn đã đỡ nhiều, hai người còn hẹn nhau cùng đi mua đồ ăn, lúc thảo luận nên mua gì ở siêu thị, đã dẫn tới không ít ánh mắt nghi hoặc điều tra.

Chu Hoàn hỏi: “Bọn họ nhìn gì vậy?”

Tiêu Linh ê a nói: “Có thể bọn họ chưa thấy qua hai đại soái ca thế này đi.”

Chu Hoàn lườm anh một cái không nói tiếp.

Tin tức của Tiêu Linh thông suốt bốn phương, phần lớn đến từ mạng, cái gì mà tiếng nói cực mới cổ vấn mới cực, còn biết mau hơn cả Chu Hoàn luôn đúng giờ coi tin tức truyền hình.

Câu chuyện đang liên tiếp của anh vẫn đang hùng hực tiến hành, hơn nữa hấp dẫn không ít hủ nữ, những nữ nhân này mỗi ngày đều thảo luận vấn đề công thụ của bọn họ bên dưới post, Tiêu Linh thấy mà cứ mãi mơ hồ, anh không rõ, gần đây sao chuyện sống chung giữa nam nhân và nam nhân cũng khiến cho nhiều người xa lạ suy tư đến vậy? Văn này của anh rõ ràng là chỉ đen tối hơn mấy tiểu thuyết tạp ký thôi mà.

• • •

Buổi tối, lúc xem xong tin tức, Chu Hoàn lại chán đến chết tùy ý đổi kênh, mỗi một kênh đều đang truyền hình tin tức, đang nói về nguyên nhân quán KTV nào đó bị phóng hỏa, chưa có biện pháp dẫn đến hỏa hoạn, tổn thất nặng nề.

Trong TV, những tàn tích do lửa tàn hại qua, không thể nào nhìn ra được hình dáng ban đầu, Chu Hoàn xem không nói một lời, lúc này Tiêu Linh mới mở miệng xen ngang: “Nói đến KTV, tôi ngược lại biết một chuyện mới hơn.”

“Cái gì.” Chu Hoàn tùy ý đáp.

“Cậu có nghe tin tức hôm trước không, rất được lưu truyền trên mạng đó.”

Chu Hoàn liếc anh một cái, chờ anh tiếp tục nói.

“Một giáo viên và hai học sinh đi KTV hát, lúc sau tính tiền ở quầy, thu tiền của bốn người bọn họ, giáo viên và học sinh đương nhiên không chịu, cho rằng là chủ quá lừa bịp tổng tiền, rõ ràng là ba người mà, sao lại thu bọn họ phần tiền của bốn người chứ? Cuối cùng mồm miệng ầm ĩ, người phụ trách quán dẫn bọn họ đến phòng điều khiển, chuyển đến màn hình chỗ gian phòng bọn họ... Cậu đoán coi thế nào?”

“Thế nào?” Lòng hiếu kỳ của Chu Hoàn bị dẫn dụ ra.

Tiêu Linh từ một đầu khác sofa dịch về bên cạnh Chu Hoàn, thấp giọng nói: “Thầy trò ba người ấy vừa nhìn màn hình kia thì trợn tròn mắt.” Hơi thở của Tiêu Linh nóng hùng hực, thổi đến Chu Hoàn khiến sau lưng cậu nổi da gà, muốn tách ra, rồi lại muốn nghe, chỉ có thể cố nhẫn nại.

“Trên màn hình hiện ra, ở góc sofa chỗ ba người ngồi, còn có một người con trai xa lạ mặt mũi tối tăm ngời... Lúc bọn họ thay phiên nhau hát, hắn không ngừng vươn đầu lưỡi ra liếm thức ăn trên bàn...”

• • •

... ..

• • •

“Cách cách cách cách cách cách...” Thừa dịp lúc Chu Hoàn tắm, Tiêu Linh mau chóng gõ lên bàn phím.

Ngón tay như bay, chữ nghĩa ào ào tuôn ra.

• • •

“Tiếng nói tuôn rơi, không thu được thành quả như trong dự đoán, tôi rất buồn bực, có phần bị nhục nhã, cảm thấy cảnh tượng kể chuyện ma đã lên đến tột đỉnh, càng không ai có thể vượt lên điểm ấy? Tôi nhìn lại phía cậu, cậu bình tĩnh ngồi ở chỗ cũ, không nhúc nhích, hay là sợ hãi, tôi đưa tay phẩy qua trước mặt cậu, trong miệng nói “thực không phải cố ý dọa cậu đâu, đây là tin tức mới ra...”. Lúc này, cậu mới quay sang nhìn tôi, chỉ cảm thấy trong giây phút ấy, da mặt trắng hơn xưa, càng tôn lên đôi tròng mắt tối tăm tựa hồ sâu, bốn mắt nhìn nhau, tôi không hiểu sao lại dại ra...”

Đánh xong dòng ý nghĩ vừa rồi, Tiêu Linh tự giễu cười cười, việc này chỉ sợ sẽ có càng nhiều người kêu gào mờ ám thôi.

• • •

Tuy rằng bỏ bút danh ‘Tiêu to gan’ không dùng tới, nhưng một tuần gần ngủ, lượt click của một áng văn đơn chương Giả Bộ Điềm Tĩnh đã hơn vạn, ngoài danh tiếng của áng văn Giả Bộ Điềm Tĩnh mới này, biên tập viên của anh càng cười toe toét, cứ khen anh biết tạo trào lưu, biết tạo điểm ‘yêu’. Không ít người đều phỏng đoán hẳn chắc là clone của clone của vị nào đó, bởi vì bút pháp quá cay độc, tay nghề lại thâm sâu am hiểu huyền nghi thay đổi bầu không khí, đối mặt với nghi vấn như vậy, Tiêu Linh thường thường tránh nhẹ tênh nặng đáp một câu: cảm ơn ủng hộ của mọi người.

• • •

Kích vào lưu văn, đang muốn đóng Word, gian phòng thoáng chốc tối đen, chỉ có laptop của anh bởi vì đã được sạc đầy pin vẫn toát ra thứ ánh sáng dịu dịu, anh thầm kêu một tiếng: chết rồi!

Cùng lúc đó, từ WC truyền đến tiếng kêu sợ hãi của ai kia.

.:Hết chap 10:.

11. Chương 11

Tiêu Linh thầm kêu một tiếng: chết rồi!

Quả nhiên, từ WC truyền ra tiếng kêu sợ hãi của ai kia.

Tiêu Linh cao giọng đáp với WC: “Chỉ là mất điện, không sao đâu không sao đâu!” Một bên khép laptop lại, lại kéo chặt rèm cửa ngăn ánh sáng ngoài đường hắt vào, để cho ánh sáng cũng không len vào được, lúc này mới sờ soạn vọt tới cửa WC.

“Chu Hoàn, không sao, chỉ là mất điện. Cậu mở cửa nào.”

Bên trong phút chốc yên tĩnh, tựa như tiếng kêu ghen ngào sợ hãi lúc trước không phải phát ra từ đây, thế nhưng Tiêu Linh hiểu rõ, Chu Hoàn vừa nghe xong câu chuyện kích thích, trong nháy mắt cả WC tối om sẽ sợ hãi thế nào.

Anh có chút yêu thương, lại gõ gõ cửa, tiếng nói dịu dàng hơn nữa: “Chu Hoàn? Mở cửa nào, tôi là Tiêu Linh, cậu đi theo phía tiếng tôi, chỉ là mất điện thôi, đừng sợ...”

“Ai sợ chứ?” Bên trong cánh cửa, Chu Hoàn âm ỨC phản bác.

“Vậy cậu mở cửa ra.” Tiêu Linh cũng không chọc phá cậu.

Chu Hoàn không nói chuyện, nhưng tự bên trong truyền đến tiếng va chạm binh bang, Tiêu Linh thâm đánh giá dấu vết đường đi trong bóng tối của đối phương, ừm, chắc là đầu tiên làm đổ gói bột giặt, sau đó lại đụng phải giá treo quần áo, tiếng lẩn lộn vừa rồi chắc là tiếng cái chậu nhựa bị đá phải, anh cơ hồ tưởng tượng ra được hình dạng Chu Hoàn mất đồ hồng nộm nấp lo sợ, lẩn mò trong bóng tối dày đặc tìm về phía cửa.

“Ai ya! A...” Người đã sắp đi đến cửa, lại truyền đến một tiếng thở nhẹ, tuy rằng rất nhanh ngậm miệng, nhưng Tiêu Linh vẫn nghe ra điểm không bình thường: “Chu Hoàn? Có phải ngã rồi không, mở cửa nào, tôi xem thử!”

“Giẫm phải cục xà bông...”

Cửa chốt cục được mở ra, Chu Hoàn cơ hồ là bổ nhào vào trong lòng Tiêu Linh, Tiêu Linh cảm thấy trơn dính đầy tay, à, đúng rồi, người ta đang tắm mà.

Chu Hoàn lôi kéo anh về phía WC, “Tới ”

Tiêu Linh hỏi: “Gì thế?”

“Bọt còn chưa xả hết!”

Tiêu Linh bị cậu kéo vào WC, giả vờ khó hiểu, hỏi: “Vậy cậu xả là được rồi, lôi kéo tôi làm gì?”

Vòi hoa sen bị nhét vào trong tay anh, Chu Hoàn nói: “Anh xả giúp tôi.” Nói xong thì mở nước nóng.

WC không có cửa sổ, so với phòng khách càng tối hơn, Tiêu Linh hầu như không nhìn thấy Chu Hoàn ở đâu, anh cầm vòi hoa sen đuổi tới chỗ phát ra âm thanh, không quên trêu cậu: “Cậu không dám tắm một mình chứ gì?”

Chu Hoàn tựa hồ cho hắn một cái liếc khinh thường trước, sau đó mới nói: “Còn không phải tại anh, kể cái loại tin tức ấy cho tôi nghe.”

“Ha ha, ai bảo cậu giả vờ không sợ...”

Chu Hoàn không nói chuyện, bọt xà phòng cũng đã được xả hết. Lúc hai người dìu nhau ra phía cửa, Tiêu Linh thuận tiện sờ đến cái giá treo khăn mặt rồi vắt nó lên cánh tay.

Lần mò ra khỏi phòng tắm, ngồi xuống trên giường, lúc này, Chu Hoàn mới nhàn nhạt thở dài, Tiêu Linh đưa khăn mặt qua, hỏi: “Vừa rồi không ngã hổng chứ?”

“Không sao, chỉ là vấp chân thôi.” Chu Hoàn nhận lấy khăn mặt yên lặng chà lau thân thể, thầm nghĩ: may là trong nhà còn có một người, bằng không phải mang theo một thân mồ hôi lạnh và bọt xà phòng đi vào giấc ngủ rồi.

“Lần này mất đến là lâu, bình thường mất điện thế nào?” Tiêu Linh ngồi xuống bên cạnh cậu. “Cách một thời gian sẽ mất, nhất là mùa hè, sức dùng vượt mức... Đúng rồi, có nên,” Chu Hoàn nói.

“Ở đâu?”

“Ở trong ngăn kéo của tủ đầu giường.”

Tiêu Linh thuận thế sờ soạn phía đầu giường, trong bóng tối đụng đổ một chiếc đồng hồ báo thức, anh le lưỡi, một tay lục tìm ngăn kéo, “Cái nào là ngọn nến vậy, trong ngăn kéo của cậu lộn xộn quá...”

Chu Hoàn không kiên nhẫn bò lên giường, đuổi dài cánh tay, “Chỗ nào lộn xộn, là anh làm loạn thì có! Ngay trong ngăn kéo ấy, anh sờ không tới sao?” Cậu một tay vịn vai Tiêu Linh, một tay dò vào trong ngăn kéo, Tiêu Linh cảm giác lòng bàn tay ướt sũng của đối phương sờ lên da thịt anh, giống như dây mây khô nhẹ quần lấy chậm rãi kéo dài về phía đầu cuối, có cảm giác khiến người ta sợ run.

Cuối cùng Chu Hoàn theo tay anh thành công sờ vào trong ngăn kéo.

“Ô? Thực sự không có? Tôi nhớ rõ mình đặt ở đây mà.” Chu Hoàn cũng không tìm ra ngọn nến.

“Vậy đừng tìm nữa, lát sẽ có điện thôi.” Tiêu Linh rút tay ra, đưa ngọn nến trong tay lặng lẽ nhét nhét vào gầm giường.

“Được rồi. Dù sao một lát cũng phải ngủ.” Chu Hoàn khép ngăn kéo vào.

“Vừa rồi sợ phải không?” Cùng cậu nằm trên giường, Tiêu Linh hỏi.

Chu Hoàn trầm mặc một hồi, nói: “Lúc tôi tắm một mực nhớ tới câu chuyện anh kể kia, càng nghĩ càng có cảm giác như bên trong góc phòng cũng có người... Sau đó, lại đột nhiên mất điện.”

“Khụ! Loại chuyện này dù thật dù giả, cũng không thể nghĩ sâu xa, coi như nghe xong một chuyện mới mẻ thôi, cậu còn suy xét...”

Lần đầu tiên Chu Hoàn thản nhiên thừa nhận sự sợ hãi, Tiêu Linh nghĩ đây là một sự tiến bộ, chỉ bằng thoải mái, hần luôn cánh tay vào dưới cổ Chu Hoàn, Chu Hoàn hỏi: “Anh làm gì thế?”

“Ôm cậu chút, cho cậu đỡ sợ.”

“Mất điện có cái gì phải sợ.”

“Vậy cậu vừa kêu to.”

Chu Hoàn không hé răng, cậu đích xác rất sợ mất điện, cảm giác bỗng nhiên không thấy cái gì thật đáng sợ.

Làm một người đàn ông đã thành niên còn sợ tối, rất là mất mặt, nhưng Tiêu Linh không chê cười cậu, mà lẳng lặng ôm bờ vai cậu, Chu Hoàn cảm thấy rất đau khổ trong lòng.

“Nhà ma tối như vậy sao cậu không sợ?” Tiêu Linh đột nhiên hỏi.

Chu Hoàn liếc đều một cái trong bóng tối, sửa lại đúng: “Là ‘hắc ám chi lữ’.”

“Được, được, ‘hắc ám chi lữ’.”

“Kia, nó không giống thế, đó là công việc, hơn nữa, không phải có mặt nạ bảo hộ sao, tấm kính trên mặt nạ bảo hộ có thể nhìn thấy mọi thứ. Thấy rõ rồi còn gì mà sợ.” Chu Hoàn nhàn nhạt nói.

À, thì ra là có chuyện như vậy... Tiêu Linh âm thầm gật đầu.

“Cậu sợ nhìn không thấy mọi thứ?” Tiêu Linh hỏi.

“Có đôi chút, như là lòng người, không sợ được sao?” Chu Hoàn hỏi ngược lại.

Lòng người khó dò, đáng sợ hơn cả quỷ.

Đáy lòng Tiêu Linh hơi run rẩy, quyết định đổi đề tài.

• • •

Cơ hội đổi đề tài rất nhanh đã tới, cơ hồ là trong khoảnh khắc đó.

• • •

Đó chính là có điện rồi.

• • •

Ánh sáng chiếu khắp gian phòng trong chớp mắt, Tiêu Linh chỉ cảm thấy trước mắt như có một đóa hoa trắng vừa nở.

Ha Hallelujah Chu Hoàn không mặc quần áo!

• • •

Chu Hoàn bị anh kéo vai, tư thế nằm thẳng, vừa trắng vừa hồng nhìn không xót một cái gì, kinh hỉ tới đột nhiên, Tiêu Linh không kịp làm bộ, con mắt tròn to đã bán đứng hắn.

Trong khoảnh khắc có điện, Chu Hoàn nhắm mắt lại, mở mắt ra thì thấy Tiêu Linh cứng đờ người nhìn chằm chằm mình, cậu thì khó hiểu, nghi hoặc thuận theo ánh mắt đối phương chuyển tới người mình, giờ cậu mới thấy xấu hổ.

Ở trước mặt đàn ông vậy mà lại không che chắn gì cả, nhưng vì sao lại thấy có chút xấu hổ nhỉ?

Chu Hoàn cứ sững sờ trần như nhộng trước mặt đối phương, thẳng đến khi nghĩ rõ rồi thì muốn kêu trong nhà tắm tất cả mọi người đều cởi trần, bạn trần, tôi cũng trần, đương nhiên không có gì không

đúng, cơ mà nếu như đều phương ăn mặc kín kẽ, chỉ có mình lỏa, vậy rất cảm thấy xấu hổ.

Chu Hoàn nhanh chóng dùng khăn phủ giường bao chặt mình lại, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt đo đỏ, hung hăng gào lên với Tiêu Linh: “Nhìn cái gì chứ! Anh không có à!”

Tiêu Linh lúc này mới lấy lại tinh thần, xấu hổ quay mặt đi, “Kia, cậu ngủ đi, tôi có việc...”

Vừa bước chân xuống, quần bị nín lại.

Chu Hoàn ngượng ngùng nói: “Trước chớ đi.”

“Hả?”

“Tôi còn có chút hơi sợ...” Vết đo đỏ trên mặt Chu Hoàn đã lui phân nửa, nói thẳng bằng ý sợ khiến cậu yếu ớt đi không ít, không giống bình thường dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn người ta, mái tóc đen ướt át dán trên khóe mắt ửng đỏ, tình trạng có nửa xấu hổ nửa là sợ hãi.

Tiêu Linh nhớ tới lúc vừa nãy kéo vai cậu, cảm xúc khi giọt nước lạnh lẽo rơi trên tay.

Anh chu miệng, nói: “Vậy tôi lại cùng cậu trò chuyện tán gẫu nhé.”

.:Hết chap 11:.

12. Chương 12

Tiêu Linh nhấc chân lên giường, đệm giường phát ra tiếng cọt két mềm mại, khiến lòng anh run lên, ngược mắt nhìn Chu Hoàn, người kia chôn hết ở trong chăn, chỉ lộ ra con mắt ướt át.

Tiêu Linh nằm thẳng như mới rồi, người lẩm chuyện cũng không nói nữa, Chu Hoàn cũng không nói gì, cảm giác này rất kỳ quái, vừa rồi rõ ràng còn ôm cánh tay gần gũi thân thiết, giờ lại chỉ có im lặng.

Bóng tối quả nhiên là môi trường thích hợp để giải bày, dù cho sợ hãi bóng đêm thì càng dễ sinh sôi.

“Hay là... Để tôi... kể câu chuyện cho cậu nghe nhé?”

Không có tiếng đáp lời.

“Đảm bảo không phải chuyện dọa người.”

Vẫn không có tiếng đáp lời.

Tiêu Linh quay đầu nhìn một cái, Chu Hoàn ngay cả mắt cũng nhắm lại rồi.

“Không phải chứ... ngủ rồi ư?” Tiêu Linh chọc chọc cậu.

Đáp lại anh chính là tiếng hô hấp nhẹ nhàng, cùng với gương mặt ngủ không được an bình cho lắm.

Cái này anh đã được khẳng định rồi, ánh mắt lưu luyến và động tác nín ống quần anh vừa rồi, chỉ là bởi cậu sợ lần mất điện thứ hai.

Tiêu Linh tựa hồ đã đến lúc đảm nhiệm hiệu quả của một món đồ chơi bằng nhung to đùng.

Hắn nhìn cái đèn trần đang tỏa sáng bên trên, lẩm bẩm nói: “Mình thực sự là người tốt.” Nói xong lặng lẽ xuống giường, trước khi ra khỏi phòng thì tắt đèn đóng cửa.

Mười phút sau anh lại nhớ tới phòng ngủ.

“Đã đáp ứng nằm với cậu rồi.” Anh nhìn cái chăn hở ra trong bóng tối, rón ra rón rén cởi quần áo lên giường.

• • •

Ngày hôm sau, lúc đồng hồ báo thức vang lên, Chu Hoàn tỉnh lại, trên giường chỉ có mình cậu, ngủ rất thỏa thuê, thể nhưng hương vị của Tiêu Linh lưu lại trong phòng quá rõ ràng.

Anh ta ngủ đây à? Chu Hoàn cau mày.

Chẳng qua... Hôm qua hình như là mình muốn anh ngủ cùng mình.

Sau đó... Không nhớ được nữa.

Nghĩ đến mình ngủ bên cạnh người kia thì khá khó chịu, không biết mình có tạo cái dáng ngủ xấu xí nào không nữa, có cau mày nói nhảm, nói mớ gì gì không, có điều, ngày hôm qua tựa hồ không mơ tới điều gì đáng sợ cả, vậy coi như cũng ổn đi.

Chu Hoàn vỗ mặt đứng dậy, phát giác mình cả người trần truồng, lại xấu hổ một trận nữa.

Có loại cảm giác dù giấu mặt trong chăn cũng bị nhìn hết.

• • •

Lúc đi tới cửa WC thì nghe thấy tiếng nước truyền ra từ bên trong, Tiêu Linh đang tắm.

Chu Hoàn mỉm cười đẩy cửa đi vào.

• • •

Tiêu Linh vốn đưa lưng về phía cậu, thấy cậu đi rất chi là thoải mái vào thì cũng khá sững sốt.

Bình thường nếu thấy người khác đang tắm thì sẽ nói các loại lời xin lỗi khách sáo hay sao? Về mặt này tựa như nét cười chiếm lợi của người khác vậy?

“Anh tắm của anh, không có gì đâu.” Chu Hoàn tự nhiên vẫy vẫy tay, lấy bàn chải đánh răng và cốc ra, cười mỉm thăm hỏi Tiêu Linh một cái rồi nói: “Buổi sáng tốt lành.”

“... Buổi sáng tốt lành.” Tiêu Linh gượng cười.

• • •

Yo lấy được mặt mũi rồi!

Chu Hoàn vui sướng chải răng, ngay cả bọt kem bị vẩy ra cũng vẫn vui mừng khôn xiết.

• • •

Vóc người Tiêu Linh khá được, anh đưa lưng về phía Chu Hoàn, đường cong trôi chảy từ vai kéo dài tới hông, lại từ điểm gò của phần hông chảy nghiêng xuống dưới, phân ra hai bắp đùi thon dài, lúc anh lấy sữa tắm mới thỉnh thoảng quay người, thoáng nhìn qua, vậy cũng đủ để Chu Hoàn ước ao, đường cong phần ngực lộ ra, Chu Hoàn nhìn qua gương, ngay cả tiết tấu đánh răng đều trở nên chậm đi, súc miệng không giống súc miệng, mà giống như nuốt nước miếng.

Má ơi, đều là người ít ra ngoài, vì sao anh có cơ thể nhường này?

Chu Hoàn không phục lắm, ánh mắt lướt qua ảnh chiếu trên gương phản xạ lại khiến Tiêu Linh cảm nhận được sự ghét bỏ.

Anh trêu ai chọc ai chứ, không phải hôm qua đã quay lại ngủ cùng rồi sao?

Đương nhiên, cũng phải kiếm được chút quà tặng.

Anh rũ tung hết bột xà phòng trên đầu, cố sức lau mặt một cái, xoay người lại: “Nhìn gì thế? Cậu không có à?”

Lời này ngày hôm qua Chu Hoàn đã nói, giờ trả nguyên lại cho cậu, chỉ là giọng điệu Tiêu Linh giống như đang trêu đùa thôi.

“Ồ... Khụ khụ!” Nuốt mất một ngụm nước súc miệng rồi.

Lại ngẩng đầu thì thấy Tiêu Linh đã quần khăn tắm.

• • •

... ..

• • •

Sau khi Chu Hoàn đi làm, Tiêu Linh ngồi ở trước máy vi tính, mở chương đã lưu hôm qua.

Anh có chút do dự, hướng đi của chương này không rõ.

Anh vốn dự định dùng bút ký để ghi chép lại sự việc, sau đó từ từ tăng thêm một vài thứ không chân thật, cuối cùng hoàn thành một bộ tác phẩm huyền nghi nửa thật nửa giả.

Thế nhưng bây giờ xem ra, văn này tựa hồ có chút ảm áp.

Anh mở file văn ra, xem nội dung đang dở ngày hôm qua.

Anh vốn muốn viết một tác phẩm huyền huyền, như là: bản thân anh trong văn sẽ tắt đèn đóng cửa, sau đó quay ra phòng khách, thế nhưng bên trong lại truyền ra tiếng kêu thảm thiết gián đoạn, nhân vật chính quay lại phòng ngủ, phát hiện đối phương đang bị bóng đè, đồng thời tiếng TV nhà bên cạnh truyền đến, anh giờ mới phát hiện ra là chỉ có căn phòng của bọn họ mới bị mất điện.

Thế nhưng đang gõ tới chỗ giúp đồng chí nhát gan ra khỏi phòng tắm, ngón tay chẳng hiểu sao lại ngừng, xem lướt qua tình tiết thần quái đã được lên khung tốt, trực tiếp dựa theo tình huống chân thực miêu tả ra, bao gồm cảm giác khi sợi tóc lạnh lẽo lướt qua cánh tay và sự hoảng hốt trong thoáng chốc có điện...

• • •

Copy, paste, confirm trực tiếp post lên.

• • •

Nhìn chương mới ra lò, Tiêu Linh hoài nghi mình thực sự đã bị quỷ quần thân rồi, sao...có thể viết ra cái thứ này chứ!

Thế nhưng tác phẩm vừa mới công bố, không thể bỏ được, Tiêu Linh khê cần môi, mặc kệ nó đi! Dù sao đây cũng là clone của anh! Cho dù khi viết đến cuối truyện mà không ra truyện kinh dị, có mắng cũng là mắng cái bút danh ‘giả bộ điền tĩnh’ này cơ mà.

• • •

Tiêu Linh đã cảm thấy mình không được bình thường cho lắm, từ lâu anh đã trải qua cái thời hết sức lông bông rồi, theo lý mà nói thì không nên thích quần lấy trêu chọc người khác mới phải, hơn nữa còn là trêu đi trêu lại một người, thậm chí đến tận nhà người ta để ức hiếp, chuyện này có phải quá đáng quá thể rồi không.

Anh nhớ tới một câu ngày hôm qua Chu Hoàn đã tùy tiện nói ra “Cậu sợ nhìn không rõ thứ gì à?” Lúc đó, Tiêu Linh hỏi thế.

“Có chút ít đi, như là lòng người, không đáng sợ sao?” Chu Hoàn hỏi lại.

Lúc đó ngực anh nhói mạnh một cái.

Nhưng điều khiến anh hồ thẹn hơn cả, là tình cảm mơ hồ, tựa như có phần yêu thương.

Vậy thì buồn cười lắm, sao lại là yêu thương chứ?

Anh có thể yêu thương một đứa bé, hay là một con mèo, thậm chí một con chuột bạch, nhưng không nên là một người nam nhân đã thành niên chứ.

Khi đó anh có loại cảm giác bị thôi thúc, anh đặc biệt muốn làm người bạn tốt nhất nhất nhất nhất của đối phương, có thể thẳng thắn thành khẩn bất luận loại bị mật gì như thế này, anh đặc biệt muốn biết nguyên

nhân tạo nên một Chu Hoàn lạnh lùng giở nguy trang là cái gì.

Thế nhưng, tình cảm lúc này tựa hồ đã vượt quá mức độ giữa bạn bè rồi.

Cho dù là người bạn tốt nhất cũng không phải hoàn toàn không có bí mật.

Huống chi tình bạn của bọn họ cũng chẳng sâu xa gì cho cam.

• • •

Mấy lời bình luận mới nhất đã gây sự chú ý với Tiêu Linh.

Mấy người độc giả dùng những cái nick thông thường nhất, bọn họ nói thế này này .

= =: buồn cười quá, bạn cùng phòng của cậu cũng thật là, đổi lại là tôi cũng không nhận được mà đi ức hiếp hần!

Sổ tự quân(vua đếm số): không sai! Quả thực là hiếm có, người nhát gan như thế giờ ít có lắm, còn muốn giả vờ nữa! Càng như thế càng khiến người ta muốn bắt nạt! Tôi ủng hộ cậu!

123: thú ghê nha yo, cúi lạy ‘bình tĩnh’, là kiểu tôi yêu nhất nha còn làm bộ không sợ, dễ thương ghê

• • •

Tiêu Linh gạt đầu cực kỳ đồng ý, con mắt của quần chúng quả nhiên là sáng suốt, bởi đối phương gọi mời anh bắt nạt thôi mà!

Tiêu Linh lại xem lướt lại những bình luận từ đầu, phát hiện tới một từ khá quan trọng: dễ thương!

• • •

Dễ thương ư?

Tiêu Linh suy nghĩ lại chuyện xảy ra ban sáng, hình như đúng là rất dễ thương.

..Hết chap 12:..

13. Chương 13

Hôm nay là ngày đầu tiên Chu Hoàn đi làm lại sau khi bình phục, cấp trên thương cậu, bố trí cho cậu làm ca sáng, 6 giờ chiều là có thể xong việc, thế nhưng đến lúc hết ngày, cậu cảm giác mệt cực kỳ, chỉ có điều ko phải thân thể mệt mà là tinh thần có phần không tốt.

Chuyện này có liên quan chút ít tới những lời Tiêu Linh nói.

Cậu bất tự yếu, làm công việc này không thu được kết quả tốt, hoàn cảnh này dễ thu dẫn ứ khí... Khi Chu Hoàn núp trong bóng tối như mọi ngày, nhớ tới những lời này, không chỉ mất đi sức mạnh hăng hái bừng bừng khi xưa, trái lại rất buồn bực, khi bắt tay vào việc chỉ huy mấy con ‘quỷ’ kia cũng không còn đáng vẻ bình tĩnh như xưa. Cho dù Tiểu Lệ báo với cậu rằng việc đẩy khách rất thú vị, cậu cũng ko lấy đâu ra hứng thú, nghe tiếng kêu gào cách đó không xa mà chỉ cảm thấy ngột ngạt.

• • •

Về đến nhà cũng sắp tới bảy giờ, không đợi cậu lấy chìa khóa mở cửa ra thì cửa nhà đã được mở ra trước, chào đón cậu là Tiêu Linh với nụ cười niềm nở: “Về rồi à!”

“A, về... về rồi.” Chu Hoàn chưa thích ứng với việc có người ở nhà chờ cậu, đối diện với gương mặt cười đến là trong sáng kia, cậu có hơi chậm chạp: “Cái kia, tôi không mua đồ ăn.”

Nói xong câu này, lại ngửi thấy mùi thức ăn bay tới.

Cậu kinh ngạc nhìn về phía phòng khách, trên bàn trà vậy mà lại bày ra chừng ba đến năm đĩa thức ăn, có xanh, có đỏ, vẫn còn bốc khói.

Tiêu Linh nói như tranh công: “Tôi đã chuẩn bị tốt rồi!” Tiếp theo nhanh chóng giải thích: “Là tôi mua ở dưới lầu, đoán rằng giờ này cậu sẽ về, vẫn còn rất nóng đấy.”

Bởi Tiêu Linh thúc giục, Chu Hoàn đi đến nhà vệ sinh rửa tay, đến khi vuốt lớp bột xà phòng trên tay xuống thì cậu phát hiện có chỗ nào đó không đúng, ngẩng đầu nhìn mới phát hiện ra, ko thấy cái gương nữa rồi.

“Ban ngày tôi mua công cụ, rốt cục đã tháo xuống rồi.” Tiêu Linh ở ngoài cửa nói, còn không quên ghẹo cậu: “Cho cậu đỡ phải không dám vào WC.”

“Ai không dám vào WC chứ.” Chu Hoàn cũng không quên mạnh miệng, còn nói: “Vậy bây giờ cạo râu thế nào, nhìn không thấy mà.”

“Sửa sang bên cạnh.” Tiêu Linh như là biết cậu muốn làm khó dễ, đã chuẩn bị sẵn rồi, bèn nói, cũng tiện giờ tay chỉ.

Chu Hoàn nhìn theo hướng tay chỉ, chỉ thấy phía sau có một chiếc gương to dùng màu trắng bạc, trong gương có hình ảnh phản chiếu của cậu, cậu nhíu mày: “Anh, sao lại đặt ở bên cạnh, còn lớn như vậy nữa chứ...”

Đây là kiểu gương soi toàn thân, khảm trên vách tường đối diện với hoa sen, cái gương này không chiếu được hình ảnh cái cửa sổ ngoài phòng khách, ngược lại khi tắm có thể nhìn sạch trơn thân thể.

“Tôi thật không biết anh lại tự yêu mình như thế.” Chu Hoàn nói.

Tiêu Linh cười hì hì: “Đành chịu thôi, vị trí này hợp mà, cho cậu đổi vận.”

“Thực sự?” Chu Hoàn nửa ngờ nửa tin.

“Được rồi, rửa tay rồi đi ăn cơm nào, bằng không sẽ nguội mất.” Tiêu Linh dễ dàng chuyển chủ đề câu chuyện.

• • •

Trong lúc ăn, Tiêu Linh đột nhiên gấp cho Chu Hoàn một miếng cá.

“Miếng này ngon đấy.” Nói xong, miếng thịt cá trắng như tuyết rơi vào trong bát.

Tay Chu Hoàn cầm chiếc đũa có hơi run lên, nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh nói tiếng cảm ơn, lại ăn mấy món khác mới không còn sự khó chịu của miếng thịt cá vừa rồi.

Cái này trước khi sống chung đúng là chưa từng có.

Lúc dùng cơm, Chu Hoàn bắt đầu thấy bất an và do dự.

Lúc này cậu đang lo có nên gấp lại cái gì cho Tiêu Linh hay không.

• • •

Thế nhưng...

Động tác ban nãy của Tiêu Linh vừa thành thạo lại tùy ý, tựa như đúng lúc thấy một miếng thịt cá ngon như thế nên mới đặt vào trong bát cậu, cậu nếu như tùy tiện ‘đáp lễ’ như thế, có phải rất là ghê hay không?

Rất là cái gì í nhỉ?

Rất là lập dị, rất là dễ ỷ.

Đúng vậy, Chu Hoàn chính là một người kỳ cục như thế đấy.

Cậu bắt đầu tóm lấy thoi cơ, cũng gấp cho Tiêu Linh một đũa thức ăn, thế nhưng nên gấp gì thì tốt đây? Cá? Thôi đi, người ta cho cậu miếng cá không có xương, mắt cậu cũng không tốt đến mức nhìn được miếng xương dăm nhỏ dưới lớp thịt cá đâu, ngộ nhỡ vướng vào cổ họng, không nuốt được cơm nữa, hoặc là lấy dấm bóp cá —— đó là chuyện bi kịch cỡ nào đây.

Lần đầu tiên, cậu định gấp cho người ta đũa rau, tự nhiên phải đảm bảo không xảy ra sai lầm gì.

Ánh mắt Chu Hoàn bắt đầu tìm kiếm trên bàn thức ăn, gà xào Cung Bảo(món ăn Tứ Xuyên...) Ko được, đều là xắt hạt lựu nhỏ quá, không gấp được bằng đũa, ngộ nhỡ chưa gấp được vào bát người ta đã rơi thì phải làm sao đây?

Sườn xào chua ngọt... Không được, nước đường dính quyện vào nhau, gấp lên rất mất công, nhỡ đâu nó rớt ra, thành cái kiểu gì chứ.

Đâu cô ve xào thịt bò dĩ nhiên là bởi vì quá đơn giản nên không ở trong phạm vi lo lắng rồi.

Lẽ nào chỉ còn món gà luộc sao?

Chu Hoàn do dự.

Đầu đũa dò xét qua rồi lại thu hồi, nếu không thì... vẫn cứ dùng miếng cá là được.

Tiêu Linh nhìn thấy hết sắc thái trên mặt của cậu, ***g ngực chỉ ngập một từ: đáng yêu!

Anh nhin cười, nhanh như chớp gấp mỗi một món ăn một đũa vào bát Chu Hoàn: “Sao mà không ăn thế? Còn chờ tôi gấp cho cậu sao?”

Chu Hoàn đang cầm bát thế là ngăn ra, nhìn món ăn ngập đầy bát, từ từ nhú mày: còn chưa ăn hết mà...

• • •

Sau đó, Chu Hoàn luôn cảm thấy Tiêu Linh đang nhìn cậu.

Cái nhìn ấy khiến cậu cảm giác rất là kỳ cục, cứ nhìn mãi như thế cho đến lúc cậu rốt cục nhận không được, hỏi: “Anh nhìn lâu như vậy làm cái gì?”

Tiêu Linh rất chi là vô tội: “Trong phòng chỉ có hai chúng ta, tôi không nhìn cậu vậy nhìn ai đây?”

“...” Chu Hoàn không nói gì. Rõ ràng có TV, có sách, có máy vi tính, đều có thể xem mà, những lời phản bác này cậu quên mất, mãi mới nhớ ra, nhưng mà hình như đã chậm rồi, bởi vì người ta đang coi vi tính rồi, bây giờ mới nhắc thì có phần nhỏ mọn.

• • •

Sau khi tắm rửa sạch sẽ xong, cậu đi ra ngoài, nhận không được hỏi Tiêu Linh: “Rốt cục muốn ở đây bao lâu?”

Tiêu Linh ngẩng đầu khỏi máy vi tính, hỏi lại cậu: “Tôi làm phiền cậu sao?”

“Ờ, không phải, tôi chỉ muốn có một con số cụ thể thôi.”

“À...” Đầu Tiêu Linh lại quay về phía máy tính, “Chỉ cần cậu không còn sợ, bất cứ lúc nào cậu cũng có thể không cần tôi.”

Chu Hoàn im lặng, cậu đã quên phản bác cái chữ ‘sợ’ kia.

Dù cậu có tỏ vẻ như thế nào, sợ hãi hay không sợ hãi, nhát gan hay không nhát gan, chính cậu rõ ràng nhất.

Từ lúc Tiêu Linh đến ở cùng cho đến nay, có rất nhiều vấn đề đã được cải thiện đi nhiều, như là bóng đèn nê, như là mất ngủ, hay như là... Nửa đêm muốn đi vệ sinh.

Công việc của Tiêu Linh có phần xu hướng ngày thì trốn đêm thì ra, Chu Hoàn chưa từng hỏi thăm bao giờ. Nhưng không biết vì sao, mỗi tối, vào lúc đóng cửa phòng chuẩn bị đi ngủ, cậu chỉ cần thấy tia sáng nhân nhật len qua khe cửa truyền vào phòng, cậu cảm thấy rất an tâm, tựa như là cho dù toàn bộ thế giới đều yên lặng trong bóng đêm, cũng còn có một người, ở bên cậu giữ lấy một tia sáng ấm áp.

Không thể không thừa nhận rằng, Chu Hoàn là một người thiếu hụt cảm giác an toàn, bởi thế sự nguy trang, cũng chỉ là phương pháp để bảo vệ bản thân cậu thôi.

• • •

Đêm hôm đó, cậu ngủ không ngon lắm, cảnh trong mơ cũng chỉ lơ mơ, rất dễ tỉnh lại, mà sau khi tỉnh lại thì cậu có phần hỗn độn, thậm chí không rõ mình đã ngủ được chút nào hay chưa nữa.

Theo thường lệ, cậu trở mình một cái, hướng nằm đối diện với phòng khách, lại phát hiện tối nay không có tia sáng xuyên qua khe cửa.

• • •

Tiêu Linh sớm như vậy đã ngủ sao?

Chu Hoàn đứng lên, đi tới cạnh cửa.

• • •

Phòng khách không có ai, chiếc giường xếp nhỏ của Tiêu Linh vẫn chỉnh tề, không có dấu vết mở ra, máy vi tính cũng đã tắt, WC cũng không có người.

Chu Hoàn đứng chờ người trong phòng khách, cậu vẫn luôn sống một mình, nhưng lần đầu tiên cảm thấy không quen, người đàn ông vốn luôn vui mình bên máy vi tính, mười ngón tay lướt như bay, đêm nay lại không làm như thế.

Ngay cả giường cũng chưa trải ra, là không về ngủ sao?

• • •

Chu Hoàn đi tới trước chiếc giường xếp còn chưa mở, tay xoa nhẹ lên cái giá đỡ bằng kim loại, bỗng nhiên nghĩ cái giường này thật sự quá nhỏ, nhất là giờ đây, lúc nó còn chưa mở ra, quả thực còn không bằng một chiếc bàn vuông nhỏ, mở ra thì chắc cũng không to lắm đi?

Cậu còn nhớ rõ sáng sớm ngày đó, hơn phân nửa cái chăn của anh rơi trên mặt đất, hơn phân nửa cánh tay lộ ra ngoài, sau đó, còn không biết anh ta mơ tới cái gì, nắm ngón út của mình, dùng sức ấn, dùng sức ấn... Nhất định là ngủ rất quá khó chịu ha, ngủ không ngon mới gặp phải ác mộng, về điểm ấy không ai rõ bằng Chu Hoàn.

Hai người nằm một cái giường to đùng còn ngủ không ngon, nói chi đến chiếc giường xếp chật hẹp giản đơn này?

Đây quả thực chính là ngược đãi.

• • •

Thế nhưng... Không phải là chính anh muốn tới sao?

• • •

Từ ngày đầu tiên chạm mặt bên ngoài ‘hắc ám chi lữ’, đến bây giờ ăn cùng một bàn, sống cùng một chỗ, ngày hôm nay, anh còn gấp rau cho cậu... Coi như là bạn bè chứ?

Không, còn tốt hơn cả bạn bè, tính cách của Chu Hoàn đã định trước là cậu không có bạn bè thân thiết, trong cuộc sống của cậu đột nhiên xông vào một người như thế, từng chút một đến gần cậu, thân thiết với cậu còn hơn cả những người bạn học hay những người đồng nghiệp từ hồi cao trung đến đại học hay đến cả bây giờ – tất cả, cũng chỉ có duy nhất một người.

Nhưng đối phương có cho là như vậy hay không?

Chu Hoàn không thể xác định được.

• • •

Chu Hoàn luôn nghĩ, bởi vì cái lý do hoang đường kia, giữa hai người bọn họ, càng giống bác sĩ và người bệnh, một người bác sĩ bất tự mạnh, và một người bệnh bất tự yếu.

• • •

Lúc nửa đêm về sáng, Chu Hoàn muốn vào WC, thức dậy vẫn thấy phòng khách tối đen như cũ, cậu dụi mắt rồi lại nằm xuống ngủ.

Lời tác giả:

Quá trình rất từ tốn, có cảm thấy phiền không?

..Hết chap 13:.

14. Chương 14

Sáng ngày hôm sau, lúc Tiêu Linh trở lại, trời còn chưa sáng rõ, vạn vật đều còn trầm mình trong giấc mộng, anh nhẹ tay nhẹ chân bước vào phòng, quả nhiên, Chu Hoàn còn ngủ, chỉ là cửa phòng ngủ thì đã mở ra.

Anh cởi giày, đi chân trần vào trong phòng, Chu Hoàn nằm ngửa mặt, sắc mặt lúc ngủ trông rất đẹp, da mặt tựa như trắng lại tựa như được đánh phấn, ánh lên một lớp sang sáng, chỉ là vẻ mặt không được khỏe cho lắm, làn mi dài hơi nhú lại nằm giấu dưới bờ tóc mái mềm mại, giống như đang cố gắng nhấn nạy cái gì đó.

Tiêu Linh tìm vị trí ngồi xồm bên cạnh giường, suy ngẫm thì đã hiểu được.

Khóe miệng anh hơi nhếch, kéo ra một nụ cười xấu xa, sau đó nhẹ nhàng dịu dàng bắt đầu huyết sáo, tiếng huyết sáo từ nhỏ dần dần to lên, lại từ từ cao dần, huyết đến mức Chu Hoàn dù đang nằm mộng cũng run cả người, đầu mày nhăn càng thêm sâu hơn. (anh đang xi ‘...’, xấu xa!!)

• • •

Không quá một phút đồng hồ, tiếng huyết sáo còn có tác dụng hơn cả chuông báo thức, Chu Hoàn bật dậy, hung hăng liếc Tiêu Linh, lao như điên vào nhà vệ sinh.

Tối hôm qua Tiêu Linh không ở nhà, cậu nào dám vào WC? (=)) nhện hại thận nhé anh)

• • •

Tiêu Linh cười đi đến bên bồn cầu, mắt lướt qua lướt lại: “Không phải đã đổi gương cho cậu rồi sao, sao còn sợ thế?”

Chu Hoàn chuyên tâm đi tè, căn bản không để ý tới hắn.

“Ài, cứ ghen nước tiểu không tốt với thân thể đâu nhé.” Tiêu Linh nhện không được nói.

Chu Hoàn liếc xéo anh: “Liên quan qué gì anh!” Trong lòng lại nghĩ, ai bảo anh cả đêm không ở nhà, ai biết đi đâu chơi rồi.

Tiêu Linh nhún nhún mũi, cười như không cười, nói: “Ài, cậu vẫn là xử nam ha?”

Mặt Chu Hoàn thoát đồ bưng, xoay ngoắt người qua, ngăn cản đường nhìn của đối phương, sửa sang lại quần.

Tiêu Linh hiểu hết cả.

“Aizz, cậu có biết tôi làm sao mà nhìn ra được không?”

Người sau ném cho anh một cái nhìn khinh thường tựa lưu manh, Tiêu Linh không quan tâm, đắc ý nói: “Bối cậu đi tè không có mùi gì a.” (anh ơi bựa quá |||)

Chu Hoàn hừ nhẹ một tiếng, ấn xả nước.

“Ai, tôi cũng muốn đi tè nữa,” Tiêu Linh chặn tay cậu lại, kéo dây quần ra, “Phí nước bây giờ đắt lắm, có thể tiết kiệm thì tiết kiệm đi.”

Chu Hoàn làm lơ anh, mới có năm rưỡi, cậu cũng ngủ không được nữa rồi, đơn giản bắt đầu đi rửa mặt.

Tiêu Linh ở bên cạnh dù bạn vẫn ung dung rung đùi.

Chu Hoàn lườm anh một cái: “Lúc ẩn lúc hiện đẹp lắm ha! Thu lại mau đi!”

Tiêu Linh ‘ơ’ một tiếng: “Tôi rung của tôi, cậu đỏ mặt cái gì?” (sao cả 2 truyện mình edit cứ đúng khoảng này lại lộ JJ chớ, BT!!!)

Chu Hoàn rũ mắt xuống, chuyên tâm nhìn chằm chằm vào lớp bột đang xù lên.

Tiêu Linh lại ngứa gan ngứa ruột muốn chọc cậu, thế là chậm chậm quàng lên bờ vai đối phương: “Ai, tôi bảo nè...”

“Cái gì?”

“Màu sắc với hình dạng của cậu khá ghê nha ”

“Khụ khụ... khụ!” Một ngụm kem đánh răng tí thì nuốt ‘ực’.

• • •

Chưa tới bảy giờ, Chu Hoàn đã đá cửa đi làm, Tiêu Linh còn ở đằng sau cột nhà: “Khu trò chơi đi làm sớm thế sao? Còn sớm hơn cả công ty bách hóa!”

• • •

Trong căn phòng yên tĩnh, Tiêu Linh nằm trên chiếc giường xếp của anh, nghiêm túc ngẫm lại, vừa rồi tựa hồ hơi quá đáng nhỉ, có rượu vào cái gì cũng nói toẹt ra, coi mọi thứ thành thật hết cả!

• • •

Dáng vẻ vừa rồi của anh nếu dùng để câu dẫn phụ nữ, vậy thì vị hôn thê có cả tá rồi, nhưng anh ở với phụ nữ thì thấy đau cả đầu, mấy cô ấy ích kỷ, hơn nữa thích sai khiến, luôn muốn bạn phải dể dành. Tiêu Linh đã từng quen với một nữ sinh, đó là chuyện không lâu sau khi vừa mới tốt nghiệp đại học, lúc ban đầu ở chung, nữ sinh nói thích tài hoa và tài hùng biện của anh, khi đó anh còn chưa nổi danh, chỉ ẩn núp đằng sau internet làm một viết thủ đơn thuần, không tới nửa năm, bạn gái đã ghét anh, suốt ngày thăm thì to nhỏ ám chỉ với anh, nói xem bạn trai của người nào người nào ấy, mới đi làm nửa năm đã mua được xe, anh mà cứ như vậy mãi, vĩnh viễn cũng không có tiền đồ đâu. Không ngừng ám chỉ anh bỏ sáng tác truyện đi, tìm một công việc ổn định mà làm.

Những ưu điểm mền mọ năm đó, giờ đã trở thành lý do ghét bỏ, tài hoa ư? Tài hoa thì cũng phải có người thưởng thức nhá! Hùng biện ư? Bạn cho là đang thi hát tấu chặc?

Cơ hồ tất cả những điều dẫn đến khắc khổ, Tiêu Linh cũng không có ý muốn văn hồi, một câu chuyện tình yêu cứ như thế lùi vào dĩ vãng.

Trong tiểu thuyết của Tiêu to gan, không có tình yêu, hoặc là nói, không có tình yêu nghiêm chỉnh, tất cả đều là mờ ám, mông lung, để mọi người tự suy ngẫm, cái loại tình cảm này chỉ là một chút gia vị thêm vào bầu không khí kinh dị, nhân vật chính dưới ngòi bút của anh, bình thường chưa nói tới tình yêu thì đã lìa cõi trần rồi. (chuyện ma nào chả thế, hừ =. =)

Có độc giả suy đoán rằng, bản thân Tiêu to gan là một người theo chủ nghĩa bi quan, Tiêu Linh thậm chí cười với ý nghĩ ấy, anh lại chẳng thấy mình bi quan chỗ nào.

Trong sinh mệnh không có tình yêu thì làm sao? Đầu óc anh bận rộn như vậy, nào có thừa mứa thời gian anh anh em em em chứ?

Chỉ là xác lập chủ đề, trình bày cảm tưởng, phô bày từng tình tiết một đã chiếm toàn bộ thời gian của anh loại chuyện sắp xếp các cố sự thực sự sẽ khiến người ta nghiện, đầu óc vĩnh viễn cũng không dừng lại được.

Người phụ nữ nào có thể chịu đựng được việc khi cùng người yêu hôn môi thì trong đầu người ấy đang ẩn giấu một thứ vũ khí sắc bén đây?

• • •

Ngày hôm qua là ngày tụ hội của mấy tác giả trẻ tuổi, cũng là ngày sinh nhật của Văn Tự.

Dựa theo lệ cũ, vẫn hẹn vào nửa đêm như cũ, Tiêu Linh không báo cho Chu Hoàn trước để cậu chuẩn bị, bởi anh nghĩ đó là chuyện không cần thiết, nhưng lẽ mà lẽ mề thế nào, anh lại đến muộn.

• • •

Văn Tự có tình bạn sâu nhất với anh, bình thường cùng nhau nghiên cứu xu thế văn chương, đã từng hợp tác viết một bộ tiểu thuyết võ hiệp khá ướt át.

Thọ tinh(=người được chúc thọ=người có sinh nhật) trẻ tuổi vừa thấy anh lập tức nhướn mày, dáng vẻ như muốn tuôn lời như suối.

Tiêu Linh không biết hẳn muốn nói gì, nhưng biết hẳn nhất định ghen chưa được lâu lắm.

Quả nhiên, uống chưa được mấy, thọ tinh trẻ tuổi đã lắc la lắc lư đến bên cạnh anh, ghé vào tai anh nói: “Vị khách quan này, nhìn mắt ngài đào hoa, mặt hàm xuân, lúc nào cũng xem giờ, thời thời khắc khắc đáng vẻ không yên... Chẳng lẽ có?”

“Có cả nhà cậu ấy!” Nghe thấy câu cuối ấy, Tiêu Linh mỉm cười.

“Tở nghiêm túc mà,” Văn Tự tránh khỏi cái thúc tay của anh, “Tôi muốn nói, có phải nhà cậu có? Hừm?” (chớp chớp)

“Có cái gì?” Tiêu Linh còn giả ngu.

Cổ Trùng tiến qua, gập ngón út lại ngoắc ngoắc: “Có mỹ nhân a ”

“Đúng đúng!” Văn Tự bổ sung thêm: “Các cậu có biết không, gần đây Tiêu to gan dọn tới ở chung với người ta đó!”

Tiêu Linh cau mày: “Hai cậu muốn sửa thành võ hiệp hử? Giọng điệu lưu manh.”

“Hừ hừ!” Cổ Trùng giả giận, vênh tai lên ngoáy: “Chọc Tiêu đại hiệp mất hứng rồi ha, nói trắng ra như thế làm gì!”

“Tiểu nhân sai rồi ” Văn Tự cười ha hả tiến tới bên cạnh Tiêu Linh: “Gọi điện tới nhà cậu không ai nhận, biên tập viên của cậu nói cậu đang kiểm đề tài nghiêm túc.”

Mấy người còn lại vui vẻ: “Đề tài nghiêm túc?”

“Không phải đâu, đề tài nghiêm túc của Tiêu to gan... Chẳng lẽ là chuyện thần quái bí mật?” Người nói lời này, là bạn Văn TỰ mời tới, Tiêu Linh không quen hắn, chỉ biết bút danh hắn gọi là Hoa Gian Tửu, cũng là lần đầu tiên tham gia cuộc gặp gỡ của bọn họ. Hoa Gian Tửu cũng là một đóa hoa lạ trong nhóm, bởi hắn viết truyện ngôn tình – cái loại truyện chỉ viết riêng cho tiểu nữ sinh xem.

Ánh mắt Hoa Gian Tửu nhìn anh sáng quắc.

• • •

Tiêu Linh ghen lời, tên tiểu biên(cách gọi thân thiết dành cho biên tập viên) này... Tuy bảo gã bảo mật, cũng không cần lấy cái lý do như thế chứ, còn đề tài nghiêm túc...

Anh âm ừ rồi nói: “Ừm, cũng coi như là nửa tả thực đi.”

“Tả thực ư?! Oa tôi muốn coi tôi muốn coi ” Văn TỰ chạy tới đu vai anh.

“Được thôi, khi xuất bản nhất định tặng bạn thân một quyển!” Cổ Trùng và một người khác cũng là tác giả cổ quái(phong cách cổ) tới vỗ vai anh.

Tiêu Linh sắp bị vỗ phun ra ngoài rồi, chỉ có thể đáp lại: “Ha ha! Không thành vấn đề...”

Lòng lại thầm nghĩ, cái loại nhật ký ở chung này bị quảng cáo rùm beng thành ái muội như thế, lấy cho ra xem mới lạ!

• • •

Sau đó, trọng tâm câu chuyện lại bị đổ tới đổ lui, mọi người cuối cùng quên mất tiêu cái đề tài nghiêm túc về tính tả thực kia, Tiêu Linh lại dần dần bồn chồn, hắn có chút nhớ thương tên kia – ừ, lấy lời Cổ Trùng mà nói, chính là “mỹ nhân”.

Anh không ngừng đếm giờ, 3 giờ, 3 giờ rưỡi, sắp 4 giờ, chết tiệt, đám này rốt cục muốn uống đến mấy giờ?

Văn TỰ tựa như đã trở thành thọt tinh dựa bàn nằm đơ ra, hai người khác và Cổ Trùng bắt đầu cùng nhau trút cho Hoa Gian Tửu, thế nhưng người sau tựa như vại trữ rượu vậy, mặt không đỏ tí nào, mọi người thấy hắn bị trút nằm vật ra rồi, lại bàn bạc xem có nên đi hát không.

Tiêu Linh bắt đầu buồn bực.

Cái tên kia nửa đêm thức dậy phát hiện phòng khách đen kịt một mảnh có thể sợ hay không? Thậm chí... có thể lo lắng hướng đi của anh hay không?

Ánh mắt lại lần nữa dời tới mặt đồng hồ, đối diện nhìn kỹ Hoa Gian Tửu, Tiêu Linh nhếch miệng giằn giật, người sau biết ý mỉm cười, hất hàm ra vẻ cho Tiêu Linh rằng: đám người Cổ Trùng đang say như chết, chuồn về giờ, bọn họ sẽ không phát hiện.

Tiêu Linh vừa tự giễu vừa quay về nhà Chu Hoàn.

Anh sao lại sa ngã tới nước này? Đã trêu cợt một người đàn ông làm vui, giờ còn không nỡ chọc cựa.

• • •

Vậy cứ tiếp tục sa ngã nữa đi.

.:Hết chap 14:.

15. Chương 15

Khi Tiêu Linh tỉnh lại, trời cũng đã nhá nhem tối, Chu Hoàn còn chưa về, nhấn một tin cho đối phương thì mới biết, hôm nay làm ca tối, cơm tối sẽ ăn tại chỗ làm, người ít nhất cũng 10 giờ mới có thể về nhà.

Tiêu Linh một mình xuống dưới nhà lấp đầy cái bụng, lại tới trước máy vi tính viết bản thảo, chưa tới chín giờ rưỡi đã bắt đầu ngهنổ cổ ra ngoài cửa sổ.

• • •

10 giờ rưỡi, Chu Hoàn rốt cục đã trở về, thế nhưng sắc mặt lại không được tốt cho lắm, ngay cả sức để chào hỏi cũng không có, cả người trong một rũ ra, rửa tay xong thì đi thẳng vào phòng ngủ.

Tiêu Linh trong lòng có quỷ, nhanh chóng khép máy vi tính lại.

• • •

Không phải còn giận chuyện ban sáng chứ?

Tiêu Linh nghĩ thế, kế đó bèn rửa sạch một đĩa nho to, bưng đến phòng ngủ của Chu Hoàn.

Chu Hoàn nằm úp người trên giường, mặt quay vào trong, nhìn không biết thế nào, nghe Tiêu Linh gõ cửa chỉ khẽ lên tiếng đáp lại: “Vào đi.”

“Tôi mua nho, ngọt lắm đấy.” Tiêu Linh đặt đĩa xuống.

“Không muốn ăn.”

“Ồ, ” Tiêu Linh lại hỏi: “Đã ăn cơm chưa?”

“Ừm.”

“Ăn cái gì?”

“Không có gì.”

Không bình thường, tuyệt đối không bình thường.

Tiêu Linh kiên trì nỗ lực, lại hỏi: “Ngày hôm nay thật là nóng, cậu thấy có nóng không?”

Chu Hoàn quay đầu, đôi mắt đen kịt bình tĩnh nhìn anh, không nói lời nào.

Tiêu Linh mỉm cười: “À. Được rồi, chắc là cậu không nóng.”

“Tiêu Linh, kể chuyện ma cho tôi nghe đi, càng kinh khủng càng tốt.” Chu Hoàn bỗng nhiên nói.

Tiêu Linh kinh ngạc, khẩn trương đưa tay lên trán Chu Hoàn, miệng thì nói: “Sốt rồi, tôi hiểu, nhưng mà không hạ sốt được thì không có tác dụng, còn phải tin tưởng khoa học, phải uống thuốc...” Vừa nói vừa muốn tìm nhiệt kế.

Chu Hoàn không kiên nhẫn kéo cạp quần anh: “Tôi không bị sốt.”

Tiêu Linh thuận thế ngồi ở đầu giường, nhìn cậu: “Vậy sao lại mê sảng?”

Chu Hoàn buồn bực trở mình một cái, tay đặt trên mặt xoa qua loa một trận, không tình nguyện nói: “Chúng tôi phải thay đổi chủ đề trước thời hạn, cho nên...”

Tiêu Linh lập tức nói tiếp: “Cho nên cậu muốn tìm linh cảm?”

Chu Hoàn trừng mắt: “Không phải là làm theo những gì anh đã nói sao? Chủ đề mới chính là dùng Vực Sâu của Tiêu to gan ấy.”

Còn nói hùng hồn như thế.

“... Vậy cậu nghe chuyện ma làm gì?” Tiêu Linh khom lưng tiến đến trước mặt Chu Hoàn, “Cậu không nói nguyên nhân tôi cũng không kể.”

Bị anh nhìn lom lom một hồi, Chu Hoàn rút cục thở dài, nói: “Ngày hôm nay có người phá rối.”

“Hả? Nhà ma còn có người tới phá rối sao?”

Chu Hoàn chán ghét liếc nhìn anh một cái: “Còn giả bộ cái gì, người nọ giống y hệt với anh, đặc biệt coi thường công việc của chúng tôi.”

Tiêu Linh vội vàng thanh minh: “Tôi không coi thường công việc của cậu! Tôi chỉ là”

“Anh chỉ là cảm thấy chán vô cùng, vô cùng giống trò trẻ con!”

Tiêu Linh ngượng ngùng, ngậm miệng.

Chu Hoàn lại nói tiếp: “Ngày hôm nay người ấy cũng thế, vừa vào thì cười, nói cái gì quá giả tạo, quá giả tạo... Tiểu Lệ và Tiểu Ngũ đều bị đả kích lớn, đoán chừng một tháng cũng không có tinh thần đi dọa người...”

• • •

Bây giờ Chu Hoàn nhớ tới mà vẫn còn muốn giận, rõ ràng đó sỉ nhục, cậu không sợ du khách nóng nảy đánh cậu, nội dung công việc có hạn, đành chịu thôi, nhưng cậu thì rất ghét người như thế — Tiêu Linh đã thế rồi, tự cho là có năng lực thừa nhận, nên coi thường công việc của người khác chớ gì, hơn nữa, hôm nay, người ấy còn đáng ghét hơn cả Tiêu Linh, hắc... hắc lại cười hô hô đi ra khỏi hắc ám chi lữ!

Xui xẻo nhất chính là, còn bị lãnh đạo tình cờ nhìn thấy.

Khuôn mặt của lãnh đạo, còn tối hơn cả hắc ám chi lữ, giáo huấn từng người, mỗi người một trận.

Theo lời gã nói thì cách đó hai trăm mét vẫn còn nghe thấy tiếng cười.

Hô! Đây gọi là vang vọng, đây gọi là vui sướng. Lãnh đạo còn tưởng rằng là hạng mục giải trí nào làm tốt quá, thậm chí nói phải biểu dương thỏa đáng một trận, lời cổ vũ đã nói tới nơi rồi, kết quả đi tới gần nhìn, thiếu chút nữa lưỡi cũng bị rút luôn.

Không ít du khách đi ngang qua: đó là nhà ma sao? Sao lại vui vẻ như vậy a?

Chu Hoàn chưa từng mất mặt như thế, một tổ năm người, đứng thẳng lần lượt nghe giáo huấn.

• • •

Tiêu Linh nghe Chu Hoàn nói xong, cũng có chút cảm phần: “Tên này bị ngốc sao! Không sợ thì không sợ thôi, thế cười cái gì!”

Cơn tức của Chu Hoàn cũng hạ đi chút ít, đau xót cúi đầu xuống.

“Là vấn đề của tôi, chủ đề mỗi quý đều là do tôi thiết kế... Khả năng thiết kế của tôi có lẽ quá thấp, cho nên không thiết kế ra thứ gì có thể dọa người...”

Tiêu Linh thấy dáng vẻ này của cậu, không đành lòng lại đả kích cậu nữa, nhẹ nhàng nói: “Thật ra tôi vẫn muốn hỏi, cậu... sao cậu cứ cố sức làm kiểu công việc khó khăn này vậy?”

Hắn còn thầm nhỏ giọng lướt qua hai chữ ‘nhát gan’.

Chu Hoàn cắn môi ai oán nhìn anh: “Muốn nói tôi nhát gan cứ việc nói thẳng đi.”

Tiêu Linh sờ sờ mũi.

“Nhát gan mới phải huấn luyện a... Tuy rằng không có hiệu quả gì.” Chu Hoàn còn nói, “Anh không phải rất biết cách hù dọa người sao, qua kể cho tôi mấy câu chuyện đi.”

Tiêu Linh không xác định nhìn cậu: “Có thể kể, nhưng mà buổi tối cậu lại không dám vào WC thì làm sao bây giờ? Nếu nhịn quá lâu sẽ không tốt cho cơ thể.”

Lỗi tại Chu Hoàn thoáng cái đổ bừa, con mắt tròn xoe: “Vậy anh rốt cuộc kể hay không kể?”

“Kể, kể đây, cậu đừng vội!”

Chu Hoàn ngồi thẳng dậy, cầm lấy cái gối ôm vào trong ngực, chuẩn bị tốt để nghe kể chuyện ma..

Cho dù không có cái người tới phá rối kia, cậu cũng muốn nâng cao can đảm, bởi cậu nghĩ mình có phần ỷ lại vào Tiêu Linh.

Cậu hạ quyết tâm, cắn chặt răng: “Kể đi, tôi nghĩ rồi, nhà này tôi vẫn muốn ở, không thể chỉ vì sợ mà kéo anh tới ở cùng được, như vậy không thích hợp cho lắm, coi như là suy xét cho tương lai, một người đàn ông dù sao cũng không thể nhát gan hơn cả đàn bà con gái được!”

Tiêu Linh vẫn muốn kéo lớp mặt nạ giả vờ bình tĩnh của cậu xuống, bây giờ cậu rốt cục thừa nhận bản thân nhát gan, nhưng mà Tiêu Linh nghe xong lại thấy khó chịu.

Anh nghiêng đầu: “Cậu... bây giờ đều vì hôn nhân sau này mà chuẩn bị sao?”

Chu Hoàn lắc đầu: “Cũng không phải, tôi chỉ nghĩ... anh không thể theo tôi cả đời, bởi nguyên nhân của bản thân, buộc anh ở cùng tôi, như vậy rất ích kỷ.”

“À ” Tiêu Linh nhìn cậu ý vị sâu xa, “Vậy tôi bắt đầu kể.”

Chu Hoàn gật đầu, ôm chặt cái gối trong tay, còn khấn trương nuốt một ngụm nước miếng.

Tiêu Linh dịu dàng nhìn cậu: “Biết cổ cung chứ.” (có rất nhiều cổ cung, như là Tử Cấm Thành, Bắc Kinh, Thảm Dương, v.v...)

Gật đầu.

“Cổ cung có rất nhiều truyện kể thần bí nhé, ông ngoại của cậu của bạn tôi, khi còn trẻ là người giữ cửa tại cổ cung,” giọng Tiêu Linh trầm thấp, tốc độ thông thả, đọc nhấn rõ từng chữ một, hơn nữa có năng lực biên soạn(edit) câu chuyện, rất thích hợp để kể chuyện, tâm tình của Chu Hoàn rất nhanh đã bị khơi mào, con mắt trong suốt mở thật to.

“Công việc của ông ấy, rất đơn giản, chính là gác đêm tại một gian phòng bên ngoài cùng của cổ cung, giống như phòng trực ban bây giờ ấy. Nhưng mà... những người lớn tuổi khi đó đều nói công việc này không tốt, khuyên ông ta đổi việc khác, ông ấy lại không nghe nha, ông nghĩ công việc này chẳng có gì không tốt, lại nhàn hạ, mỗi ngày chỉ ngủ ở phòng trực ban mà thôi!” Dừng lại một chút, “Kết quả vài năm sau, vấn đề đã xuất hiện, ông ta a, kết hôn rất nhiều năm, cũng không có con. Đi bệnh viện, cũng kiểm tra không thấy vấn đề gì.”

Nói đến đó, Chu Hoàn nhin không được hỏi: “Vì sao vậy?”

“Bởi vì cổ cung âm khí rất nặng a.”

“Như vậy sao, hết rồi?”

Tiêu Linh thấy Chu Hoàn thở dài nhẹ nhõm thì cười thầm, anh đâu định kể chuyện gì kinh dị lắm, anh căn bản không định cho cậu cơ hội nâng cao can đảm, cứ nhát gan cả đời như vậy, không phải rất tốt sao?

Anh suy nghĩ một chút lại nói: “Trong cố cung có một nhà trưng bày châu báu, cậu biết chứ?”

Chu Hoàn gật đầu.

“Nơi ấy đều bày đồ trang sức đã dùng của phi tử hoàng thất, châu ngọc mã não này, ngọc bích, trân cài phỉ thúy gì gì đó, đẹp lắm.”

“Thế nhưng những nhân viên phụ trách công việc kiểm kê bảo vật đau đầu nhất chính là nơi này.”

“Vì sao ư? —— bởi vì, mỗi lần kiểm kê hết các bảo vật, sắp tới thời gian đóng cửa, bọn họ đều có thể nghe ——” Nói đến đây, anh cố gắng kéo dài giọng ra.

Tay Chu Hoàn ôm chặt hai đầu gối ôm, môi đã sắp bị cắn đến trắng bệch.

Tiêu Linh nhân cơ hội ôm đầu vai cậu, một tay giống như trấn an vỗ vai cậu, dùng giọng điệu nhẹ nhàng tiếp tục nói: “Bọn họ có thể nghe... tiếng móng tay cào lên lớp thủy tinh, còn có tiếng nữ nhân tranh giành nói: ‘Của ta, của ta...’”

“A a a a ” Chu Hoàn liền vùi đầu vào trong gối ôm, Tiêu Linh vội vàng ôm cậu: “Cậu xem cậu, còn nói nâng cao can đảm, chẳng qua là nghe kể lại, lại bị hù dọa thành như vậy...”

Chu Hoàn chậm rãi thở phì phò, miệng thì hé ra hợp lại, thật vất vả mới khôi phục chút huyết sắc, cậu ném gối qua một bên, nói với Tiêu Linh nói: “Tiếp tục!”

Tiêu Linh thăm bĩu môi, xem ra để nâng cao can đảm, quả là phải bất chấp mọi giá, nhanh như vậy đã muốn gạt tôi sang một bên à?

Tiêu Linh thấy cái dáng anh dừng hy sinh của cậu, trong lòng đặc có phần không đành lòng, nhưng lại thấy rất đáng yêu.

Hắn suy nghĩ một lát, hỏi: “Cậu có biết gác chuông cổ không?”

“Biết, nhưng mà tôi vẫn không rõ, chỗ ấy đâu có gõ chuông, vì sao lại gọi là gác chuông cổ?”

“Chuyện ấy cũng là do dân gian truyền miệng.” Tay Tiêu Linh thăm thiết nắm lấy bả vai Chu Hoàn, thân thể cũng gập lại thêm một chút.” Trước kia hoàng thượng bị chứng co giật, ra lệnh cho những người thợ rèn đúc một cái chuông lớn. Các thợ rèn tụ lại đúc một quả chuông, nhưng kỳ lạ là, đúc mãi cũng không đúc được, lại thấy thời gian báo cáo kết quả công việc càng ngày càng gần, bọn họ rất lo lắng: đây là hoàng mệnh, nếu như đến lúc đó không thể hoàn thành, tất cả đều bị chém đầu, ngay cả người nhà cũng không thể may mắn tránh thoát!”

“Trong đó có một người lớn tuổi nhất, cũng là người thợ làm chuông được kính trọng nhất, ông ta nói với mọi người rằng, nếu như lửa không thể nhóm được, vậy tức là cần người sống hiến tế... Vừa vặn đứa con gái nhỏ của ông ta mang lương khô đến, nghe nói như thế, biết hậu quả của việc không làm được chuông. Nàng nghĩ cả nhà cùng nhau bị chém đầu, không bằng chỉ để một người chết thôi, nếu như hữu hiệu, thì có thể cứu được nhiều người như vậy...”

“Cô gái này tính tình cương liệt, lúc đó tức khắc lao vào trong bếp lò, cha nàng vội vàng chụp lại, cũng chỉ chụp được một chiếc giấy thù của con gái. Nói đến cũng lạ, người vừa tiến vào trong bếp lò, nước đồng lập tức đổi màu, đoàn người bất chấp bị thương, làm liên cả đêm không nghỉ, quả chuông kia cũng được đúc xong trong ngày hôm ấy.”

“Đến ngày dâng chuông, hoàng thượng cũng nghe nói việc này, lập tức liền phong cô gái kia là trung hiếu nữ nhi —— đúc chuông nung nung, bài vị cũng được để ở lầu đặt chuông.”

“Sau đó, hễ vừa gõ quả chuông ấy lên, trong âm cuối vang lên luôn mang theo: âm thanh kỳ —— kỳ. Dân chúng xung quanh nghe xong đã nói, nung nung trở về tìm lại chiếc hài thuê hoa nàng đã làm rơi.”

• • •

Chu Hoàn vẫn dựa vào lòng Tiêu Linh, một lát sau mới nói: “... Thiệt ngốc.”

“Đúng thế, con người thời cổ đại còn nhát gan hơn cả cậu, tin tưởng lời nói hiến tế người sống gì đó, vứt bỏ cả tính mạng.” Tiêu Linh nhàn nhạt nói, “Những câu chuyện này, nghe thử thì thôi, ai biết thật hay giả đâu.”

Không biết có phải Tiêu Linh cố ý nói vậy hay không, những việc này có bối cảnh chân thật nhưng cũng có điển cố kể lại, chỉ nghe thì thấy bình thường không có mới lạ, nhưng bất giác lại suy xét, Chu Hoàn càng nghĩ càng thấy sau lưng phát lạnh, tuy rằng Tiêu Linh khuyên cậu không nên tưởng tượng thái quá, nhưng cậu vẫn không nhịn nổi mà nhớ tới từng chi tiết trong câu chuyện. Cậu không khỏi rụt lui vào trong bờ ngực ấm áp của Tiêu Linh, giống như một con chim non tìm kiếm sự chở che.

“Sợ à?”

“Cũng tạm tạm...”

Tiêu Linh nín chặt cánh tay, đặt cằm đối phương lên đầu vai mình, một lát sau, Chu Hoàn yếu ớt nói: “Sau này kể cho tôi nghe nữa, anh có vẻ khá là thạo nhỉ.”

Tiêu Linh nhin không được mỉm cười: “Thật là, sao cứ càng sợ càng phải nghe chứ.”

Chu Hoàn ngẩng đầu, chăm chú nhìn anh: “Tôi lập tức sẽ thiết kế Vực sâu làm đề tài chính, không có chút nền tảng thì sao được?”

“Có cần tôi giúp cậu không?” Tiêu Linh thấp giọng hỏi.

Chu Hoàn có phần giật mình: “Anh biết chế tác bói cảnh?”

“Không biết, ” Tiêu Linh lắc đầu, “Nhưng tôi hiểu Vực sâu hơn cậu.”

Hết chap 15

16. Chương 16

Hai giờ chiều ngày thứ hai, Tiêu Linh lái ô tô về nơi được gọi là “Quả Viên(vườn trái cây)”, cũng là nơi Chu Hoàn làm việc.

“Quả Viên” là khu trò chơi lớn nhất thành phố này, các loại thiết bị trò chơi đều rất đầy đủ, cũng đổi mới theo năm, hai năm gần đây lại có xu thế trở thành điểm vui chơi nổi tiếng của thành phố.

Trên đường đang bị ách tắc, dưới ánh nắng mặt trời đầu hạ, cho dù bật điều hòa nhiệt độ, người ở trong xe vẫn bị ánh mặt trời chiếu thẳng vào, cũng có ảo giác đang bị hấp trong ***g, Tiêu Linh cố chịu lê xe theo dòng người về phía trước.

Kỳ thực chỗ Chu Hoàn sống cách “Quả Viên” không xa, nhưng sáng sớm Tiêu Linh về nhà trước lấy chút tư liệu rồi mới tới, vừa tới một hồi thì trễ mất cả buổi trưa, con đường cũng bởi thế mà dài hơn.

• • •

Nhưng anh không cảm thấy chút buồn bực nào, bởi vì trước đó một ngày, anh đã ngủ ở trong phòng Chu Hoàn, hơn nữa, ngủ rất là ngon.

Anh mở kênh giao thông, khoát ngón tay lên tay lái, nhẹ nhàng gõ theo điệu nhạc.

Sự thú vị của việc chiếm tiện nghi rất giống với cảm giác đang yêu, cả hai cái đều sẽ dần vui vẻ bởi vì một bước tiến nhỏ nhoi, cũng bắt đầu chờ mong bước tiếp xúc tiếp theo, chỉ có điều, đối tượng Tiêu Linh nghĩ đến lại là đàn ông.

• • •

Vui sướng thì cứ vui sướng, nhưng sự chậm hiểu của Chu Hoàn thực sự khiến anh bất đắc dĩ.

• • •

Nửa đêm về sau, Tiêu Linh thấy cậu ngáp mấy cái, biết cậu mệt mỏi, muốn nói tiếng ngủ ngon rồi trở lại phòng, nhưng lại không nỡ rời xúc cảm mềm mại đang ôm người đẹp, thế là mâu thuẫn kịch liệt, Chu Hoàn lại cứ bướng nói với anh là muốn nghe thêm mấy chuyện nữa, điều đó hoàn toàn ngược với ý muốn của Tiêu Linh, anh kể mấy câu chuyện nhanh chóng nhỏ nhỏ, nhìn thấy viền mắt Chu Hoàn có hơi ẩm ướt, người thì rất chi là mệt mỏi rồi, nhưng mặt cứ ngược lên, tận sức đấu tranh giữa buồn ngủ và muốn nghe tiếp chuyện ma.

Tiêu Linh thấy ánh mắt đen láy của cậu bỗng nhiên có loại xúc động muốn hôn môi.

Nhưng anh không rõ nếu làm thế, đối phương có thể giận hay không, thậm chí gà bay trứng vỡ, từ nay về sau bảo trì khoảng cách hoặc là đuổi thẳng hất đi.

Anh một mặt ngầm tính toán một mặt thì nhẹ nhàng cúi thấp mặt.

Có ý thử thăm dò, cũng có nguyên nhân lén lút không thể không chế, nói chung, đầu anh càng rủ xuồng, thẳng đến khi môi sắp dán lên huyết Thái dương của đối phương, anh thậm chí có thể ngửi được hơi nước nhàn nhạt trên sợi tóc đen nhánh... Chu Hoàn cũng không tránh né, vẫn đang duy trì trạng thái ngược mặt lên.

Tiêu Linh mở cờ trong bụng, đám ý nghĩ cổ quái bắt đầu nảy tung tung như pháo hoa.

Hôn, hay là không hôn?

Pháo hoa trong ý thức bắn tung rồi lại tan đi, Tiêu Linh cũng chưa có được đáp án chính xác.

Đang lúc phân vân giữa hôn và không hôn thì bất giác cảm dụng tới.

• • •

Chu Hoàn nhẹ nhàng nâng cằm anh lên, ngăn lại động tác dần thấp xuống của anh.

Trong nháy mắt, hoa hỏa(ánh pháo hoa) trong lòng Tiêu Linh toàn bộ tan biến.

Giây tiếp theo Chu Hoàn nói với giọng nghiêm trang: “Anh cũng mệt rồi ha? Đã sắp ngủ gật rồi.” Nói xong, chậm rãi ngáp một cái, lông mày có vài giọt nước, “Tôi cũng mệt lắm rồi, ngủ đi.” Nói xong, xốc chăn lên rồi chui vào.

• • •

Một đêm cứ trải qua như thế.

Tiêu Linh nằm trên giường mà không dám thở mạnh, anh thầm thương thức sự ám muội mới vừa rồi thật nhiều lần, độ ấm của da thịt ấy, khiến hẳn không khỏi nghĩ không biết Chu Hoàn rốt cục là chậm hiểu thật hay là giả đây.

Vậy mà lại từ chối anh bằng một cái ngáp!

Anh nhìn dáng người đang phập phồng hô hấp nhẹ nhàng bên cạnh, khá là ấm ức.

Anh ngồi xuống, nhẹ nhàng xốc chăn lên, trèo qua người đối phương, vượt đến một bên giường khác.

• • •

Cả khuôn mặt của Chu Hoàn đều bị che khuất bởi bóng đêm, còn có một phần vùi trong gối đầu, nhưng mà điều đó cũng không hề gì.

Tiêu Linh nín thở, chậm rãi vươn tay, cách da đối phương chừng 1cm thì dừng lại, đẩy mấy sợi tóc lộn xộn ra, thế là nửa cái trán trắng nõn hoàn toàn hiển hiện.

Ngón trỏ của anh rút xuống bên đuôi lông mày trên huyệt Thái dương của cậu.

• • •

Nghe nói phương pháp tốt nhất để kiểm tra xem người ta có sốt hay không cũng không phải là áp tay trên trán, kỳ thực nơi nhiệt độ cơ thể con người mẫn cảm nhất là huyệt Thái dương.

Tiêu Linh nhớ không rõ mình đã xem qua ở quyển sách nào, phương pháp thử sốt giữa người yêu với nhau là dùng môi dán lên huyệt Thái dương của đối phương, phương pháp này rất là linh.

Anh sớm đã không nhớ rõ được tình tiết câu chuyện, nhưng vẫn nhớ được tâm tình lúc đó của mình đã hướng tới phương pháp thân mật ấy ra sao.

• • •

Da thịt ấm áp dưới đầu ngón tay, anh dừng lại ở nơi đó một lát, rồi từ từ trượt xuống dưới, lướt qua gò má Chu Hoàn, thẳng đến khoe miệng, Tiêu Linh khe khẽ thở dài, quả nhiên là thật, ngoại trừ huyệt Thái dương, những nơi khác đều lạnh lẽo, mà hình như anh cũng giống vậy, cả người trên dưới đều lạnh như băng, nơi ấm áp nhất cũng chỉ có đầu ngón tay.

• • •

Cuối cùng anh cũng không hôn xuống, nhờ biến khéo thành vụng thì không tốt cho lắm.

Hơn nữa, ai biết người này là chậm hiểu thật hay là giả vờ chứ?

• • •

Nghĩ đến tối hôm qua Chu Hoàn rõ ràng sợ muốn chết nhưng vẫn cứ nhiều lần yêu cầu tăng ‘độ khó’, Tiêu Linh lại bất giác cười rộ lên, người này, muốn coi sự chịu đựng chuyện ma như thế nào thì trải nghiệm sao?

Đáng tiếc, kiểu ước nguyện ban đầu của hành động đáng yêu ấy lại là để nâng cao can đảm, tương lai sẽ bảo vệ bà xã!

• • •

Nghĩ tới đây, Tiêu Linh lại tự kêu oan cho mình lần nữa.

Một tiếng xe ‘két’ thu hút sự chú ý của anh, đó là một chiếc xe khách cỡ nhỏ màu trắng, vụng về chuyển từ bên trái đường sang muốn nhập vào đúng làn xe, có thể là do đi lầm đường, bây giờ muốn nhập vào đường đúng, nhưng mấy chiếc xe đang trước đường như đã bàn bạc sẵn, làm lơ chiếc xe ấy, đi và dừng như nối đuôi nhau, không để cho nó có một chút thời cơ dư thừa nào có thể sáp nhập vào, đuôi chiếc xe ấy lại vừa tầm che mất đường để quẹo về bên trái, mấy chiếc xe chuẩn bị quẹo trái đằng sau không thể chịu nổi mà đồng thời ần còi, chú tài xế thật thà lái chiếc xe ấy cứ loanh quanh lúng túng một hồi, tới chỗ Tiêu Linh thì chú vội phanh lại, để ra một khoảng đường trống.

Đối phương mới hoang mang rối loạn quẹo vào, còn không quên vẫy tay cảm ơn với anh, Tiêu Linh cười gật đầu.

Coi đi, anh là một thanh niên thiện lương có thừa như thế, Chu Hoàn dựa vào cái gì mà cứ giả ngu!

Nghĩ đến khả năng 50% là vậy, Tiêu Linh càng uất ức, lẽ nào ở trong lòng con chim ngốc ấy, bản thân mình tồn tại tựa như tấm bùa bát quái sao? (bùa bát quái là cái bùa hay dán ở góc nhà hay trước cửa nhà ngày xưa ấy, có hình âm dương ấ, cứ lên gg search là ra á)

Tiêu Linh đang bị rơi vào trong biển xe và biển dấm đã hoàn toàn quên rằng chính anh mới là người khởi xướng tạo nên hoàn cảnh này.

• • •

Đến nơi cần đến thì đã quá ba giờ.

Tiêu Linh quẹo xe vào chỗ để xe, chậm rãi đi vào khu trò chơi.

Tuyệt nhiên không giống với lần trước, lần ấy thì rất là bực dọc, hai cô gái cứ liên tục lú lú, những trò trẻ con gì đó đều chơi hết một lần, hai người con trai khác Cổ Trùng và Văn Tự, khúm núm bám theo sau, còn giúp các cô ấy mua đồ ăn vặt, đúng là mắt mặt đàn ông.

Mà lúc này đây, nghĩ tới con đường mình đang đi là con đường mỗi ngày Chu Hoàn cần phải qua, trong lòng dâng lên cảm giác ngọt ngào.

Một con chim khách kêu ‘khách khách khách’ bay qua đầu anh, anh lại nghĩ y như Thánh Mẫu rằng: a, hay là nó cũng từng bay qua trên đầu Chu Hoàn.

Nhìn tới con chim cát tường có lẽ đã từng bay qua trên đầu hai người bọn họ, tâm tình Tiêu Linh thêm phần sung sướng, bước chân cũng nhẹ như bay, từng gốc cây từng ngọn cỏ từng chiếc thùng rác đều trở thành vật xinh đẹp.

Chim khách đậu trên ngọn cây kêu ‘cục cục’ hai tiếng, cái móng hơi rung rồi ị ra một bãi phân chim.

• • •

....

• • •

Tiêu Linh quen đường tìm đến phòng nghỉ của công nhân, bọn Tiểu Lệ, Lão La, Tiểu Ngũ đều có ở đó, thấy anh vào thì đầu tiên là sững sốt, vẫn là Tiểu Lệ có trí nhớ tốt, kêu lên một tiếng đầu tiên: “Ai!! Anh không phải kia kia kia...” Ngón tay chỉ vào anh nửa ngày kích động không nén được, nhưng Tiêu Linh lại là du khách đầu tiên ôm ‘quỷ’ từ hắc ám chi lữ đi ra.

Tiêu Linh hiểu ý, cười: “Đúng, chính là người kia.”

Lão La và Tiểu Ngũ không chịu được cái dáng mê giai ấy của Tiểu Lệ, áy náy cười cười, hỏi: “Sao anh lại tới đây? Ngày hôm nay chúng tôi không mở cửa.” Nói xong, Lão La chỉ vào tấm bảng viết tạm dừng phục vụ bên ngoài.

“Tôi biết, Chu Hoàn gọi tới, còn người khác đâu?” Tiêu Linh đáp, nói rồi nhìn chung quanh một lượt.

“À!!! Tôi biết rồi! Anh chính là ngoại viện(sự giúp đỡ của người ngoài) mà Đầu nhi(cách gọi thân thiết với

người đứng đầu) đã nói!” Tiểu Ngũ bỗng nhiên nhớ ra, buổi sáng mở cuộc họp tổ thì Chu Hoàn thần bí nói buổi chiều sẽ mời một cao nhân tới hỗ trợ.

Mời người ngoài tham dự thiết lập chủ đề, đây là chuyện lần đầu xảy ra.

Mọi người đã tò mò cả một buổi sáng rồi, là ai khiến Chu Hoàn coi trọng như thế, bây giờ thấy chính chủ rồi, ba người đều trở nên hưng phấn.

“Anh quen với Đầu nhi vào lần kia à?” Tiểu Lệ hỏi.

Tiêu Linh gật đầu, cười nói: “Coi như là không đánh không quen nhau ha.”

• • •

Trò chuyện một hồi lâu, Tiêu Linh biết Chu Hoàn đang ở trong phòng phỏng vấn.

• • •

Anh nhẹ nhàng đẩy cửa phòng làm việc ra, nói chính xác thì, đây là một gian phòng họp, gian phòng này rất lớn, cuối phòng là một tấm bàn hội nghị màu đen sẫm hình chữ nhật, trên bàn đặt một chậu trạng nguyên đang nở rực rỡ, đằng sau cánh hoa đỏ tươi cực lớn là Chu Hoàn với một bộ áo đen.

Mấy người thanh niên đang ngồi trên sofa dựa vào tường.

Bầu không khí có phần nghiêm túc và trang trọng.

Khi Tiêu Linh đẩy cửa đi vào, một người tuổi còn trẻ vừa lúc đi tới, có thể là phỏng vấn đã thất bại, cậu ta có phần ủ rũ, nhìn thấy Tiêu Linh thì cho rằng anh cũng là người tới tham gia phỏng vấn, lúc vai đụng nhau, cậu ta khẽ nói với Tiêu Linh rằng: “Không nhận nữa rồi bạn thân à, người này nghiêm lắm, muộn thì không nhận nữa! Tôi mới chậm có mười phút.”

Tiêu Linh thâm vui, nghiêm túc nói nhỏ với cậu ta rằng: “Cảm ơn nhé bạn thân, nhưng tôi vẫn muốn thử xem sao.”

Người nọ nhìn anh với ánh mắt hết thuốc chữa rồi.

Nghe bọn Tiểu Lệ nói, hàng năm, trước khoảng thời gian nghỉ hè đều là thời kỳ cao điểm của việc tuyển sinh, rất nhiều sinh viên cấp 2 muốn tới nơi này làm part-time.

Nhưng điều kiện phỏng vấn của Chu Hoàn rất nghiêm khắc, hầu như không thông qua được mấy ai.

Tiêu Linh gật đầu đồng ý, kiểu công việc có sự tham gia của nhân viên thì không thể nhiều, tính lưu động cũng không thể lớn, bằng không sẽ không có nhiều lo lắng đáng nói.

• • •

Chu Hoàn đứng lúc gọi người kế tiếp vào, Tiêu Linh thì ngồi xuống bên mấy người đang đợi phỏng vấn.

• • •

“Hạ Phong, xin chào.”

“Xin chào.” Người thanh niên có hơi khấn trương.

“Xin hỏi vì sao cậu tới đây làm thêm?” Chu Hoàn hỏi.

“Để trui rèn bản thân.” Hạ Phong buột miệng nói ra.

Quả nhiên là học sinh, nói chẳng có ý mới gì.

Chu Hoàn tiếp tục hỏi: “Trui rèn cái gì?”

“Hả?” Hạ Phong không ngờ tới đối phương lại kiên nhẫn với câu nói khách sáo ấy, cậu ta vội vàng sắp xếp lại lời nói: “Trui rèn... năng lực công tác, năng lực phối hợp tổ chức, còn có...”

“Những điều ấy chúng ta đều không cần.” Chu Hoàn cắt lời, “Thành tích tốt nhất khi chạy năm trăm mét vào một nghìn mét là bao nhiêu?”

“Ề... không nhớ rõ.” Hạ Phong dừng một chút, cười, nói: “Ai mà nhớ được chứ.”

“Nói như vậy thì bình thường cậu rất ít tham gia tập luyện thể dục thể thao?” Chu Hoàn lạnh lùng hỏi.

“Cũng không phải, thi thoảng...”

“Sanda (môn võ thuật đối kháng hiện đại), kickboxing (quyền cước, môn võ kết hợp giữa quyền anh và karate), Taekwondo, võ thuật... Cậu am hiểu loại nào?”

Hạ Phong lắc đầu, cười khổ nói: “Đều không biết.”

“...Là vết thẹo sao? Thế năng lực khép lại vết thương thì thế nào? Có thiếu máu không?”

“Tôi... cũng không rõ lắm.”

Tiêu Linh trao đổi nhỏ về ý kiến với mấy sinh viên bên cạnh: không phải chứ giả quỷ còn phải đánh nhau à?

• • •

“Xin lỗi, phần công việc này không thích hợp với cậu, cảm ơn đã tham dự.” Bên kia Chu Hoàn đã hạ kết luận.

“Nè, anh đang làm khó tôi hả?” Hạ Phong đứng lên, “Chẳng qua là làm thêm ở nhà ma thôi, anh hỏi cái đó làm gì?! Lẽ nào các anh còn muốn đánh nhau với khách nhân? Tôi mới đi chơi về, căn bản không va chạm với chuyện như thế! Anh rõ ràng là không muốn thuê tôi chứ gì?”

• • •

Bầu không khí bỗng chốc trở nên giương cung bạt kiếm, mấy người thanh niên vừa nhỏ giọng nghị luận cũng có chút khấn trương, không xác định sắp sửa sẽ xảy ra chuyện gì, Tiêu Linh cũng căng cứng cơ thể, điều chỉnh trạng thái thành một tư thế có thể xông lên bất cứ lúc nào khi xảy ra biến cố.

Hết chap 16

17. Chương 17

Bầu không khí thoáng chốc trở nên căng thẳng, người thanh niên tên Hạ Phong tức giận, giống như một chú nghé con bị chọc tức, bờ vai cũng phập phồng theo hô hấp. Tiêu Linh nhìn không thấy vẻ mặt của cậu ta, nhưng có thể tưởng tượng được, người thanh niên này đã bị khiển trách nặng nề này đang dùng ánh mắt căm giận cỡ nào để nhìn chằm chằm vào Chu Hoàn.

Tiêu Linh đã quyết định, không cần biết kể đến việc này sẽ giải quyết như thế nào, anh cũng phải dạy dỗ cậu bé này về thái độ xử sự mới được.

• • •

Không giống thái độ giương cung bạt kiếm của Hạ Phong, Chu Hoàn trông khá là thoải mái hơn, giống như là đã nhìn quen cảnh tượng một khi nói năng không hợp nhau thì sẽ mưa giông bão chớp vậy, ngay cả nét mặt cũng không có gì thay đổi, thậm chí khóe miệng Chu Hoàn hơi nhếch lên, có vẻ như muốn cười mỉm.

Với vẻ trấn định như vậy, khiến cho Tiêu Linh hiếu kỳ, anh cũng muốn coi thử, Chu Hoàn dự định kế tiếp sẽ làm như thế nào.

• • •

“Tôi hiểu.” Chu Hoàn bình tĩnh nhìn về phía người thanh niên, cậu một tay khoát lên mặt bàn, tay kia mở ngăn kéo bên dưới ra, rất nhanh đã lấy ra một xấp giấy, đưa tới trước mặt Hạ Phong, “Nhìn thử cái này.”

Đó là một tập giấy A4 nhỏ đã đóng thành sách, trên mặt có in bảng biểu, cùng với một ít chữ như rồng bay phượng múa.

Hạ Phong cúi đầu nhìn một cái, tay lại không nhúc nhích, giọng điệu có phần thả lỏng: “Anh... anh đưa tôi xem cái này làm gì?”

Chu Hoàn dù bận vẫn ung dung dựa sát vào ghế tựa, “Xem thử đi.” Cậu gật đầu với cậu ta.

• • •

Thái độ Chu Hoàn bình tĩnh khéo léo trung hoà bầu không khí lúc này, giống như người vừa bị chỉ trích một cách vô lễ không phải cậu, thậm chí dường như tất cả hành vi không khống chế được đều căn bản chưa từng tồn tại qua.

• • •

Hạ Phong cầm lấy xấp giấy trên bàn nhìn đông nhìn tây, nhẹ nhàng lật nó.

Càng xem trên mặt càng nóng lên, vành tai cậu ta bị đỏ bừng lên bởi ánh mặt trời ngày hè phía sau lưng Chu Hoàn xuyên qua rèm cửa sổ mỏng manh chiếu vào.

“... Xin lỗi.” Cậu ta nhỏ giọng nói.

• • •

“Không sao.” Chu Hoàn lấy lại tập giấy, đứng lên, đi về phía những người ngồi ở sofa đang đợi phỏng vấn.

Thân hình cậu vốn thon dài, quần áo màu đen càng tôn thêm phong cách nhanh nhẹn, đứng trên những khoảng gạch màu trắng trông trải, trắng trong thuần khiết lại càng đẹp.

• • •

Tiêu Linh gần như cảm thấy tất cả mọi người xung quanh cũng giống như mình, đang nheo mắt lại tỉ mỉ quan sát người đàn ông đang đi tới, khó có thể dùng ngôn ngữ để nói ra ý nghĩ trong lòng, đồng thời lại có hơi tự đắc, dù sao, tình trạng người con trai bề ngoài thông dong này nhưng bên trong thì cuộn mình run người cũng chỉ có một mình Tiêu Linh anh đã từng thấy mà thôi.

• • •

“Mọi người cho rằng đây là loại công việc dễ dàng, vui sướng đồng thời rất kích thích? — rất nhiều người đều cho rằng như thế. Tôi không phải cố ý làm khó dễ mọi người, những vấn đề tôi vừa hỏi cậu ta, lát nữa tôi cũng hỏi mọi người như thế, nếu như đáp án giống cậu ta, vậy mọi người cũng không đạt tiêu chuẩn.” Giọng Chu Hoàn không lớn, âm điệu cũng thường thường, nhưng âm sắc trong sáng vang vọng trong gian phòng làm việc an tĩnh, hiệu quả gõ vào ngọc thạch, không có sự trầm bổng, nhưng thanh thúy êm tai.

Nghe đến đó, mấy người sinh viên đã biết bản thân không thể đạt tiêu chuẩn, có người đã muốn đứng lên, Chu Hoàn lại đứng đưa tập giấy trong tay, tiến thêm một bước giải thích: “Cái này, chính là đơn trình bày về tai nạn lao động của công nhân viên chức làm ở hắc ám chi lữ trong nửa năm.” Cậu vừa lật, vừa nói, “Cũng không phải nghiêm trọng lắm, từ lúc chúng tôi cấm du khách mang theo đồ vật tùy thân, đã tốt lên rất nhiều. Chỉ có một lần là do nữ sĩ dùng giày cao gót đâm bị thương, người kia khá may mắn, thiếu chút nữa là đâm tới phổi rồi... Mặt mày cũng không có gì, bởi đã có mũ bảo hiểm, thế nhưng nếu như chạm chân, hơn nữa mắt bị cận thị, thì khá là bị kịch — gần đây này, chúng tôi có tuyển một người làm ngăn hạn, là sinh viên của trường thể dục đấy, khả năng vận động hoàn toàn thích hợp, thế nhưng hấn lại giấu mắt bị cận thị nặng... Mọi người đều biết đó, bên trong hắc ám chi lữ hầu như không có đèn, tuy rằng cậu học sinh này có mang kính sát tròng, nhưng mà cận thị cho nên khả năng nhìn trong bóng đêm đã giảm rất lớn, cậu ta lại phụ trách phân đoạn giữa... Lúc rút lui, vô ý đụng phải vách tường, thế là gãy xương mũi.”

Cậu lướt qua xấp giấy màu trắng ấy rất nhanh, giọng nói cậu thoải mái, tựa như việc này không liên quan đến cậu, nhưng mà có trời mới biết một tá bảng biểu ấy rốt cục có tên của cậu hay không.

Tiêu Linh nhớ tới hôm lần đầu hai người gặp nhau, mắt cá chân của Chu Hoàn đã sưng rất to.

• • •

“Giờ thì mọi người còn cho rằng tôi cố ý làm khó mọi người không?” Cậu thả xấp bảng biểu lại trên bàn, tựa lưng vào mép bàn, hơi hợt nói: “Dù là Sanda hay là vật lộn, chúng tôi yêu cầu mọi người ít nhất phải có một thứ, cũng không phải để đánh nhau với khách nhân gì gì đó, chỉ là những người đã trải qua ấy, năng lực phản ứng, năng lực điều tiết cơ thể và tính nhẫn nại đều cao hơn so với người thường, gặp phải bất ngờ ít nhất cũng có khả năng tự bảo vệ mình,” cậu dừng một chút, lại khẽ mỉm cười: “Bây giờ tôi không phải đang hù dọa mọi người đâu, xin mọi người hãy nghĩ lại, loại trò chơi nhà ma này, nhân viên làm việc tự nhiên phải nắm rõ, biết rằng đây chỉ là một phần công việc, nhưng không phải khách hàng nào cũng hiểu rõ rằng đây chỉ là một trò chơi. Trong bóng đêm, người đã bị hù dọa, động tác dễ loạn, lúc này, những

người đã qua huấn luyện khá là quan trọng đấy.”

• • •

Cậu nói xong những lời này, ánh mắt lướt qua mấy người đang ngồi nét mặt nhàn nhạt, lúc thấy Tiêu Linh ngồi ở cuối thì hơi ngẩn ra, bèn hỏi nhanh: “Ai thấy mình thích hợp thì xin lưu lại, còn ai... cảm ơn mọi người đã tham dự.”

• • •

Rất nhanh chóng, trong phòng họp chỉ còn lại có Tiêu Linh và Chu Hoàn.

• • •

... ..

• • •

“Không như tôi đoán.” Sau khi mọi người đi ra ngoài rồi, Tiêu Linh nói, “Không nghĩ tới tài ăn nói của cậu lại tốt như vậy, tôi đã bất ngờ đấy.”

“Năm nào cũng có cảnh như thế, nói sớm đã thành quen.” Chu Hoàn thấy anh đã ở đó, có chút không được tự nhiên nói lỏng cổ áo màu đen, chuyển đề tài: “Ngày hôm qua tư liệu anh nói có mang đến không?”

Tiêu Linh nhìn theo cổ áo bị nói lỏng của cậu, hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Đây là đồng phục của nhân viên các cậu à? Lần trước tôi thấy cậu cũng mặc một bộ màu đen như vậy.”

“Hửm?” Chu Hoàn hơi ngẩn ra, lập tức đáp: “Đúng vậy, chẳng qua hình thức không giống, bộ lần trước anh thấy là bộ mặc lúc giả quý, bộ này có hơi chính thức hơn một chút.” Nói xong lại đi về phía bàn họp, cúi người từ trong ngăn kéo lấy ra một cuộn giấy, chậm rãi trải ra trên mặt bàn.

Chính là bản vẽ mặt cắt của Hắc ám chi lữ.

“Nhanh như vậy đã bàn công việc sao?” Trong lòng Tiêu Linh vô cùng không vui, nói.

Chu Hoàn gương mặt, không vui, nói: “Gọi anh đến không phải là để bàn công việc sao?”

“Công việc chính là công việc, cậu không thể thay đổi thái độ sao?” Tiêu Linh giúp cậu chặn lại bốn góc bản vẽ mặt cắt, nói.

Chu Hoàn loay hoay tìm kiếm băng dính một hồi, Tiêu Linh đề lại tay cậu, “Không cần tìm nữa, trực tiếp đem cái này đề lên là được.” Nói rồi, lấy hai quyển sách từ trong chiếc túi xách mang theo bên người ra, đặt ở hai góc bản vẽ, “Được rồi.”

Bộ sách mang tính chuyên môn cao, BLACK ROCK (hang động đá đen) và Dã hành —— cuộc thám hiểm của người sống trong động đều là giới thiệu về hang động thiên nhiên.

2 cuốn này thì chịu, tìm mãi chẳng thấy cuốn nào cả, cuốn đầu thì chắc là sách giới thiệu về hang động đó, cũng chỉ tìm thấy khách sạn thôi chứ ko thấy sách.

Chu Hoàn đứng dựa lưng vào bên khung cửa sổ, mắt nhìn chăm chăm vào bìa hai quyển sách: “Anh vừa nói, đổi thái độ là có ý gì?”

“Thì là đổi thành như ngày hôm qua ấy.” Tiêu Linh đứng ở rìa ngoài mép bàn, vừa vặn đối diện với Chu Hoàn, hơi cúi người về phía trước.

“Đều là ‘bàn luận’ công việc, nhưng ngày hôm qua cậu đáng yêu hơn.” Nói xong, lại bổ sung thêm: “Nâng cao can đảm cũng nằm trong mục đích công việc của cậu à?”

Lần đầu tiên bị người khác dùng từ ‘đáng yêu’ để hình dung có chút tức giận, Chu Hoàn trên mặt đỏ ửng đầy khả nghi, cậu lạnh giọng nói: “Anh rốt cuộc có muốn giúp tôi hay không?”

“Ai ya, đây là thái độ cậu nhờ người khác giúp đỡ sao?” Tiêu Linh cúi người càng sâu, hai tay chống trên mặt bàn, Chu Hoàn thì căng cứng ngồi thẳng tắp, cho dù sắp bị chóp mũi Tiêu Linh chạm đến, cậu cũng không chịu nhượng bộ: “Rõ ràng là anh chủ động muốn giúp tôi!” Nhưng bây giờ thì lại nói chuyện gì mà thái độ với không thái độ, thật hách dịch!

Tiêu Linh cười khổ, đương nhiên là anh chủ động nói ra, nếu như không ở bên cạnh chăm chú xem, tiểu thuyết anh phí hết tâm huyết này nói không chừng sẽ bị thay đổi hoàn toàn, không bằng tự mình ra tay.

Chỉ là giờ này khắc này anh chẳng ưa nổi cái vẻ ngoài bình tĩnh của Chu Hoàn, thay đổi một chỗ thì đã coi anh như người ngoài? Cách đối phó con nít mà cũng dùng trên người anh, ngày hôm qua là ai như chim nhỏ chui vào trong lòng anh làm tổ?

Hai người bị ngăn cách song song bởi bản vẽ trên bàn cùng với một chậu cây trạng nguyên xanh tốt, khá là kỳ dị.

• • •

Vẫn là Tiêu Linh xuống nước trước: “Tôi chỉ đùa một chút với cậu, việc gì phải nghiêm túc như vậy?” Giọng nói trầm thấp, mang theo một tia ôn nhu lấy lòng.

Trong cái nhìn của Tiêu Linh, anh thấy Chu Hoàn nghiêm túc rũ hàng lông mi dài, không biết có phải là do màu cánh hoa phản xạ hay không, anh cảm thấy vật đỏ ửng trên mặt người này càng đậm thêm.

“Đương nhiên là tôi tự nguyện giúp cậu, tôi nghĩ là trước hết nên đi trong động xem thử, nắm rõ hoàn cảnh trước đã, cậu không ngại chứ?” Tiêu Linh nhìn chăm chăm đôi mắt dưới làn mi mờ bóng, dùng giọng nói càng mềm nhẹ hơn hỏi: “Cậu đưa tôi đi, được chứ?”

Hết chap 17

18. Chương 18

Để thiết kế chủ đề mới mà cần hiểu rõ về hoàn cảnh bên trong đương nhiên không có gì đáng trách cả, thế nhưng vì sao không cho bật đèn chứ?

• • •

Chu Hoàn kỳ quái nhìn Tiêu Linh: “Không bật đèn anh làm thế nào mà nhìn được hoàn cảnh chứ?”

Tiêu Linh chăm chú nhìn Chu Hoàn: “Bật đèn lên làm sao mà tìm ra linh cảm?”

• • •

Chu Hoàn khó hiểu mở to hai mắt, Tiêu Linh thần nhiên nói: “Không đem bản thân đặt vào hoàn cảnh của khách hàng làm thế nào mà nghĩ ra được thiết kế tốt? Cậu nói lẽ nào trước đây đều là để đèn sáng trưng mà làm việc sao?”

• • •

Chu Hoàn cúi đầu.

—— đương nhiên là đèn được sáng trưng, không chỉ có vậy, còn ở cùng ba, năm nhân viên thiết kế khác ấy chứ!

• • •

Chu Hoàn lúng ta lúng túng nâng tay khỏi cầu dao, Tiêu Linh vỗ vỗ vai cậu: “Cậu phải tin tưởng tôi, thi công thì đương nhiên cần chiếu sáng, nhưng hiện tại không cần thiết. Đi thôi!”

“Chờ một chút, đeo cái này.” Chu Hoàn lấy ra hai mắt kính từ tủ để đồ của nhân viên.

Tiêu Linh cầm mắt kính nhìn trái nhìn phải: “À lần trước cậu nói kính nhìn trong đêm là cái này sao.”

Chu Hoàn gạt đầu, rồi cầm ngọn đèn chiếu sáng loại nhỏ đi về phía cửa vào của Hắc ám chi lữ.

• • •

Đi ngang qua gian phòng nghỉ ngoài thì chào hỏi vài câu với nhóm người Tiểu Lệ, Tiểu Ngũ nhìn qua đồng hồ rồi nói: “Đầu nhì, không phải nói ăn tối cùng nhau sao? Bây giờ cũng sắp năm giờ rồi.”

Chu Hoàn còn chưa kịp trả lời, Tiêu Linh đã cướp lời, nói: “Chúng tôi phải đi xử lí một số việc, có vài chỗ xảy ra một chút vấn đề không tốt.”

Xuất phát từ một người có thành ý giúp đỡ như vậy, Chu Hoàn có lý do gì mà định phản đối đây?

“Đến lúc hết giờ làm mọi người có thể về, ngày hôm nay tôi không đi được.”

• • •

“Ồ, được rồi.” Bọn Tiểu Lệ gạt đầu.

Sớm đoán được kết quả này —— Đầu nhì của bọn họ chính là như vậy, vừa nhắc đến chủ đề mới thì sôi sục không thôi.

Động thì vẫn là cái động ấy, một tấm biển hiệu màu gỗ bên trên viết Hắc ám chi lữ thoát nhìn rất ấu trĩ, buồn cười, thế nhưng bước tiến của Tiêu Linh lại rất nhẹ nhàng.

So với anh, người con trai mặc đồ đen cầm đèn chiếu sáng kia đi ở phía trước có vẻ trách nhiệm trọng đại hơn nhiều.

“Cẩn thận, nơi này có bậc thang.” Lúc đi xuống phía dưới, Chu Hoàn nói.

“À, cậu không nói tôi cũng chẳng để ý.”

Chu Hoàn hừ nhẹ một tiếng, rẽ phải dọc theo vách núi.

Chu Hoàn còn nhớ rõ hồi ức không thoải mái lần kia, ngay trong cái động này, người kia đem cậu ra trên

cột quá mức, cậu xuất phát từ quán tính mới nhấc nhở anh chú ý dưới chân, kỳ thực hẳn là nên mượn cơ hội này trả thù, nghĩ vậy cậu liền hối hận, vì sao lại đưa cho anh kính nhìn trong đêm chứ...

Những tâm tư nhỏ nhất này Tiêu Linh đương nhiên không biết, anh chỉ nghĩ hẳn là nên theo sát Chu Hoàn, không cho ngọn đèn lung lay sắp đổ kia cách mình quá xa.

• • •

Lúc gần đi tới chỗ sâu nhất trong hang động, đến một khúc quanh hình chữ S có hướng rẽ vào, Tiêu Linh dừng lại: “Được rồi, chúng ta nên bắt đầu nói chuyện chính thôi.”

Chu Hoàn vô cùng kinh ngạc liền hỏi: “Anh đã có linh cảm sao? Tôi còn tưởng rằng anh cần phải lượn vài vòng mới được.”

“Linh cảm bất cứ lúc nào đều có, nhưng không phải cái nào cũng có thể áp dụng.” anh nhìn tròn khuôn mặt hững hờ của Chu Hoàn vào trong gọng kính, nói: “Hoàn toàn phỏng theo Vực sâu thì không có khả năng, như vậy chi phí quá lớn.”

Chu Hoàn không lên tiếng, dùng sự im lặng cổ vũ anh tiếp tục nói.

“Cậu biết chứ, hang động bên trong vực sâu chính là ‘Sống’, nếu như muốn tạo dựng ra cảm giác ‘Sống’, cái loại cảm giác lúc nhúc như dạ dày đang tiêu hóa thức ăn ấy, tôi nghĩ lãnh đạo các cậu không có khả năng đặt bút kí xuống để chi ra khoản tiền mà chỉ để làm giả cảm giác rung động như sâu róm trên tường và mặt đất, về phương diện khác, vực sâu kinh khủng ở chỗ số người sẽ ngày càng giảm thiểu, mỗi một lần vào động, sẽ ít đi một người, việc này cũng không thể làm được.”

“Vậy ý của anh là...”

“Chúng ta có thể dựa vào lối tắt.” Nói xong, anh nắm tay Chu Hoàn, nắm cổ tay cậu để lên vách tường nhẹ nhàng vuốt phẳng.

Lòng bàn tay bị vách đá lởm ma sát làm ngứa ngáy khó chịu, Chu Hoàn không hiểu lý do, cậu bị động cảm thụ hình dạng của mỗi một tảng đá nhô ra, thậm chí thỉnh thoảng bị kéo mạnh xuyên qua các khe đá có rỉ nước lạnh băng, Chu Hoàn cảm thấy da đầu tê rần, tay kia cũng nhịn không được bắt đầu run run, ngọn đèn yếu ớt dưới đầu gối lại nhẹ nhàng đong đưa.

“Cảm giác được cái gì?” Tiêu Linh đột nhiên hỏi, Chu Hoàn đem toàn bộ tinh thần của mình tập trung trên tay, thỉnh thoảng bị nhiệt khí thổi qua bên tai, cậu cơ hồ muốn thất thanh kêu gào.

Sau khi ổn định tinh thần, đáp: “Vách tường...”

Tiêu Linh lại nhẹ giọng hỏi: “Còn có gì?”

“Nước... Rất lạnh.” Chu Hoàn nói.

Tiêu Linh có vẻ khá thỏa mãn với đáp án này, đưa tay cậu xuống, nhưng không buông ra, mà là càng nắm chặt tay cậu, Chu Hoàn bị nắm chặt trong nắm tay đầy chất lỏng lạnh lẽo, không biết là nước lạnh cậu vừa nhận được hay là mồ hôi lạnh chảy ra nữa.

“Đây chính là cảm giác của vách đá thiên nhiên.” Tiêu Linh giải thích.

Sau đó lại hỏi: “Nghe được cái gì không?”

Nói xong, anh im bật, kể cả hô hấp dường như cũng chấm dứt, để đối phương từ từ cảm nhận luật động từ sâu trong hang động truyền tới.

• • •

Tí, tí tách... Tí tách, tí tách....

Tiếng nước, cùng với hơi lạnh thấm thấu qua vách đá, từ trong khe đá ghì ra tiếng ồ ồ, còn có âm thanh vang lên tạo thành tiếng khóc.

• • •

Mọi thứ đều được phân tích triệt để, cũng không còn đáng sợ như vậy.

Nếu như kiên quyết muốn chọn một đáp án vậy thì....

“Tiếng nước.” Chu Hoàn nói.

“Đúng.” — ngoại trừ tiếng nước, những âm thanh còn lại cũng không có khả năng gây ra cảm giác sợ hãi gì.

“Nếu như chỉ có tiếng nước thì đã rất tốt, thêm những cái khác đều là vẽ rắn thêm chân.” Tiêu Linh nhún nhún vai, lại nói: “Lần đầu tiên tới đây thì tôi đã chú ý tới, mọi người ở đây cố gắng xây dựng một loại bầu không khí kinh khủng ngăn cách rồi lại khá là chân thực, hơn nữa những góc ngách mê cung đã được thiết kế... vậy là tốt rồi.”

Chu Hoàn thấp thỏm nghe, mọi cảm giác đều toàn bộ tập trung trên tay — cái tay cầm đèn kia bởi vì

khí lạnh mà trở nên lạnh lẽo, cứng ngắt mà cánh tay còn lại đang bị cầm lại ầm ập, mềm mại, hoàn toàn trái ngược nhưng lại khiến người ta chú ý.

Mu bàn tay không biết từ lúc nào đã trở nên mẫn cảm như vậy, chỉ dựa vào độ cong dán sát đã có thể nhận rõ mỗi một thớ thịt phập phồng trong lòng bàn tay rồi.

“Thế nhưng, ” Khen ngợi xong, Tiêu Linh lại chuyển lời: “Nhưng như vậy vẫn còn thiếu xa.”

“Loại hàng giả thiên nhiên này trình độ còn thiếu, về mặt cảm xúc...” Vừa nói, anh lại đem tay Chu Hoàn ấn lên trên tường, lòng bàn tay vừa được ủ ấm lần thứ hai tiếp xúc với vách đá cứng rắn, ẩm ướt, khiến Chu Hoàn không khỏi rùng mình.

Tiêu Linh nghiêm túc nói ra giải thích: “Bỗng nhiên chạm vào vách tường trơn trượt, hơn nữa lại ở trong hoàn cảnh tối tăm, ngay từ đầu du khách sẽ cảm thấy mới mẻ, thậm chí sợ hãi, thế nhưng năm phút sau, loại hiệu quả này suy giảm rất nhanh.”

“Muốn cho du khách cảm giác được khuynh hướng cảm xúc hoàn toàn khác lạ.” anh giơ nắm tay hai người đang nắm lên để làm ví dụ, đem lòng bàn tay Chu Hoàn mở ra, ngón trỏ vuốt ve lòng bàn tay cậu, “Lạnh, ” rồi khép lại, cầm mu bàn tay cậu: “nóng.”

Chu Hoàn bỗng nhiên cảm thấy xấu hổ, giận dữ rút khỏi tay anh.

“Vậy anh nói phải làm sao đây.”

Tiêu Linh tựa như khẽ cười, nhưng giọng nói vẫn nghiêm túc như cũ: “Rất đơn giản, xúc giác, thính giác, khứu giác, đều phải tăng mạnh.”

“Xúc giác, thính giác... Tăng mạnh, tôi hiểu, chỉ là khứu giác...”

“Tôi đã từng đọc qua mấy chuyện quái dị Bạch thoại(một dạng ngôn ngữ viết của tiếng Hán hiện đại), có người làm việc trái với lương tâm, buổi tối nằm mơ thấy bản thân bị đưa tới điện Diêm vương, Diêm vương nói, mày làm nhiều chuyện xấu như vậy, phải đi ném vào chảo dầu, nói xong, gọi quỷ soa dẫn hắn đi về phía địa ngục, chảo dầu sôi ùng ục, bên trong đang có ngàn vạn người làm điều ác, tiếng kêu thảm thiết như quỷ khóc, rất đáng sợ, thế nhưng người này một chút cũng không sợ, bởi vì hắn biết đây là đang nằm mơ, ngược lại khi tỉnh lại hắn lại bị hù dọa khiếp đảm mà sinh bệnh, cậu biết là vì sao không?”

“Vì sao?”

“Hắn nửa tỉnh nửa mê thì nghe được âm thanh dầu sôi, sau đó nghe thấy một mùi thịt tươi ngấm dầu gay mũi, mùi vị ấy càng lúc càng đậm, không ngừng có thêm thịt tươi được thêm vào, càng không ngừng có mùi da heo bị cháy xém bốc lên, rồi cuộc tương xứng với tình huống trong mộng, trong lúc nhất thời hắn sợ đến tay chân lạnh lẽo, phân không rõ là thật là ảo, từ đó về sau liền trở thành bệnh căn, kỳ thực chẳng

qua là nhà hàng xóm đang chiên da heo thôi.”

Chu Hoàn nghe được muốn cười, nhưng lại nghĩ câu chuyện này thật sự có triết lý, cũng bỗng nhiên tỉnh ngộ bèn nói: “Ý của anh là làm cho trong động tràn ngập...”

Tiêu Linh gật đầu, “Đương nhiên không phải là mùi vị chiên da heo, có thể thêm vào mùi cỏ mực nát được đấy, hoặc là mùi trái cây chín nẫu, nếu không thì... Mùi máu tanh cũng sử dụng được.”

Đề nghị này quả là mới mẻ độc đáo, thế nhưng...

“Vậy rốt cuộc mùi nào mới tốt?”

Tiêu Linh cười tủm tỉm: “Không phải là mô phỏng theo vực sâu sao? Cậu nói thử xem?”

Chu Hoàn bỗng nhiên tỉnh ngộ, không khỏi che miệng: “A... Cái này, cái này cũng quá thiếu đạo đức đi...”

Hang động trong Vực sâu là vật còn sống, tương đối giống với túi dạ dày khổng lồ, có thể nuốt hết tất cả sinh vật tiến vào, mùi vị trong ấy...

Chu Hoàn chỉ nghĩ qua đã thấy buồn nôn: “Không muốn không muốn, tôi cũng không muốn có khách nhân nôn một bãi trong động của tôi đâu.”

“Ha ha, tôi chỉ nói như vậy, còn dùng hay không là tùy cậu.”

“Kiên quyết không cần, chúng ta nên nói thử về cách tăng mạnh xúc giác và thính giác là được rồi.”

“Vậy rất giản đơn, hang động mà, tự nhiên muốn cái gì cũng có, cảm xúc có thể ẩm ướt trơn trượt, cũng có thể là lông lá xồm xoàm, thậm chí dính nầy, phải biết rằng, trong hang động đã được vạn tuổi không chỉ có nham thạch, rêu, sinh vật ăn đêm, dây mây mềm mại, thậm chí có bầy dơi sống khắp nơi... Cũng thuộc phạm vi khảo sát.”

“Đúng... Chủ ý này rất tuyệt vời! Dù sao cũng là một mảng đen kịch, chỉ coi trọng xúc cảm là được rồi, không cần lo chúng nó nhìn ra sao!” Chu Hoàn hưng phấn hỏi: “Vậy còn thính giác? Thính giác thì thế nào mới tốt?”

“Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện...”

Hết chap 18

19. Chương 19

“Bây giờ chúng ta nói tới chuyện thanh âm.” Tiêu Linh đi theo phía sau Chu Hoàn, chậm rãi nói, “Nói đến thanh âm, tôi vừa mới nhớ tới một câu chuyện, cậu nghe xong có thể sẽ có chút gợi ý.”

Chết tiệt —— Chu Hoàn nắm chặt tay, vì sao phải ở chỗ này kể chuyện ma?

“Không phải chuyện ma,” Giống như nghe được tiếng lòng của cậu, Tiêu Linh cầm tay Chu Hoàn, dùng lòng bàn tay bao chặt lấy nắm tay của cậu, lại tiến thêm một bước đưa ra yêu cầu: “Chúng ta tháo mắt kính xuống được không?”

“Không được!” Chu Hoàn từ chối rất là nhanh.

Tiêu Linh cười ha hả, trong con đường nhỏ hẹp đều là tiếng ngực đập liên hồi, Chu Hoàn rất xấu hổ.

“Tim cậu thật nhỏ.”

“Cái gì?” Với tình huống này bình thường không nên nói cậu nhát gan chứ?

“Tôi nói trái tim,” Tiêu Linh giơ nắm tay hai người đang nắm lên mình họa, trong bóng tối hư ảo nhẹ nhàng lắc lắc, “Trái tim, cũng có độ lớn bằng nắm tay, cậu xem của tôi cũng rất lớn, của cậu...” Anh buông ngón tay ra, nắm xuống phía dưới cổ tay Chu Hoàn, “Chỉ lớn chút như này.”

Chu Hoàn tức giận rút tay về: “Anh bây giờ có muốn kể cái câu chuyện chết tiệt kia không!”

“Vậy cậu có muốn tháo mắt kính xuống không?”

“Tháo thì tháo.” Gần như giận dữ, Chu Hoàn gỡ kính xuống, để vào trong áo.

Tiêu Linh cười cười, cũng tháo mắt kính xuống, lại với tay tắt luôn chùm ánh sáng trong tay Chu Hoàn.

Chu Hoàn bất mãn kêu lên: “Vì sao ngay cả đèn cũng phải tắt đi?!”

“Để có thể nghe được thanh âm.”

... ..

Đường như vào lúc thổi tắt ngọn đèn cầy, Chu Hoàn đã nghe thấy ‘phụt’ một tiếng, trước mắt toàn bộ tối đen.

Mỗi một lần cậu cầm loại đèn chiếu sáng nhỏ, đều sẽ liên tưởng tới những câu chuyện liêu trai đã đọc qua, đèn pin tiết kiệm năng lượng trong tay cậu chỉ như mảnh giấy trắng phất phơ trong bóng đêm, mà cậu cả người đen kịt, chính là quỷ mị hư vô. —— Chỉ có như vậy, cậu mới cảm thấy an toàn. Giống như sợ chó đến mức cùng cực, sẽ tưởng tượng mình là một con chó, có lẽ bệnh chó dại cũng là phát sinh từ đây.

Tiêu Linh nhanh chóng cắt đứt suy nghĩ kỳ diệu kia của cậu.

“Nghe thấy cái gì?”

“Những điều này không phải vừa hỏi qua sao?” Chu Hoàn không kiên nhẫn nói, thế nhưng thân thể trong vô thức lại gần sát về phía Tiêu Linh, tuy rằng người kia bất cứ lúc nào cũng có thể kể chuyện ma, nhưng dù sao cũng là một người sống nóng sốt.

“Điều này không giống,” Tiêu Linh kiên trì giải thích, “Giả thiết chúng ta là du khách, bây giờ đang đi tới đoạn giữa của Hắc ám chi lộ, cậu nghĩ những thanh âm này bây giờ còn có thể tạo thành sợ hãi sao?”

“Anh muốn nói... giống như cảm giác, du khách đã sinh ra... kháng thể sao?” Chu Hoàn đắn đo chọn từ cho thích hợp.

“Ha ha, ví dụ rất thú vị! Kháng thể, không sai, chính là kháng thể.” Tiêu Linh nhẹ nhàng mỉm cười, tay vỗ đúng lên vai cậu, giọng nói rất chi là gần bên: “Giống như hôm qua cậu yêu cầu tôi kể chuyện ma ấy, ban đầu cậu cũng sợ, nhưng rồi kháng thể đã sinh ra, và nó đối phó với sợ hãi.”

Chu Hoàn nghiêng đầu sang một bên, lông mày bị hơi thở người khác lướt qua cảm giác thật không tốt, đặc biệt là dưới tình huống này cái gì cũng không thấy, giống như bị cái gì đó xoa lên mặt.

“Vậy âm thanh nên cải tiến như thế nào đây?” Chu Hoàn đi đúng vào trọng điểm, “Anh biết mà, thiết bị âm thanh không thể thay đổi, đó là một khoản tiền lớn, cấp trên sẽ không phê duyệt.”

“Tôi hiểu, tôi vội tới giúp cậu nghĩ cách mà, nếu như tất cả đều có thể dùng tiền để giải quyết, vậy nhờ tôi làm cái gì?” Tiêu Linh tựa hồ không nhận thấy Chu Hoàn muốn kéo giãn khoảng cách mờ ám, tay kia cũng để trên vai cậu, nói nhẹ nhàng như người anh em tốt, thân thiết cuốn Chu Hoàn vào vòng tay anh, “Quan trọng là ... Tâm tư.”

“Tâm tư?” Chu Hoàn bị câu nói cuối này đánh động, xoay mạnh sang Tiêu Linh, môi như quét qua một vật gì lạnh lẽo, cậu hít sâu vào một hơi “Vật gì vậy?!”

“Chóp mũi của tôi.” Tiêu Linh nói.

“À.”

Thì ra là chớp mũi sao, Chu Hoàn thở phào nhẹ nhõm.

—— chờ một chút! Chỉ là xoay mặt mà thôi, sao lại đụng tới chớp mũi? Vậy anh cách mình rất gần sao?!

Vừa nghĩ như thế, tần suất hô hấp của Tiêu Linh càng thêm rõ ràng vang vọng đến bên tai, thực sự, rất gần.

Chu Hoàn chưa nghĩ tới kháng cự, Tiêu Linh đã tùy tiện bắt đầu tư thế kể ra câu chuyện kia, Chu Hoàn vừa cảm thấy chậm chạp lại cảm thấy bi ai, Tiêu Linh là vì cậu nên mới tạo ra bức tranh quỷ dị tạo nên từ giọng nam trầm thấp thế này.

“Đó là tình tiết trong một bộ tiểu thuyết rất nổi tiếng mấy năm trước, không biết cậu đã nghe qua chưa, tôi cảm thấy rất thú vị.” Tiêu Linh nói.

Chu Hoàn lặng lẽ nghe.

“Đó là vào lúc một nhóm bộ đội đặc chủng đi qua một mảnh rừng ở biên giới Việt Nam, bỗng nhiên nghe thấy tiếng tút tút tút..., tựa như có người đang phát mật mã Morse, phải biết rằng, trước khi vào cánh rừng này, tin tức nhận được cho thấy ở đây quyết không có dấu vết của con người, nhưng hiện giờ lại nghe tiếng tút tút giống như tiếng mật mã Morse, rõ ràng là tín hiệu có ý cầu cứu.”

Trước khi kể lại câu chuyện này, hai người vốn là chậm rãi đi về phía trước, bỏ mắt kính xuống, trước khi tắt đèn chiếu sáng, Chu Hoàn vốn đi ở phía trước, mà bây giờ —— trong bóng tối cái gì cũng nhìn không thấy, Tiêu Linh thấp giọng kể lại, hai người cũng không hẹn mà cùng dừng bước chân —— đương nhiên là Chu Hoàn dừng lại trước tiên, Tiêu Linh từ lâu đã bỏ cái tay trên vai xuống, thế nhưng Chu Hoàn lại bắt giắc sát gần lại anh, cho tới khi tạo thành khoảng cách gần như vừa rồi —— khoảng cách môi có thể đụng tới mũi.

“Bọn họ điều tra theo phương hướng phát ra tiếng vang, nơi này có một gốc cây to, bên cạnh cây có một chiếc máy bay chiến đấu loại nhỏ, theo cách thân máy bay bị ăn mòn thì nó đã rơi ở đây ít nhất hơn hai mươi năm rồi, nửa trước của thân máy bay bị đâm sâu trong mặt đất, người trong khoang điều khiển tuyệt không có khả năng còn sống, nhưng bọn họ vẫn tròng dây vào đầu máy bay, kéo nó từ trong đất ra —— lúc đang làm việc này, tiếng phát mật mã liền ngừng lại.” Tiêu Linh dừng một chút, tiếp tục nói rằng: “Bọn họ đào máy bay ra, phát hiện không điều khiển là trống không.”

“Có lẽ là, người điều khiển đã nhảy dù ra trước?” Chu Hoàn nhẹ giọng hỏi.

Trong bóng tối, Tiêu Linh lắc đầu: “Mọi người liếc nhìn nhau, đều không nói gì, cứ như vậy, bầu không khí quỷ dị vẫn giữ nguyên cho đến tối đêm, tiếng phát tín hiệu lại vang lên, tút tút tút... Vẫn là tín hiệu cầu cứu SOS.”

• • •

Chu Hoàn cảm thấy có chút lạnh, càng dựa sát vào người Tiêu Linh, người phía sau trấn an nhẹ nhàng xoa lưng cậu, tay đến thắt lưng cậu thì dừng lại.

“Đêm khuya không gian yên tĩnh lại càng nghe thấy rõ hơn, bọn họ rất nhanh đã phát hiện ra tiếng động kia truyền ra từ trong gốc cây, một lão binh nâng súng chọc một hồi vào gốc cây, tiếng động ấy chợt dừng, mọi người giờ mới phát hiện thì ra thân cây ấy lại có ánh sáng, bị hấn chọc một hồi như thế, từ lâu đã lộ ra phần trong, ánh trắng sáng trắng xen vào, lại dùng đèn pin chiếu nữa, bên trong vậy mà có một thi thể treo ngược.

Trang phục phi công, trên chân còn quần lầy dù nhảy, bọn họ tháo kính bảo hộ trên mặt thi thể xuống, xem tình huống thi thể khô co lại, đây chắc là người lái máy bay kia, nhìn lại góc độ treo của thi thể, rõ ràng là trước khi máy bay nổ tung thì bị luồng không khí bắn ra khỏi khoang điều khiển, lúc này mới rớt xuống gốc cây này, nghĩ đến chắc là bị vây ở giữa cây không ra được, cứ thế mà chết đói, mà nhìn gốc cây xanh tốt, cũng bởi thế mà chết héo từ từ, theo ánh trắng chiếu lên cây, nhìn về phía trước như ở một đáy giếng, cành lá xum xuê này chẳng qua là những cành nhánh của cây cối xung quanh kéo dài tới mà thôi.”

Kể tới đó, Tiêu Linh thở dài, “Một người một cây, đôi bên đều chết, cứ như thế trong người có ta, trong ta có người, đôi bên sống nhờ vào nhau hai mươi năm. Ấu cũng là duyên phận.”

“Hết rồi sao?”

“Không, kế tiếp mới là điểm quan trọng.” Tiêu Linh quơ lấy thắt lưng cậu, kề sát vào nói: “Lúc này ở phía sau, tiếng phát mật mã lại bắt đầu vang lên.”

“A?! Anh còn nói không phải là chuyện ma!?” Thắt lưng Chu Hoàn nhẹ nhàng rung động, giống như cá rời khỏi nước, hận không thể trốn khỏi hoàn cảnh khô cạn chết tiệt này, “Nếu như là chuyện ma, hay là đừng kể nữa!”

“Không đúng không đúng, cậu hãy nghe tôi nói tiếp.” Tiêu Linh dùng hai tay ôm lấy thắt lưng cậu, giống như sợ đối phương sợ hãi bỏ chạy, thực ra ở trong bóng tối càng rút ngắn khoảng cách giữa hai người. (mỗi lần nhích 1mm à, sao nhích mãi vậy)

“Lúc đó tất cả mọi người đều lơ mơ, cũng giống như cậu, nghĩ tới chuyện ma, nhưng chính lão binh kia, dùng báng súng đập vỡ xác chết, âm thanh kia lại một lần nữa dừng lại, ánh sáng đèn pin mạnh mẽ soi vào, một con chim gỗ kiến thật lớn đang ngủ đông ở phía sau bộ xương, ngoài miệng vẫn còn dất vài vụn gỗ.” Tiêu Linh cười nói: “Cái mà họ gọi là tín hiệu cầu cứu SOS, chẳng qua cũng chỉ là tiếng một con chim gỗ kiến lớn đang mổ cây mà thôi, bởi vì ở phía trong cây cổ thụ, âm thanh vang lên cũng rất lớn, giống như phóng to lên gấp mấy lần.”

“... Thì ra là như vậy.” Chu Hoàn buông tay vẫn đặt tại ngực xuống.

“Tôi không lừa cậu chứ? Đây chính là câu chuyện điển hình của việc bởi vì âm thanh mà sinh ra sợ hãi.”

Chu Hoàn lặng lẽ gật đầu, một giọt mồ hôi đã sớm bám ở trên chóp mũi, lúc này mới tách một tiếng rơi xuống trên áo.

Cậu muốn đưa tay lên lau mồ hôi lạnh trên trán, tay mới giơ lên lại đụng tới một vật thể rắn chắc và ẩm áp —— chính là ngực của Tiêu Linh.

Chu Hoàn giật mình đủ mười giây mới ý thức được tình cảnh lúc này—— tư thế của cậu rõ ràng chính là đang dựa sát vào trong lòng Tiêu Linh.

Người phía sau to lớn đủ để nắm chặt bàn tay cậu, tay còn lại đang vòng qua thắt lưng cậu, giống như chiếc khóa mềm mại.

• • •

Cậu đẩy mạnh Tiêu Linh ra.

Người phía sau không phòng bị, lưng bị đập lên tường.

• • •

“Anh đừng nghĩ là tôi cái gì cũng không biết!” Chu Hoàn quát khê về phía bóng người lao đảo trong bóng tối.

Hết chap 19

20. Chương 20

“Anh đừng cho là tôi cái gì cũng không biết!” Chu Hoàn quát khê Tiêu Linh.

“Sao?” Tiêu Linh hỏi lại, “Cậu biết cái gì?” Anh một mặt hỏi, một mặt dường vịn tường đứng lên như không, thuận tiện phủi bụi trên người.

• • •

Bọn họ đứng ở trước ngã ba đường, Chu Hoàn đưa lưng về phía giữa đường nhỏ kia, phía sau mơ hồ lộ ra

ánh sáng yếu ớt, thân hình cậu giống như được những ánh sáng kia xen cắt vào nhau, tôn lên bóng dáng cậu, dáng cậu bởi vì giận dữ mà hít sâu trông lại càng rõ ràng hơn.

Tiêu Linh nhớ rõ con đường nhỏ kia dẫn tới một căn phòng nhỏ hình tròn, ở giữa phòng có chất một đồng xương người, trên đỉnh có một ngọn đèn cảm ứng, có người đi qua thì sẽ đột nhiên phát sáng, chiếu vào đồng hài cốt ấy....

• • •

Tiêu Linh không hề nghĩ đến cách thức này, thực lòng mà nói, tính toán và kế hoạch của anh đều bị mơ hồ bởi một tiếng rống của Chu Hoàn.

Anh không dám suy nghĩ sâu xa, rốt cục thì đối phương đã ‘biết’ những cái gì.

Nhưng theo dáng vẻ thở hổn hển của người kia, rõ ràng là tức giận không ít.

—— biết mình đang chiếm tiện nghi của cậu sao?

—— biết là mình lừa cậu?

—— hay là biết mình viết chuyện mình bắt nạt cậu trong tiểu thuyết, đăng lên Internet rồi?

—— hay là, đêm qua cậu căn bản không ngủ... Biết mình si mê sờ mặt cậu sao?

• • •

Mặc sức liệt kê như thế, Tiêu Linh hoảng hốt phát hiện mình thực sự rất khổ nạn —— bắt nạt người ta thì thôi đi, còn trăm phương nghìn kế chiếm tiện nghi, ăn đậu hũ người ta, đối tượng lại còn là một người đàn ông!

• • •

Tuy rằng trong lòng kích động, nhưng Tiêu Linh không biểu hiện ra ngoài, vẫn đang không nhanh không chậm chỉnh sửa bộ quần áo vốn chẳng hề có bụi.

Chu Hoàn cũng bình tĩnh lại, trầm giọng hỏi: ” Nội dung vừa phỏng vấn anh còn nhớ rõ chứ?”

Tiêu Linh sửng sốt, nhưng cũng bình tĩnh gật đầu.

Chu Hoàn lại tiếp tục nói, “Tôi là cấp hai đai đen Taekwondo.”

Hồ hấp Tiêu Linh chợt ngưng lại —— đây là muốn làm gì? Uy hiếp mình? Cảnh cáo mình? Hay là Cậu muốn đánh mình?

“Vậy thì thế nào?” Ngoài miệng hỏi như vậy, nhưng bước chân thì tỉnh bơ bước sang trái hai bước, đồng thời liếc nhìn thân thể gầy gò của Chu Hoàn, không khỏi nhớ tới ID của một độc giả đọc văn của anh: gầy là gầy có bắp thịt.

Chu Hoàn tựa như thở dài: “Từ lúc anh vừa vào động, thì đã không cho tôi bật đèn,” Dừng một chút, tựa như đang lựa chọn từ ngữ: “Còn để tôi cảm thấy cảm xúc khi chạm vào vách tường, vừa rồi lại muốn tôi tháo mắt kính xuống, bây giờ... Bây giờ lại kể cho tôi câu chuyện này, anh, anh vẫn đang, nhân cơ hội...”

Cậu nói xong một đoạn ngắt quãng, từng việc từng việc nói rất êm tai, nói là lên án lại không có chút hữu lực nào, nói là oán giận lại tựa hồ có ý khiển trách nhiều hơn, trong khoảng cách dừng lời, tim Tiêu Linh đập thành thịch —— bị tên ngốc này phát hiện rồi!

Anh nhiều lần nắm tay người ta, quàng vai, thổi khí vào lỗ tai, lại mượn cơ hội mà tạo ra một cái ôm như thật như giả... Những động tác mờ ám này, bây giờ tựa như dòng điện truyền về đầu Tiêu Linh, Tiêu to gan cũng không biết ngưng ngừng vì cái gì, lần đầu tiên cảm thấy mặt đỏ tim đập.

Điều khiến anh khốn cùng hơn cả bị vạch trần, đó chính là Chu Hoàn có thể sẽ không còn để ý tới anh nữa không?

Anh tựa như bị cáo đơ cây búa hạ xuống, Tiêu Linh nhắm mắt lại, thậm chí rúm tim lại.

“Anh vẫn đang nhân cơ hội làm tôi sợ!!”

“... A?”

“Anh còn không thừa nhận?!” Chu Hoàn vẫn đang rất phẫn nộ, “Bình thường bắt nạt tôi tôi còn chưa tính, ở đây thế mà càng tệ hơn, đây là nơi tôi làm việc anh có biết không? Cứ thảo luận ra một kết cấu là được rồi, anh không cần gây lăm chuyện thế này, anh mà còn trêu tôi lần nữa, bảo tôi, bảo tôi sau này còn làm việc thế nào —— lúc làm việc trong động này, nhất định sẽ nhớ tới câu chuyện anh đã kể qua, cái câu chuyện chết tiệt này!”

Oan quá, thật sự là oan quá đi mà.

Nghe nói thế, Tiêu Linh mới thoáng thở phào nhẹ nhõm, anh thở dài một hơi, tựa trên vách tường phía sau, quần áo dán trên lưng mới phát giác là vừa lạnh vừa dính, lại bị con chim ngốc này dọa ra một thân mồ hôi lạnh, anh nhẹ nhàng vỗ ngực, thầm nghĩ uy danh Tiêu to gan này rốt cục đã mất trong tay con chim ngốc này rồi.

“Chu Hoàn...” Vậy mà bây giờ mới phát hiện mình đang cố ý dọa cậu, nên nói cậu chậm hiểu, hay là đáng yêu?

Chu Hoàn nắm chặt tay, là tại vận số, đặc biệt vừa nghĩ đến mình vừa rồi nằm tê liệt trong lòng người ta, lòng càng buồn hơn.

—— có người ra vẻ là vì phô trương thanh thế, có người ra vẻ là vì che giấu tự ti, Chu Hoàn chính là cả hai loại người này.

Đã là người thích ra vẻ nhất định rất sĩ diện, nhưng mà trước mặt Tiêu Linh đây, toàn bộ mặt mũi đều đã sớm mất sạch sẽ.

Ai cũng nói ánh mắt nhạy cảm có thể phát hiện ra cái chân, thiện, mỹ, nhưng Tiêu Linh này, vì sao luôn bỏ lỡ điểm yếu của cậu?

Chu Hoàn không muốn để ý đến anh, cổ họng tắc nghẹn nói không nên lời.

“Chu Hoàn?” Tiêu Linh tiến về phía trước hai bước, Chu Hoàn không hề động dậy, anh lấy đèn pin trong tay cậu qua.

“Tách”, ngọn đèn đột nhiên soi tới.

“Xin lỗi.” Tiêu Linh nhìn chằm chằm đối phương đang nhắm chặt mi mắt bởi vì không thích ứng tia sáng, “Thực sự, xin lỗi.”

Chu Hoàn chậm rãi mở mắt ra, gương mặt Tiêu Linh tràn ngập thành khẩn và áy náy lập tức ủa vào tầm nhìn của cậu.

Mọi cậu mấp máy muốn nói chuyện, lại không biết nên nói cái gì.

Tiêu Linh tiếp tục nói: “Tôi có thể là có phần quá đáng, thực sự, rất xin lỗi. Là phương pháp của tôi sai, tôi đã quên cảm nhận của cậu.”

“Nhưng tôi ngày hôm nay, thật là muốn giúp cậu mới tới...”

“Tôi...” Chu Hoàn cúi đầu, hờn giận và dũng khí vừa rồi tựa như tan biến trong tối tăm, không thể thấy được nữa, đối mặt với vẻ mặt trang nghiêm hiểm có của Tiêu Linh, cậu lại có phần xấu hổ. “Tôi... tôi cũng có hơi quá đáng.”

“Tôi biết tính cách tôi có điểm không tốt, tôi chỉ là ... Không thích tỏ ra yếu kém trước mặt người khác,

nhưng mà, nhưng mà anh... Anh luôn vạch trần tôi... hết lần này đến lần khác...”

Cúi đầu, Chu Hoàn cắn chặt môi nói mấy câu tựa như đang do dự, thực sự rất đáng yêu.

Ngực Tiêu Linh tựa như bị ai đó nhét một miếng bọt biển to đùng vào đó, nhu tình không biết tuôn ra từ nơi đâu, cứ thế từng chút bị hút hết vào, rồi dần dần căng tràn.

Anh kìm lòng không đành kéo cái tay đang loay hoay góc áo của đối phương, tia sáng của đèn pin bởi vậy mà rung chuyển một phen.

“Lúc nào cũng giả vờ bình tĩnh như thế, sẽ mệt chết đi được, cậu không cần như vậy.”

Chu Hoàn ngẩng đầu, nhìn anh một lúc, nhẹ giọng nói: “Tôi quen rồi.”

thực sự là chú chim ngốc nghếch, bướng bỉnh.

Bướng bỉnh, là một tính cách Tiêu Linh đánh dấu trên người cậu. Ngoại trừ nhất gan, thích ra vẻ, đáng yêu, đó là một tính chất đặc biệt mới.

“Nè, chờ đã, cậu vừa nói... cậu là đai đen Taekwondo gì gì đó, là muốn đánh tôi sao?” Sau khi bình tĩnh trở lại, Tiêu Linh bỗng nhiên nghĩ tới cái đó.

“À... Khụ khụ!” Mặt Chu Hoàn như bị thiêu cháy, “Tôi quên rồi!”

Tiêu Linh nhìn chăm chăm vào vành tai hơi mỏng của cậu, “Tôi phải xác định an toàn ở hang động này, cùng với, an nguy của tôi sau này.”

“Cái kia... Tôi nói là do giận mà thôi.”

Tiêu Linh nói giọng kỳ kỳ: “Cấp hai đai đen Taekwondo, rất lợi hại nha.”

“Đừng nói nữa, tôi không có ý đó...”

“Vậy là ý gì?” Tiêu Linh không buông tha, mãi đến khi mặt Chu Hoàn cúi thấp xuống sắp không thấy đường, mới buông tha cậu, nhưng vẫn quanh quẩn với đề tài ấy: “Nhìn không ra cậu gầy thế này mà lợi hại phết nhỉ.”

“Là luyện lúc học đại học, bây giờ đã lâu không luyện.”

“Vậy còn căn bản không?” Tiêu Linh suy ngẫm, “Như là, nếu xảy tranh chấp gì gì đó, có thừa sức chế ngự một người đàn ông thành niên không?”

“Không dám nói, tôi chưa tập qua cái đó, năm đó học cái này chỉ là để phòng thân.” Chu Hoàn dừng bước chân, nghiêm túc biện giải cho mình: “Chúng tôi chủ yếu là tránh né tổn thương, sẽ không xảy ra xung đột chính diện với du khách.”

“Như vậy à... Vậy nếu như ngộ nhỡ xảy ra xung đột? Như là... như là không ở đây, mà ở bên ngoài.”

“Vậy phải xem tình huống rồi, tôi không có kinh nghiệm thực chiến, rất có khả năng thất bại.”

Nói xong, để tránh cho đối phương tiếp tục hỏi tiếp, Chu Hoàn đi về phía ánh sáng.

Tiêu Linh chậm chạp theo ở phía sau.

... ..

Hai người đi thẳng tới gian phòng hình tròn có chứa trang bị điều khiển giọng nói, Tiêu Linh chăm chú nhìn một lượt, nêu ra kiến nghị của bản thân.

“Ngốc quá, một đồng đồ sáng choang thế này, tuy rằng làm khá là khéo léo, nhưng một chút hiệu quả cũng không đạt được.” Anh xách một quả sọ ni lon lên, búng thử vào đó, trên đỉnh ngọn đèn lóe lóe đáp lại, “Đặc biệt là loại đèn điều khiển bằng giọng nói này, vừa nhìn đã biết là kết quả của khoa học kỹ thuật, tách một cái đã đưa du khách trở lại hiện thực rồi, ý và cảnh thiết kế trước đó sẽ thành uống phí!”

Thấy sắc mặt Chu Hoàn không dễ coi cho lắm, anh nói vội: “Đương nhiên, dự tính ban đầu của ngọn đèn là rất tốt, thiêu thân lao đầu vào lửa mà, tìm kiếm hồi lâu trong bóng tối, mọi người nhất định sẽ đi về phía ánh sáng này. Thế nhưng, hù dọa người không phải dựa vào số lượng mà phải tiến hành theo chất lượng.”

“Giống như chuyện tôi vừa kể ấy, từng chút từng chút hấp dẫn một, trước khi vạch trần đáp án còn phải thay đổi bất ngờ, thế mới thú vị. Dù sao hiệu quả âm thanh cũng phải sửa, ngay cả ngọn đèn này cũng phải sửa lại... còn sửa thế nào? Cậu nghe thêm mấy kịch truyền thanh về chuyện ma, rồi tự đưa ra giả thiết, về phần ngọn đèn này ấy, hai ngày này tôi sẽ suy nghĩ giúp cậu.”

Kỳ thực từ lúc nói tới ‘cảm xúc’, Chu Hoàn đã thoải mái tiếp thu, bây giờ Tiêu Linh dù có nói muốn hủy mọi thứ, cậu cũng sẽ tin ấy chứ.

Lúc ra khỏi Hắc ám chi lũy, trời đã tối rồi, Tiêu Linh và Chu Hoàn nhìn sao đầy trời đều có cùng một cảm giác bình tĩnh mấy đời — trong lúc vô thức đã mất nhiều thời gian như vậy.

Tuy rằng cãi nhau có phần không thoải mái, nhưng có thu hoạch lớn, hơn nữa, Tiêu Linh xác thực rất tận

hết trách nhiệm, khai thác triệt để dòng suy nghĩ của Chu Hoàn, quân sư này dùng được lắm.

Hai người tùy tiện ăn chút gì ở một quán nhỏ gần đó, rồi ngồi xe của Tiêu Linh về nhà.

Hai người đều rất mệt mỏi, không hện mà gặp cũng không muốn nói, nhất thời im lặng, Chu Hoàn và Tiêu Linh đều vận động đầu óc quá độ, chỉ là một người là vì công việc, một người là vì lấy công làm riêng.

Bỗng nhiên Chu Hoàn quay đầu, nhớ tới gì đó: “Tiêu Linh, anh có phát hiện bản thân anh ngủ xấu lắm hay không?”

Tiêu Linh chân đạp mạnh thắng xe, chiếc xe tựa như nhảy dựng lên, “A?”

“Anh mộng du.” Chu Hoàn nhỏ giọng nói.

Tiêu Linh nhìn thẳng phía trước, mắt hơi đỏ, “Tôi... đã làm gì rồi?”

Chu Hoàn rất cảm thông vỗ vỗ vai anh, “Không có việc gì, giấc ngủ bị quấy rầy thôi, ta hiểu mà.”

Nhìn sắc mặt anh không còn đỏ lắm mới tiếp tục nói: “Đêm qua, anh ngồi dậy, đứng nửa ngày ở đầu giường tôi...”

“Ha hã... Dọa cậu rồi sao.” Tiêu Linh cắn răng bẻ tay lái, nhóc này, thì ra là giả bộ ngủ.

“Vậy thì không có,” Chu Hoàn lắc đầu, “Bởi vì, tôi có lúc cũng sẽ như vậy.”

Hết chap 20

21. Chương 21

“Vậy thật không có,” Chu Hoàn lắc đầu, “Bởi vì, tôi có lúc cũng sẽ như vậy.”

“Cái gì?!” Tay Tiêu Linh chợt run, đánh xe lệch sang bên, thiếu chút thì rẽ sang đường ngược chiều, hàng xe đối diện bị thế lại càng hoảng, đều ẩn còi liên hồi.

Sau khi gạt đầu tạ lỗi, anh quẹo xe vào một con đường nhỏ trống trải, rồi nghiêm túc hỏi: “Cậu mộng du?”

“A,” Chu Hoàn cười cười lơ đãng, “Cũng không đến nỗi thế, khi còn bé cũng bị hơi nhiều, bây giờ chỉ bị bóng đè.”

“Bóng đè.”

“Ừa,” Chu Hoàn gật đầu, “Bản thân tôi có biết đâu, là do bạn học cùng ký túc xá nói cho tôi biết đấy... Nói tôi nửa đêm sẽ làm ầm lên,” Nói đến đây, cậu ngậm miệng lại, suy ngẫm rồi cười nói: “Kỳ thực nào có cường điệu hóa như vậy, chẳng qua học kỳ 2 năm nhất tôi đã tự thuê phòng ở riêng rồi.”

“Ha ha, người trẻ tuổi dễ bị kinh ngạc. Khi còn bé tôi cũng bị mộng du, có một lần đang ngủ ngon giấc bỗng nhiên bò lên trên bàn, còn hai tay giang rộng ra giả tư thế bay lượn. Ha ha, may mà bị mẹ tôi phát hiện rồi ôm tôi xuống. Cậu đoán thế nào? Ngày hôm sau tôi nói với mẹ tôi rằng, hôm qua nằm mơ một giấc, mơ mình là siêu nhân, nhảy xuống từ mái nhà rồi thoáng cái đã bay lên ha ha!”

“Thật tốt, là mộng đẹp mà.” Chu Hoàn nhìn Tiêu Linh đang cười tươi sáng bên cạnh, trong mắt đều là kính trọng ao ước, nhin không được lắm lắm, nói: “Tôi nếu như mộng du, thông thường đều là bởi ác mộng...”

“Cậu thường xuyên gặp ác mộng?” Tiêu Linh nhin không được hỏi.

“Cũng không phải thường xuyên, lúc mệt quá mà ngủ ngày thì hay gặp thôi.” Chu Hoàn cười khổ, nói.

• • •

Không gặp ác mộng mới là lạ đó, hoàn cảnh công việc kỳ dị như vậy, nhất gan còn ngang ngạnh muốn giả vờ thấy cậu không còn nói nữa, Tiêu Linh cũng không hỏi thêm gì, chỉ thăm thở dài, nghĩ cách sửa tật xấu của cậu đi.

• • •

Ban đêm hôm đó, Tiêu Linh lại nằm thu lu trên chiếc giường xếp của anh, mặc Chu Hoàn gọi anh thế nào, anh cũng không vào phòng ngủ.

• • •

Chu Hoàn rất là giận, lạnh mặt bò lên trên giường. Ngày hôm qua ngủ cùng Tiêu Linh, chất lượng giấc ngủ cao lạ kỳ, không nằm mơ, không ngủ nông, thậm chí cũng không đi tiểu đêm.

Cho dù Tiêu Linh đã ‘mộng du’, còn đứng đen thùi lùi trước mặt cậu nửa ngày, cậu cũng không cảm thấy sợ.

Tựa như người như Tiêu Linh vốn đã yên ổn, cho dù có kèm theo tác dụng phụ là chuyện có thể dọa cậu sợ chết khiếp, thế nhưng cái người này, lại làm cậu yên lòng.

Cho dù con người này luôn tận lực trên cột cậu, cho dù vừa rồi ở trong cơn động, cậu còn vì thế mà giở mặt với người này, cho dù con người này rất thích bộ mặt chột dạ yếu đuối của cậu... Cho dù có nhiều điều cho dù như vậy, Chu Hoàn cũng chưa từng nghĩ tới việc đẩy người này ra xa.

Thậm chí hi vọng có thể gần hơn chút.

Coi như là để ngủ một giấc ngon lành đi vậy.

• • •

Ngày hôm nay quả nhiên không nên nói tới.

Chu Hoàn vùi mặt vào trong chăn, rất hối hận.

cậu không sợ người bị mộng du, nhưng không có nghĩa là tất cả mọi người không sợ.

• • •

Ban đêm hôm trước, ngay trong căn phòng này, vị trí này, khi cậu phát hiện ra Tiêu Linh đang ngơ ngác đứng trước mặt cậu, lúc nhẹ nhàng xoa mặt cậu, lòng lại có chút hờn hờ.

Chính là bởi vậy, cậu cho rằng đối phương nhất định sẽ hiểu, cái loại cảm giác vô lực khi bị bóng đè mà làm ra hành vi kỳ lạ.

Thế nhưng, thì ra người ta mơ mộng đẹp.

• • •

Chu Hoàn nghĩ đến chuyện Tiêu Linh kể về thời bé con thì cười tươi tự đáy lòng, chỉ có người đã hạnh phúc khi còn nhỏ mới có vẻ mặt ấy, sống mất mềm mại đến mức hận không thể quay lại quá khứ, trải nghiệm cảm giác ấy thêm một lần...

Tiêu Linh nhất định là biết mình sẽ mộng du, sau đó bị bóng đè, cho nên anh mới không ngủ cùng cậu.

• • •

Nhưng mà, gần đây cậu thực sự đã lâu chưa gặp phải giấc mơ kia mà...

Từ năm nhất, sau khi bị bạn cùng phòng nói cho cậu biết về chuyện cậu đã làm thì Chu Hoàn đã rõ mình có vấn đề, dù ban ngày cậu giả vờ thành công bao nhiêu, vừa đến buổi tối, sau khi đã tiến vào giấc ngủ, cậu cũng không còn là Chu Hoàn bình tĩnh, ung dung, nhưng, ai có thể không chết giấc mơ của mình chứ?

Chu Hoàn hận cái loại cảm giác không thể tự khống chế này.

• • •

Cậu như vậy, làm sao có thể kết bạn, sao có thể yêu đương?

Nữ sinh nào chịu được người yêu mình nửa đêm sẽ lặng lẽ đứng dậy, trở thành một người khác hẳn ban ngày chứ?

• • •

Cùng lúc đó, Tiêu Linh chậm rãi mở máy vi tính. chuyện thứ nhất anh muốn làm chính là đổi mật mã khởi động máy tính phức tạp hơn chút, chuyện anh chốt dạ nhất là nhờ bị Chu Hoàn phát hiện ra mấy thứ trong máy vi tính của anh thì xong.

Những giọng văn càng ngày càng ấm mềm, kể lại câu chuyện xảy ra giữa bọn họ, giống như dùng cái nhíp nhỏ từng tâm sự ra đặt trên giấy vậy.

Nếu như nhân vật chính trong câu chuyện bị phát hiện, vậy anh sẽ xong đời rồi, những thay đổi điên cuồng này, càng khát vọng sâu sắc hơn, đều chỉ có thể đi mà gặp quỷ hết!

Tiêu Linh không xác định Chu Hoàn bị bóng đè tới trình độ nào, rốt cục có trí tuệ và năng lực để đi mở máy vi tính ra, xem những tài liệu bên trong không thì anh cũng không chắc, nhưng công việc chuẩn bị vẫn phải làm đủ. Khi đặt lại mật mã lần nữa, anh thường thường bất an liếc về phía phòng ngủ của Chu Hoàn, rất sợ giây tiếp theo cửa sẽ lặng lẽ mở ra và... Chu Hoàn tựa như hồn ma bay tới.

Anh cười cười tự giễu, cái này gọi là có tật giật mình ha.

Hoặc là, mua dây buộc mình.

• • •

Một người càng đùa càng dai, bây giờ ngay cả chính anh cũng không thể kết thúc được.

Trêu chọc Chu Hoàn, hoặc là nói ở chung với Chu Hoàn, càng lý giải càng cảm thấy thú vị, luôn muốn gạt tầng da tiếp theo, để xem bên trong cậu từ từ lộ ra phần mềm mại, dần dần không còn bố trí phòng vệ với anh nữa.

• • •

Chu Hoàn cho anh cảm giác tựa như một đứa bé trốn trong phòng lắp điều hòa nhiệt độ quá thấp vậy, bên ngoài trời cao trong xanh nắng lung linh, còn cậu lại đang co cụm lại, kỳ thực chỉ cần tắt điều hòa đi là được rồi, nhưng cậu lại tình nguyện bọc một tầng chăn dày hơn, run lấy bầy trong đó.

• • •

Chuyện Tiêu Linh đang làm chính là gạt từng tầng chăn này xuống, có lẽ quá trình vừa cảm thấy xấu hổ lại khó chịu, nhưng anh tin, một ngày nào đó khi đã cởi sạch anh sẽ mang cậu ra bên ngoài, để cậu phát hiện ra rằng, thì ra bên ngoài đang là xuân về hoa nở.

• • •

... ..

• • •

“Vào lúc ban đêm, không có chuyện gì khác lạ.”

Tiêu Linh đang type những chữ này trên file WORD, suy ngẫm rồi lại bổ sung thêm: “Nguồn gốc của bóng đè có rất nhiều loại, có khi là do tư thế ngủ không hợp lý, đè phải mạch máu lưu động ở ngực, hoặc là gối đầu không phù hợp các loại gì đó, nhưng bị bóng đè lâu dài cũng không hay gặp, từ đó phát triển trở thành mộng du càng không thể tưởng tượng nổi, tôi còn chưa thấy cậu bị mộng du bao giờ, bình thường chỉ cảm thấy cậu ngủ nông, dễ giật mình tỉnh giấc, tôi nghĩ cái đó và chuyện cậu tiếp xúc ban ngày có quan hệ, cái tính kia của cậu, đầu óc lúc nào cũng sẽ căng thẳng, lâu dài như vậy, sao lại không có ảnh hưởng?”

“... Thế nhưng cậu cũng không thích chủ đề này, khi tôi nói tới chuyện tôi đã từng mộng du, ánh mắt cậu ấy rất kỳ lạ, lại có phần ước ao trong đó.”

“... Quả là một tên không thể khiến người ta yên lòng.” Cuối cùng, anh mở đường.

• • •

... ..

• • •

Chủ đề mới đã nộ lên, nhanh chóng được lãnh đạo tán thành, nhưng đi cùng với khen ngợi, là ngày hoàn thành công việc gấp gáp.

• • •

“Không làm chứ, chỉ cho ba ngày?! Sao có khả năng?!” Tiểu Ngũ vừa nhìn đến bảng phê duyệt trong tay Chu Hoàn đã rống lên.

“Ba ngày? Cũng không đủ thời gian mua vật liệu xây dựng ấy!”

Trong phòng nghỉ của nhân viên, nhất thời tiếng kêu rên dậy sóng.

• • •

Chu Hoàn gật đầu, giải thích, nói: “Bởi vì sắp đến ‘lễ hội Oppein(1)’ rồi, bọn họ rõ ràng rất coi trọng kỳ nghỉ hè hoàng kim này,” Cậu nhìn đội ngũ tựa như hàng dài ngoài cửa sổ, “Nghỉ hè mà, tất cả mọi người đều muốn phần bánh này, nghe nói ‘Oppein’ lần này làm khá phong phú, hoạt động vui chơi giải trí còn nhiều hơn chúng ta, hơn nữa lại mới mẻ độc đáo.” Ngừng một chút, lại an ủi mọi người: “Các hạng mục khác cũng chỉ cho thời gian sửa chữa và thay đổi như vậy.”

(1) Oppein: là 1 công ty chuyên sản xuất tủ bếp cao cấp, còn cái lễ hội Oppein là gì thì mình chịu, nguyên văn của nó là ‘

Lão La gãi gãi đầu: “Thế nhưng, chỗ chúng ta khác với các hạng mục khác mà, đây chẳng qua là máy móc thôi, chỗ chúng ta đổi mới hết từ ý tưởng đến nội dung, một lần ấy không phải phức tạp nhất sao? Tiểu Hoàn, cậu xem có thể tranh thủ thêm chút thời gian hay không?”

Chu Hoàn lắc đầu: “Tôi đã đề cập qua rồi, không có khả năng, đổi mới chủ đề cũng có nghĩa là phải ngừng kinh doanh, ba ngày đã là cực hạn rồi. Cái này còn chưa tính là gì, tôi cảm thấy đau lòng nhất là, chút thời gian ấy không đủ để chúng ta mời công nhân tới.”

“Không phải chứ?!” Tiểu Lệ mở to hai mắt, “Ý của anh là...”

Chu Hoàn cười khổ gật đầu: “Chúng ta phải đích thân ra trận rồi.”

Tiểu Lệ hít một hơi: “Em... em thiết sự chưa học qua nghề mộc, thợ xây cũng chưa, đây đều là chuyên ngành đấy.” Nói rồi chỉ sang Tiểu Ngũ: “Em nghĩ Tiểu Ngũ có thể đấy, lần trước em thấy Tiểu Ngũ tự may mặt nạ!”

Tiểu Ngũ ôm chặt đầu chạy đi, vừa chạy vừa nói: “Phải bật cầu dao rồi, tôi đi thay quần áo!”

Tiểu Lệ le lưỡi nói thảm một câu: “Tôi cũng đi thay quần áo.” Nói xong cũng không thấy đâu.

Trong phòng ngủ còn lại Lão La và Chu Hoàn nhìn nhau cười khố.

Qua một lát, Chu Hoàn mới yếu ớt nói: “Tôi còn chưa nói xong mà, kỳ thực, không phức tạp như vậy.”

Chính xác, trước đây, mỗi lần sửa Hắc ám chi lữ đều có tiếng động lớn.

Ngừng kinh doanh đóng cửa làm lại nhiều lần vào cuối tuần là chuyện thường có, nhưng lần nào khai trương lần nữa đều có thể mang lại nhiều thể nghiệm mới mẻ cho người chơi.

Nếu như nói các hạng mục khác chỉ dựng máy móc tạo thành kinh ngạc và vui vẻ, như vậy, Hắc ám chi lữ chính là dùng tâm huyết để xây dựng kỳ tích.

Từ lúc ban đầu thành lập, cho đến khi hoàn thiện từng chi tiết, đến lúc kết hợp khảo sát thực địa, mời công nhân đào bới, sau khi hoàn thành mời thể nghiệm riêng, ngoại trừ tạo hình sơn động nguyên thủy còn giữ lại ra, bên trong thay đổi có thể nói là giống như sống lại lần nữa vậy.

Thảo nào vừa nghe tới ‘tự mình ra trận’, bọn Tiểu Lệ đã chạy trốn chết.

Cơ mà lần này không phải thế.

Chu Hoàn mỉm cười đi vào phòng thay quần áo.

Đây chẳng phải cậu có bản lĩnh thông thiên gì, có thể trong một đêm tạo ra thủy tinh cung, mà là, lần này sáng ý mới không phức tạp như vậy, nhờ kiến nghị của Tiêu Linh, lần sửa đổi này là lần hao tiền ít nhất của Hắc ám chi lữ, thay đổi ít nhất, hiệu quả tốt nhất.

Hết chap 21

22. Chương 22

Buổi tối, khi mọi âm thanh đều đã trở nên vắng lặng, rèm cửa sổ trong phòng khách kéo rất kín kẽ, không có một ánh sao nào dám xuyên qua, Tiêu Linh đang khoanh chân, trên đùi anh đặt một chiếc laptop, xác nhận lần nữa xem người trong phòng đã ngủ say rất lâu rồi anh mới nối dây vào máy.

Vừa mới khởi động được xong, QQ đã tự động đăng nhập rất chi là thần nhiên, Tiêu Linh che mặt.

Bởi biên tập đã đang đợi anh rồi.

Ava chim cánh cụt nhỏ đang nhảy lên rất hưng phấn, Tiêu Linh kích mở cái tin tức được đặt tên là thằng cha đáng ghét .

• • •

thằng cha đáng ghét : “Tiêu to gan, cậu đã xuất hiện rồi! Tôi tìm cậu đã lâu rồi! Tác phẩm ấy tôi đã xem rồi, tốt lắm! Tên là ‘giả bộ bìn tĩnh’ phải không?!”

• • •

thằng cha đáng ghét : “Ui chết đánh chữ sai rồi, là ‘giả bộ bình tĩnh’!”

• • •

thằng cha đáng ghét : “Cậu phải mau chóng cố lên, tranh thủ mùa thu thì xuất bản! Cho kịp với tuần 1/10(quốc khánh TQ) quý báu nhé! Tôi nói cho cậu nhé, đề tài này quả thực là mới mẻ độc đáo! Tôi đã sớm nói cậu còn không nghe, bây giờ không cần biết là loại hình văn gì, nội dung đều phải xen chút tình cảm, cậu thì lúc nào cũng chú trọng tình tiết ma quái kinh dị, ‘bìn tĩnh’ lúc này ra sẽ rất tốt, phải ám muội vẫn là phải lưu hành một thời! Ha ha ha!”

• • •

Bìn cái cứt í mà bìn!

Tiêu Linh cắt ngang đoạn nói bậy của đối phương.

• • •

Tiêu to gan : “Cảm ơn, là Giả bộ điềm tĩnh .”

thằng cha đáng ghét : “À à, coi đầu óc tôi, điềm tĩnh, điềm tĩnh, tôi nhớ kỹ rồi ha!”

thằng cha đáng ghét : “Cơ mà cậu sao cứ một tuần mới post chương mới vậy??”

• • •

Tiêu Linh xoa xoa gáy, thật xui xẻo, sao biên tập đã biết rồi vậy!

Bên kia thấy bên này không đáp lời, type ra một dòng tin nữa.

• • •

Tích tích...

thằng cha đáng ghét : “Có phải ý văn cạn kiệt không? Không sao không sao, chuyện thường thôi.”

• • •

Tích tích...

thằng cha đáng ghét : “Cậu không biết, văn ấy nổi thế nào đâu là do một biên tập khác phát hiện, nói cho toi biết, bảo tôi đi xem, tôi vừa nhìn, ô! Đây không phải văn phong của Tiêu to gan sao! Lại đọc qua nội dung câu chuyện tôi biết ngay là cậu rồi! Trước đó không phải cậu nói muốn sáng tác một tác phẩm có tính tường thuật sao? Hiệu quả tốt lắm nhé!”

• • •

Tích tích tích...

thằng cha đáng ghét : “Cậu viết hòm hòm rồi thì sẽ khóa lại, chờ đến khi xuất bản thì làm một buổi tuyên truyền, làm một buổi ký sách gì đó đi, khi đó mọi người biết được thì ra đây là tác phẩm của Tiêu to gan như vậy cho dù độc giả nào chưa dùng internet cũng sẽ mua sách có tên tuổi của cậu, tiếp theo loại hình văn này có thể mở rộng ra ài, tôi nói với cậu nhé, tình tiết còn có thể khuôn mẫu một chút cũng được, kiểu văn nam nữ hoan ái vân vân, không thì nam hoan nam ái cũng được! Thế nhưng không thể rõ ràng quá mức cậu nhớ Hoa Gian Tửu viết ngôn tình kia không? Hắn đổi đường rồi chính là viết sang nam của nam cái gì đó, nhưng lại không rõ ràng cho lắm, nhìn thoáng qua thì như tình huynh đệ, kỳ thực cũng có nam nữ đương sự như thế hề, bán rất là tốt đấy!”

• • •

Tiêu Linh thực sự không thể nghe được nữa, nói thẳng:

Tiêu to gan : “Tôi không định viết tiếp.”

• • •

Tích

• • •

Bên kia yên tĩnh đủ hơn một phút.

• • •

Tiêu Linh cũng không thêm để ý, tiện tay mở file A ra, xem file văn đánh dấu theo ngày từ một tuần trước anh đã không post chương mới rồi, sáng tác văn mới lại vẫn chưa ngừng, tất cả đều lưu ở đây.

• • •

Về Chu Hoàn, anh càng ngày càng không muốn chia sẻ với người khác nữa.

• • •

Một lát sau, QQ rốt cục đã truyền đến động tĩnh.

thằng cha đáng ghét : “À ha hả... Bây giờ khóa văn có phải hơi sớm không? Tình tiết còn chưa triển khai hết mà...”

• • •

Tiêu Linh thoáng nghĩ qua, mau chóng type ra một đoạn.

Tiêu to gan : “Xin lỗi, tác phẩm này tôi không định xuất bản, trên internet cũng sẽ không tiếp tục nữa.”

• • •

Tích...

thằng cha đáng ghét : “OO, vì, vì sao thế...”

• • •

Tieu to gan : “Không vì sao cả, chỉ là không muốn viết thôi, ngài cũng đừng nói chuyện này với ai, chỉ đừng ở đây thôi, tôi lát sẽ đi xin khóa văn.”

• • •

Tích!!

thằng cha đáng ghét : “Khoan đã! Tôi biết rồi! Đây sẽ không phải sự thực chứ?? Cậu không phải thực sự tới nhà dọa người ta chứ??”

• • •

Tieu Linh gỡ tóc loạn lên, tắt QQ đi.

Ngay sau đó anh đăng nhập vào mạng nguyên sang kia, type nick name và mật mã vào, tiến thẳng tới trang biên tập, chọn khóa văn lại.

Phật còn nói buông đồ đao xuống, lập tức thành Phật mà!

Mình chưa cầm đồ đao, cũng không muốn thành Phật, chắc là không thành vấn đề ha....

• • •

Anh lẩm nhẩm linh tinh một hồi, cẩn thận cầm chuột, kích vào nút ‘khóa toàn bộ văn’....

Khóa không được!??

Anh tiếp tục kích... kích....

vẫn khóa không được!!

Chuyện gì xảy ra??

Liếc thấy bên dưới tác phẩm vẫn có mấy bình luận và lời nhắn, lòng khó chịu tựa như đang buồn nôn, giống như người lưu lời nhắn và click này tùy thời có khả năng là người quen biết, biên biên không phải là thông qua một biên biên khác nên biết tới tác phẩm này sao? Nếu như bị bạn bè của anh thấy, vậy tất cả đều biết người lấy việc bắt nạt người nhất gan lấy danh, ở trong nhà người nhất gan là Tieu to gan anh rồi!! Trên đời không có bức tường nào không có gió lùa cả...

Cơ mà bây giờ chắc vẫn kịp.

Tiêu Linh tự an ủi mình như vậy, bình tĩnh rời khỏi trang đăng nhập, đi tới trang web chủ, dự định liên hệ với dịch vụ khách hàng.

Lúc mở trang chủ lên anh đã trợn tròn mắt trang đầu thiết lập đề cử văn hay Giả bộ điềm tỉnh !

Mẹ nó! Bảo làm sao mà không khóa được!

trong thời kỳ được đề cử gia tinh(1) không cho phép khóa văn, xóa văn.

(1) là một thuật ngữ trong diễn đàn, ở trong diễn đàn, các Mod, Smod, Administrator sẽ sắp xếp cho một số bài post tinh hoa hoặc được quan tâm thành post tinh hoa, thao tác này được gọi là gia tinh, ý đại biểu cho tinh phẩm. Mình thì không biết ở bên dân mạng Việt gọi là gì nên để nguyên, nếu ai đọc qua chỗ này mà biết ý thì hãy bảo để mình sửa nhé.

Chim ngực của lão tử mà bay mất, chính là do mấy người làm hại! Hừ! Cái trang web tồi!

Ai cho mấy người đề cử! Đúng là!

Đúng là... Đúng là vàng đến đâu cũng sẽ phát sáng mà Tiêu Linh rơi lệ đầy mặt.

Tiêu Linh hăm hừ tìm kiếm phương thức liên hệ với quản lý trang web, suy xét sắp từ làm thế nào để xin đối phương bỏ đi bảo vệ gia tinh.

Đúng lúc này, một tiếng động rất khẽ đã hấp dẫn sự chú ý của anh.

“... Chu Hoàn?”

Cửa phòng ngủ chẳng biết đã mở từ bao giờ, ngừng đèn trong phòng ngủ lại không sáng.

Tiêu Linh cho rằng đối phương đi tiểu đêm, bèn buông lạp ra, muốn giúp cậu bật đèn, thế nhưng đi tới mở cửa phòng ngủ ra lại phát hiện, trong phòng ngủ của Chu Hoàn, không có ai cả.

“Chu Hoàn?” Anh nhìn về phía WC, lòng lại nghĩ, người kia nhất định là ngủ mơ, vội vã xả nước ngay cả đèn cũng không kịp bật.

Thế nhưng trong WC lại không có tiếng nước, cũng không có ánh đèn cửa buồng vệ sinh là cửa kéo, chất liệu gỗ tựa như kính mờ, nếu bên trong có bật đèn, tất sẽ có ánh đèn.

Tiêu Linh nhẹ nhàng kéo cửa WC ra, vẫn không có ai.

“Kỳ quái...” Anh thò người vào, nhìn lướt qua vị trí vòi sen.

Chu Hoàn không có thú thanh nhàn nửa đêm đi chơi trốn tìm với anh, trong gian tắm rửa tự nhiên cũng không có người, nhưng mà cái gương chiếu cả người dọa Tiêu Linh nhảy dựng.

“Khốn!” Người trong gương vỗ vỗ ngực.

Ai cũng bảo đi đêm nhiều có ngày gặp ma mà.

Nhưng còn điều Tiêu Linh chưa nghiệm chứng thành công, đó là mãnh quỷ sợ ác nhân mà.

Tiêu Linh thì không phải ác nhân, chỉ là mệnh cách quá là tốt, khi còn bé chuyên môn mời người tính quẻ mà.

Cứ từ điểm đó mà coi thì cũng không tính là lừa dối Chu Hoàn, bát tự của anh đúng là nặng, nhưng về phần bát tự của Chu Hoàn có nhẹ hay không, anh lại không rõ, nhưng Chu Hoàn nhất gan, anh được gọi là Tiêu to gan, song kiếm hợp bích, vừa vặn cân đối.

Anh rời khỏi buồng vệ sinh, thuận tiện kéo cửa lại, cánh cửa thủy tinh trượt rất nhẹ nhàng, nương theo điểm sáng trên laptop cách đó không xa, ngoài mặt kính mờ thoát nhìn có hiệu quả khá là tốt với cả thân kính bên trong, chiếu ra thân hình lờ mờ của anh.

Tiêu Linh vô thức vuốt mái tóc vành vạnh của anh, sau đó, anh thấy một người đang đứng đằng sau mình.

“... Chu Hoàn?” Anh xoay người, cười nói với người ấy: “Nghịch ngợm! Nửa đêm cố ý làm tôi sợ...”

Bên thì nói, bên thì như kẻ trộm liếc về phía laptop của mình. Lòng thâm nghĩ, cậu muội thế này không lên tiếng đứng đằng sau mình làm gì chứ? Chẳng lẽ muốn báo thù?

Chu Hoàn không để ý tới anh, sờ tiếp về phía WC.

Tiêu Linh cho rằng cậu đã ghen quá mức, thế là thở hắt hắt cười ra tiếng.

Nhưng Chu Hoàn không mở cửa WC, chỉ là để tay ở trên nắm cửa, sờ nhiều lần.

Tiêu Linh bắt đầu cảm thấy kỳ quái, lẳng lặng đứng ở một bên không hé răng.

Chỉ thấy tay Chu Hoàn sờ soạng một hồi trên cánh cửa trong như gương, giống như đang lần mò cái gì ấy, một mi li mét cũng không bỏ qua, lại rành rành không tìm được ‘thứ’ cậu muốn tìm, thở dài hơi lùi lại.

Lúc này Tiêu Linh đã kết luận là cậu đang mộng du rồi.

Hết chap 22

23. Chương 23

Có phải là do ban ngày quá mức mệt nhọc cho nên đêm sẽ mộng du không nhỉ? Tiêu Linh nhớ tới dáng vẻ lúc tan tâm tối nay của Chu Hoàn, cả người tựa như mới bơi vài vòng trong sông về vậy, uể oải lại ướt át.

Tiêu Linh hỏi cậu sao lại để ra nông nổi này.

Chu Hoàn yếu ớt cười cười, nói cũng là chuyện đổi mới Hắc ám chi lữ, cấp trên cho thời gian ba ngày, hôm nay là ngày đầu, có một chút cũng là chuyện thường thôi.

Tiêu Linh không khỏi hỏi: “Người khác đâu? Đều giống cậu cả à?”

“Cũng tạm tạm, chủ yếu là hôm nay tôi chạy qua mấy cái chợ, đi mua tài liệu.” Chu Hoàn thay chiếc áo phong dím đầy bụi xám bụi trắng rất chi là tự nhiên, nhìn từ phía sau, cánh tay khuỷu tay và phần cổ bị phơi nắng đỏ lừ, có xu thế tróc da, Tiêu Linh nhìn mà thấy đau lòng, thậm chí nói đây là chủ nhân suốt ngày chui trong phòng sao, rõ ràng là mắc tội, đây không phải làm dân công sửa đường sao? Anh suy nghĩ một chút liền hỏi: “Các cậu không phải có tới mấy người sao?”

Chu Hoàn thờ ơ đáp: “À, Tiểu Lệ và Tiểu Ngũ tôi bảo bọn họ làm phần hiệu quả âm thanh, cũng không nhàn đâu.”

“Còn một người nữa?”

“À, anh nói Lão La à? Tôi để lão trực phòng.”

“Tính thế nào mà để một mình cậu chạy ra ngoài thôi?” Tiêu Linh có chút nhỏ nhen.

Chu Hoàn mệt mỏi kéo mở cửa WC, trên vai vắt quần áo chuẩn bị thay: “Tôi không tự mình đi lo đâu, anh cũng đừng quan tâm.”

Nhìn cửa WC đóng chặt, tiếng nước vang lên ào ào, Tiêu Linh nhìn giờ: 22h55 phút, trong lòng lo lắng,

mới ngày đầu tiên đã mệt như thế, không quan tâm cậu? Không quan tâm cậu cậu đừng để tôi biết!

Chu Hoàn tắm rửa xong tựa như gầy đi một vòng, mặc chiếc áo phông chất cotton có phần dài rộng, giống như tờ giấy, Tiêu Linh gọi cậu ăn cậu cũng lắc đầu nói không, lảo đảo đi vào phòng ngã xuống giường.

... ..

Thừa dịp Chu Hoàn đứng sững đang kéo cửa WC, Tiêu Linh chớp nhoáng lùi đến bên cạnh máy vi tính, cấp tốc tìm trên baidu về phần hạng mục công việc cần chú ý đối với người bị bệnh mộng du, màn hình máy vi tính ở góc hiện thời gian là 03:20 phút sáng.

Xem ra ngày mai bắt đầu phải giúp cậu một phen, lúc này mới ngày đầu tiên, đã mệt thành như vậy, nếu như ba ngày hợp lại ngày nào cũng thế thì sức đâu cho đủ.

Tiêu Linh có chút khản trương, anh còn chưa tiếp xúc gần gũi với người mộng du thật sự bao giờ.

Không biết lát nữa Chu Hoàn có thể tỉnh lại hay không, nếu cậu không tỉnh lại, vậy anh sẽ làm gì đây? Nói chung tuyệt đối không làm cậu tỉnh giấc, đây là điều quan trọng nhất.

• • •

Chu Hoàn đưa lưng về phía anh, trông như xa xa, một nửa chiếc áo phông hơi mỏng dán ở trên lưng, một nửa bị gió điều hòa thổi bay bay, rất có hiệu quả của ‘Thiến nữ u hồn’, có điều Tiêu Linh không rảnh để thưởng thức, anh không nhìn thấy vẻ mặt của Chu Hoàn, không xác định được đối phương mở hai mắt hay nhắm hai mắt, cũng không biết cậu vừa rồi sờ cửa WC làm cái gì.

• • •

Lúc đang thấp thỏm như thế, Chu Hoàn xoay người lại.

Nhìn theo nguồn sáng yếu ớt, Tiêu Linh thấy được vẻ mặt của cậu nói thế nào nhỉ, có hơi quý dị, nhưng lại... có chút không giống với ban ngày.

• • •

Bình thường con mắt trong suốt giờ nửa nhắm nửa mở, thoáng nhìn vào thấy mơ mơ hồ hồ, một chút trọng điểm cũng không có, ngay cả lông mi cũng không nháy, nếu như đây là giờ học trên lớp, có thể dùng một từ để tả tình hình hiện tại, đó chính là: nằm mơ giữa ban ngày.

Nhưng đây là nửa đêm, đối phương cũng không phải đang thờ người ra, mà là chân chân chính chính đang

ngủ, chỉ là thân thể thì còn hoạt động mà thôi.

• • •

Tiêu Linh bị hoảng bởi chính tướng tượng của mình, đúng lúc này, Chu Hoàn bắt đầu di động, đi về phía Tiêu Linh.

• • •

Tiêu Linh tránh về phía bên cạnh, anh tin rằng tuy mình bị nhìn chăm chăm, nhưng ở trong ‘mắt’ đối phương nhất định không có anh

Chu Hoàn một bên chậm rãi đi về phía trước, một bên vươn tay ra, giống như người mù vậy, cánh tay duỗi thẳng ra, ngón tay hơi cong như đang dò đường để tìm một vật gì đó.

Ở khoảng cách khá gần Tiêu Linh, anh đã nhìn rõ ngũ quan của cậu.

Chu Hoàn hơi khẽ cau mày, miệng cũng hơi mím lại, giống như có vẻ không hài lòng về thứ gì đó, trong miệng cậu không biết đang lẩm bẩm cái gì, rồi lại không nghe thấy rõ lắm, lảo đảo lảo đảo đi về phía sô pha, không như bỗng dưng nhỏ đi mười tuổi vậy.

• • •

Trong giây phút đi sát qua bên người, Tiêu Linh ngửi thấy hơi nước sau khi tắm lưu lại trên người cậu, giống như mùi vị nước mưa rơi bộp lên cỏ xanh mà khi còn bé anh đã trông mong từ lâu vậy.

• • •

Hiếu kỳ và hưng phấn giống như một quả khí cầu thật lớn cũng nhanh chóng bành trướng lên, Tiêu Linh khấn trương đến mức lòng bàn tay chảy mồ hôi, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, anh lập tức sẽ bật mí được bí mật ở trong đáy lòng của một người!

• • •

còn có bí ẩn gì sâu sắc, riêng tư hơn cả cảnh trong mơ đây?

Chu Hoàn, đang mộng cái gì nhỉ?

Mối quan hệ giữa bóng đèn quấy nhiễu và tính cách giả bộ điềm tĩnh lâu dài của cậu, có chút liên hệ nào

không?

Thời thơ ấu vui vẻ bởi vì sao lại nằm mộng mình đang bay, đến mức dũng cảm bò lên trên chiếc bàn học cao cao hằng hái muốn nhảy, vậy thời thơ ấu bất hạnh thì sao nhỉ?

Chu Hoàn... Cậu sẽ làm gì?

• • •

... ..

• • •

Tiêu Linh nhắm mắt đi theo bên cạnh Chu Hoàn, duy trì khoảng cách song song, cũng nhẹ nhàng xê dịch chiếc ghế có khả năng đựng phải đối phương.

• • •

Chu Hoàn mặc dù đang ở trạng thái như đi vào cõi thần tiên, thế nhưng vẫn rất quen thuộc với mọi thứ trong phòng, cậu ba hai bước đã bước lên sô pha, ghé vào chỗ tựa lưng chạm lên bức tường đằng sau, giống như xoa cửa lúc này vậy rất chăm chú, tỉ mỉ, xoa hết từng dấu từng vết một.

• • •

Lúc này Tiêu Linh đã nhìn rõ rồi, cậu đúng là đang tìm cái gì đó, lông mày cậu nhíu chặt lại theo từng động tác di động trên vách tường, khi thì mặt nhăn chặt, khi thì thả lỏng, thậm chí thỉnh thoảng còn dán lỗ tai lên vách tường lắng nghe gì đó.

• • •

Anh chưa từng thấy được nhiều những biến hóa nhỏ bé như vậy trên mặt Chu Hoàn, khác hẳn với vẻ mặt núi băng cố gắng trấn định lúc cậu bình thường, giống như tất cả mọi thứ suy nghĩ trong lòng đều hiện ra hết trên ngũ quan.

Từ sô pha bước xuống, Chu Hoàn lại bò đến bên cạnh chiếc giường xếp đặt sát bên sô pha của Tiêu Linh, trong quá trình di chuyển, bàn tay vẫn chưa rời tường tí nào.

Cậu giống như một người mù vậy, lấy ngón tay, lòng bàn tay, thân thể dán ở trên tường đi tìm thứ phải có, Tiêu Linh rốt cục đã rõ vì sao cậu lại dán hết giấy dán tường nên cả gian phòng như thế, hơn nữa ngay cả một bức tranh cũng không treo.

Chu Hoàn giống như một con thằn lằn to tướng, cả người bám ở trên tường, bám chân, duỗi cánh tay tới vị trí không đến được, lại biết cúi người xuống, giống như một con mèo nghe tiếng động, ngón tay dọc theo bước chân ở chân tường tỉ mỉ xoa... Di chuyển từng mét vuông một, nhưng cậu lại không tìm thấy thứ cậu muốn, lông mày cậu càng chau lại, Tiêu Linh thậm chí có thể nghe thấy tiếng cậu thất vọng thở dài, miệng bặm lại, giống như muốn khóc ngay lập tức.

• • •

Tiêu Linh không khỏi nghĩ tới chuyện năm nhất Chu Hoàn đã từng đề cập qua... Thực sự chỉ là bóng đèn sao? Hay là cũng mộng du giống như bây giờ?

Nhờ là loại sau, vậy một người có tính tình kiềm nén chặt chẽ, bị người phát hiện cái tật nửa đêm đi sờ tường, đương nhiên là chẳng sống nổi nữa.

Nghĩ đến cậu cũng từng giống đêm nay đi lật giường người khác, cũng từng dẫn độn không biết tìm kiếm ‘thứ’ gì như lúc này, Tiêu Linh cảm thấy rất khó chịu.

• • •

“Cửa đâu... Cửa, cửa đâu...”

Chu Hoàn rốt cục lẩm bẩm thành tiếng, Tiêu Linh nhanh chóng bước về phía trước, khẩn trương ngồi xổm bên cạnh cậu.

Cậu đang tìm ‘cửa’ ư?

Chu Hoàn lại dịch về phía trước mấy cm, mặt quỳ xuống đối tường, hai tay lại bắt đầu xoa trên vách tường giấy trơn tuột, hướng về phía trước, hướng trái, hướng phải cậu đang tìm tay nắm cửa!

Tiêu Linh bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Cửa WC là loại cửa đẩy, không có tay nắm kéo cửa ra, sau đó cậu trực tiếp hướng về phía sofa, vì thế mà bỏ lỡ cửa phòng ngủ, cậu vẫn xoa dọc theo tường, thì ra là đang tìm ‘cửa’!

• • •

“Cửa, cửa... cửa đâu...” Tiếng lẩm bẩm càng lúc càng lớn, động tác lực loị của Chu Hoàn cũng càng ngày càng gấp, giọng như mang theo tiếng khóc, giống như con chuột bạch bị nhốt trong cốc thủy tinh, vội vã cào trên vách tường, nhưng không tìm được đường ra.

• • •

Đây gọi là loại mộng du gì? Tìm cửa làm gì?

Đầu óc Tiêu Linh mau chóng đảo lộn.

Cửa....

Theo ý nghĩa thông thường, cửa tiêu biểu cho lối ra.

Lúc này Chu Hoàn đang ở trong mơ tìm cửa như vậy sao?

Nghĩ vậy, Tiêu Linh nhìn về phía Chu Hoàn đang tựa như đứa bé nghện ngào ghé vào tường.

• • •

Người sau lại một lần nữa thất vọng buông bức tường trống không ấy ra, tiếp tục bò về phía trước lại tiếp một bước, chính là cánh cửa chân chính.

Cửa chính của gian phòng.

Tay nắm cửa hình tròn bằng inox, rất dễ sờ tới.

• • •

Không tốt!

Tiêu Linh thâm rùng mình, vội nhảy vọt qua, che giữa Chu Hoàn với cánh cửa chân chính ấy trước tiên.

Tuy rằng còn chưa rõ, thế nhưng anh không thể để Chu Hoàn tìm thấy tay nắm cửa, không thể nói rõ vì sao, nhưng anh nghĩ rằng, nếu như cậu tìm được, cậu nhất định sẽ chạy ra khỏi đây!

Đêm hôm khuya khoắt, người mộng du chạy ra đường... Vậy rất là nguy hiểm rồi!

• • •

Bởi vì Tiêu Linh thành công cản trở, Chu Hoàn lại một lần nữa không tìm thấy ‘cửa’.

Chu Hoàn ngồi xuống dựa vào bắp chân Tiêu Linh, mệt mỏi rũ rời thở dốc, con mắt hơi rĩ xuống, lúc Tiêu Linh cho rằng cậu mệt mỏi rồi, rốt cục sắp kết thúc cơn mộng du quỷ dị này thì Chu Hoàn lại khóc hu hu lên.

Không phải cái loại rơi lệ trong yên lặng, mà là khóc như thật, khóc như một đứa trẻ, cái loại nấc cụt thở dốc, còn xuất phát từ trong miệng Chu Hoàn – một nam tử thành niên xưa nay bình tĩnh ổn trọng không dễ dàng để lộ tâm tình.

Da đầu Tiêu Linh đã muốn tê rần, nhưng lại bị tiếng khóc này khiến lòng chua xót, hận không thể khom lưng kéo cậu lên, hỏi xem là bị cái gì bắt nạt.

Có điều may là anh không làm vậy.

Bởi vì Chu Hoàn khóc khóc rồi đứng lên, bám lên người anh.

Hồn Tiêu Linh sắp bị dọa bay, vẫn tận lực ngăn thân thể run rẩy và tần suất hô hấp lại, anh biết, đối phương chỉ là coi anh trở thành bức tường phía trước, bởi đáng về Chu Hoàn dán lên người anh lục lọi, không khác gì với cách tìm cửa lúc trước của cậu.

• • •

Chu Hoàn tựa hồ ‘nhớ kỹ’ nơi này có cánh cửa, bởi vậy không cam lòng mò thật lâu trên người Tiêu Linh.

Lâu đến mức Tiêu Linh cảm thấy mình bình thường ăn hết đậu hũ đứng lên rồi cũng không lâu bằng Chu Hoàn ăn lúc này.

Lâu đến... nếu còn tiếp tục lần xuống, Chu Hoàn thật sự là sẽ sờ đến ‘tay nắm cửa’ rồi.

• • •

“Thả Tiểu Hoàn ra ngoài đi, ba, mẹ... Tiểu Hoàn muốn ra ngoài...” Nương theo tiếng nức nở nho nhỏ, Chu Hoàn lại bắt đầu lẩm bẩm, “Cửa, cửa... cửa đâu... Nhà không có cửa, mẹ, mẹ... Tiểu Hoàn sợ...”

• • •

Lòng Tiêu Linh thoáng hồi hộp.

Anh cong cánh tay lên ôm Chu Hoàn, dùng hết khả năng dịu dàng nói với cậu: “Tiểu Hoàn không khóc... Tiểu Hoàn tìm cửa làm gì?”

• • •

Chu Hoàn dừng một chút, lập tức vùi mặt vào hõm cổ Tiêu Linh, thanh âm mơ hồ không rõ, có chút tức giận, nói: “Cửa... Tiểu Hoàn muốn ra ngoài, không muốn bị giam... Tối...”

• • •

“Tiểu Hoàn không bị giam, có cửa, anh mang em đi tìm cửa...” Tiêu Linh khẽ vỗ về lưng cậu, Chu Hoàn nửa nhắm mắt lại gật đầu, thân thể bám trên người đối phương, nhưng không có nửa chút ý muốn dịch bước.

• • •

Cậu rốt cục có nghe hiểu ý tôi nói không?

Tiêu Linh lại do dự.

Chu Hoàn ngẩng đầu, con mắt híp lại, trong mắt vẫn là trống rỗng, nhưng đáng vẻ miếu máo chảy nước mắt lại nhắc nhở Tiêu Linh: nên dùng cách gì ‘dỗ’ cậu đi tìm cửa.

• • •

Tiêu Linh cúi người xuống, thở một hơi ôm lấy Chu Hoàn, cái loại tư thế ôm như ôm trẻ con.

Chân trái Chu Hoàn lại ngoan ngoãn quấn lấy thắt lưng Tiêu Linh, thực sự giống như một đứa trẻ năm tuổi, mặt thì khoát lên gáy Tiêu Linh.

• • •

Ôm ‘Chu Hoàn’ như vậy, Tiêu Linh không biết lòng có tư vị gì.

• • •

Cậu đi tới cạnh cửa, thả Chu Hoàn xuống.

Chu Hoàn thoát nhìn một chết đi được, mày vừa thả lòng lại căng thẳng lên, tựa như muốn ngủ, nhưng vai lại phập phà phập phồng.

• • •

Tiêu Linh kéo tay cậu, đặt lên tay nắm cửa hình tròn của phòng ngủ, nói: “Tiểu Hoàn, em sờ sờ đi, cửa ở đây nè... Em không có bị nhốt lại.”

• • •

Chu Hoàn cầm lấy cái nắm cửa kia, cố sức nắm lại, lại xoay trái xoay phải mấy vòng, mới thở dài một hơi, sau đó cả người ngã về sau, Tiêu Linh nhanh chóng dùng ngực đỡ lấy cậu.

• • •

Trong tiếng hô hấp nhẹ nhàng, chỉ nghe thấy Chu Hoàn nói như đã trút được gánh nặng: “Vây tốt quá, có cửa, có thể không cần chui lỗ rồi... Cái lỗ kia, gần đây... Càng ngày càng hẹp...”

Hết chap 23

24. Chương 24

Chuông báo còn chưa vang lên, Chu Hoàn đã mở mắt ra, vừa nhìn một cái đã thấy Tiêu Linh đang ngồi ở đầu giường mình.

• • •

“Anh ở đây làm gì?” Chu Hoàn hỏi.

• • •

Dưới mắt Tiêu Linh có một quầng xanh đen không rõ ràng lắm, thấy cậu tỉnh lại anh thở phào nhẹ nhõm, “Tỉnh rồi à? Tỉnh thì dậy đi, tôi cùng cậu đi làm.”

Chu Hoàn có hơi hàm hồ, “Anh muốn làm gì?”

Tiêu Linh ném qua bộ quần áo, không giải thích gì, “Không phải thời gian gấp, nhiệm vụ khẩn sao? Chú ý là do tôi đưa ra, không quan sát các cậu nhớ thành kiểu không đúng thì sao.”

“Xi.” Chu Hoàn nói thầm, “Còn tưởng rằng anh có lòng tốt hỗ trợ chứ, thì ra là sợ tôi làm hỏng.”

Lời tuy nói như vậy, nhưng lòng cậu rõ ràng, Tiêu Linh là muốn hỗ trợ, chả qua miệng người này quá kín,

lời nói cứ phải đi đường vòng mới được việc.

• • •

Chu Hoàn bên thì lăm bằm bên thì khoác bộ quần áo Tiêu Linh ném qua, đang mặc được một nửa thì bỗng nhiên cứng đờ người.

Cậu nhìn chăm chăm lòng bàn tay xám xịt của mình, nhìn nhìn lại quần thâm trên mí mắt Tiêu Linh, nhất thời rõ hết mọi việc.

Cậu khàn giọng, hỏi: “Ngày hôm qua, anh... đã nhìn thấy?”

Tiêu Linh đang sửa sang quần áo của mình ở phòng khách, nghe nói như thế, quay đầu lại, hỏi ngược: “Thấy cái gì?”

• • •

Chu Hoàn cắn môi không hé răng, một lát sau mới nói: “Không cần anh đi cùng tôi.”

Tiêu Linh đã lấy chìa khóa xe rồi, móc vào đầu ngón tay đang xoay vòng vòng: “Thế nào? Không phải đã nói được rồi sao? Quần áo tôi cũng đổi rồi cậu mới nói không cho tôi đi, giờ thì ngay cả một giấc ngủ cũng không ngủ được rồi.” Còn nói: “Mắc gì mà kỳ cục thế, đi thôi nào!”

• • •

Bị Tiêu Linh thúc giục đi ra, cả đoạn đường đi đều vắng vẻ im lặng.

Đến khu trò chơi, dừng xe rồi mới là bảy giờ sáng, Chu Hoàn mang theo Tiêu Linh đi chằm công rồi đi qua con đường dành cho nhân viên.

• • •

Cả khu vườn im ắng, các máy móc bình thường hoạt động gây nên tiếng nổ vang rung động bây giờ đều yên ắng không tiếng động, toàn bộ cảnh vật đều tắm mình trong ánh nắng ngày hè, ngoại trừ nhân viên vệ sinh ra, chỉ có tiếng vỗ cánh phành phạch của mấy con chim bay thoáng qua.

• • •

Chu Hoàn mặc một chiếc áo phông màu xanh dương do Tiêu Linh tiện tay chọn lấy, độ dài vừa tới thắt

lưng, vô cùng vừa người, phía dưới là một chiếc quần ngắn màu trắng, rộng thùng thà thùng thình, lộ ra hai cẳng chân trắng tấp, da Chu Hoàn trắng, vô cùng thích hợp với loại màu sắc tươi mới sạch sẽ, chỉ là kiểu phong thái này không thấy nhiều, bình thường đều bị bộ quần áo đồng phục màu đen che hết.

Tiêu Linh đi ở đằng sau, khoảng cách không xa, ngằm thưởng thức, đặc ý với ánh mắt của mình, nghĩ đến chuyện xảy ra tối qua mà lại có chút sợ.

• • •

Đêm qua, sau khi Chu Hoàn cầm được tay nắm cửa, nói được hai câu chẳng hiểu ra sao thì ngửa về đằng sau, tựa ở trong lòng Tiêu Linh ngủ mất.

• • •

Tiêu Linh không dám xê người, rất sợ chỉ dịch một chút thì sẽ khiến Chu Hoàn giật mình tỉnh giấc, anh biết cậu da mặt mỏng, nếu phát hiện ngủ ở trong lòng người khác, còn bị bắt gặp khi mộng du, khẳng định sẽ đẩy anh đi xa, giống như việc một mình ra ở ngoài khi bị phát hiện bóng đèn năm đó vậy.

• • •

Tiêu Linh đương nhiên hi vọng bản thân anh không giống người thường trong cảm nhận của cậu, nhưng bây giờ thời cơ còn chưa chín muồi.

Nhìn sắc mặt tái nhợt của Chu Hoàn sáng sớm dậy đã hỏi anh “nhìn thấy cái gì rồi” thì là hiểu liền.

• • •

Anh lặng lẽ chuyển động bờ vai đang đau nhức lại cảm thấy xót xa cho mình ngày hôm qua bị Chu Hoàn đè đến là đau, nắm tay lái còn hơi run nữa.

Anh thẳng đến khi Chu Hoàn ngủ say rồi mới đưa cậu lên giường, nhẹ nhàng buông xuống, giống như đối đãi với vật bằng thủy tinh vậy, khi đó cách mấy mà trời cũng dần sáng rồi.

• • •

Anh vô cùng muốn biết Chu Hoàn lúc nhỏ rốt cục đã xảy ra chuyện gì, cùng với nội dung kỹ càng tỉ mỉ của giấc mộng kia, nhưng anh không thể hỏi, anh phải chờ đối phương chủ động nói ra.

• • •

Anh chưa từng để tâm tới một người như vậy, lúc đầu thì là hiếu kỳ, cảm thấy người này rất thú vị, nhưng bây giờ ngay cả chính anh cũng ý thức được loại hiếu kỳ này không còn thuần khiết như ban đầu nữa, tất cả những gì có quan hệ với người này, từ trong ra ngoài, từ quá khứ, hiện tại tới tương lai, anh đều muốn biết.

Cho dù không tốt đẹp, anh cũng muốn biết.

Đặc biệt vào ngày hôm qua, anh đã thấy dáng vẻ đáng thương vô cùng của cậu, càng khiến cho anh thấy đau lòng.

Hình như trong lúc vô ý đã nhìn thấy tấm ảnh chụp của đôi phương, Chu Hoàn trong ảnh chụp giống như chú vịt con xấu xí, đáng yêu mà lại đáng thương.

• • •

Anh còn muốn xem nhiều nữa, nhưng cuốn album này, phải do bản thân Chu Hoàn tự mở ra.

• • •

... ..

• • •

Thì ra thức đêm không chỉ có anh, trong phòng nghỉ dành cho nhân viên, Tiểu Lệ và Tiểu Ngũ đã sớm ở đó, cũng có quãng thâm cực lớn, đang tranh thủ uống một cốc cà phê đặc nâng cao tinh thần, nhìn thấy Chu Hoàn và Tiêu Linh thì ôm máy vi tính khoe thành tích.

• • •

“Đầu nhí, không nhục sứ mệnh rồi!” Tiểu Ngũ hai tay ôm quyền rất là khoa trương.

• • •

Nhìn hai người trông mắt đầy tơ máu, Chu Hoàn thản nhiên nói: “Lát nữa nghe thử nếu không còn vấn đề gì, hai người có thể nghỉ ngày hôm nay, công việc còn lại tôi và Lão La... Ủ, còn có Tiêu Linh làm là tốt rồi.” Dừng một chút, nói tiếp, “Lần này cấp trên chi kinh phí nhiều, hôm qua mua đồ còn thừa không ít, lát nữa tôi sẽ phát tiền thưởng cho các cậu.”

“A!!” Tiểu Lệ và Tiểu Ngũ đứng lên hoan hô, Tiểu Ngũ tiếp tục tranh công: “Hậu kỳ là do tôi làm, tôi làm đây! Có phải nên chia nhiều hơn không!”

Tiểu Lệ tát cho hắn một cái: “Còn muốn mặt mũi không hả? Video này đều là do tôi thu thập được! Hơn nữa, cô đây còn hiền giọng nhé ” Quay đầu nói với Chu Hoàn: “Đầu nhi, không phải nói muốn bắt chước theo vực sâu sao? Tôi hô gào theo tình tiết phỏng đoán trong sách, cậu thử nghe xem, nghe thử xem...” Nói rồi lôi kéo Chu Hoàn đi về phía bên cạnh bàn.

“Chờ đã, lão La đâu?” Chu Hoàn hỏi.

“Hắn đang ở trong động quét tước đó mà, nói là quét sạch để đỡ cản trở công việc tiếp theo.”

“Vậy chúng ta đi thẳng vào động đi, nghe ở trong động.” Chu Hoàn vung tay lên, đoàn người đi thẳng đến phòng thay quần áo đồng phục.

• • •

Tiêu Linh nhìn file video trên màn hình có tên là “Ngụy vực sâu ” thì dở khóc dở cười.

• • •

... ..

• • •

Ở trong động, Lão La tay trái cầm chổi, tay phải cầm khăn lau đang lau dọn thuận lợi.

• • •

Đoàn người làm thành một vòng đứng ở gian phòng hình tròn đắp đồng khớp xương, lúc này ngọn đèn bật hết lên, chiếu trong động sáng như ban ngày.

Tiêu Linh liếc mắt đã thấy bên tường có dựng một túi dây thừng thật lớn, nhét tràn đầy ra ngoài.

• • •

Thừa dịp ba người kia cãi cọ chuyện chạy thử video, Chu Hoàn nháy mắt với Tiêu Linh ra hiệu rồi đi về phía cái túi to đùng, Tiêu Linh cũng ngoan ngoãn đi theo không cãi lời.

• • •

“Đều là đồ mua ngày hôm qua.” Chu Hoàn mở miệng túi, lộ ra thứ bên trong.

• • •

Đây vẫn là câu nói đầu tiên Chu Hoàn chủ động nói với anh từ khi ra khỏi cửa tới giờ, Tiêu Linh vội “hử?” một tiếng, nhìn về phía cái túi.

• • •

Phỏng chừng ngoại trừ Tiêu Linh ra thì không ai biết thứ trong túi có ích lợi gì.

• • •

Bọt biển phỏng theo cảm xúc của rêu xanh, rong bằng ni lon trơn ướt, một đồng gì đó dính dính không biết làm từ cái gì, chuột giả lông xù, bóp một con còn có thể kêu chút chút rất nhiều đồ dùng để đùa dai.

• • •

“Bên kia còn có len đã cuộn,” Chu Hoàn chỉ chỉ mấy cuộn dựng ở bên cạnh, nét mặt rất chi là đắc ý, “Màu sắc không giống nhau cũng không sao hết, tôi mua nhiều lắm, không có hàng có sẵn, dù sao cảm giác vuốt lên cũng như nhau là được.”

• • •

“Tốt đấy,” Tiêu Linh sờ sờ len, rồi lại bóp cánh tay gầy của Chu Hoàn: “Sờ vào khá là tốt, rất giống da lông của động vật trong tự nhiên. Nhìn không ra cậu còn rất có sức đấy, đều là một mình khiêng về à?”

Chu Hoàn gật đầu.

• • •

“Được rồi!” Tiểu Ngũ đã nối dây xong, trên đỉnh đầu bắt đầu truyền ra tiếng, “Hư...”

• • •

Mọi người không hện mà cùng ngậm miệng lại, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, ngay cả Tiêu Linh cũng hiểu kỳ âm thanh làm nền này là phỏng theo vực sâu rốt cục có hiệu quả gì?

Chu Hoàn tiện tay sờ lên trên vách tường, tắt đi toàn bộ đèn.

• • •

Sáu người vây quanh đồng hài cốt trắng âm u, nín lặng thở nhẹ đón âm hiệu đầu tiên của chủ đề mới tiếng pháo.

• • •

Đầu tiên là tiếng giọt nước mưa rơi, tí tách tí tách như lúc đầu, nhưng nương theo tiếng gió thổi tinh tế, tiếng nước cũng dần dần tăng mạnh, cuối cùng sẽ tụ thành tiếng nước chảy róc ra róc rách, giống như có một dòng suối nhỏ nào đó đang chảy bên chân mỗi người.

Có người nhin không được sợ run lên.

Chu Hoàn vừa nghe vừa vạch kể trong đầu, chỗ nào phải thổi bằng khô ra, chỗ nào phải dán cổ rêu trơn ướt lên vách tường...

• • •

Dần dần, trong tiếng nước có tiếng động khác, lúc đầu rất yếu, không tỉ mỉ nghe sẽ không nhận ra, thịch thịch, tựa như tiết tấu tim đập, nhưng qua một hồi sẽ nghe ra, là tiếng bước đi, còn là tiếng giày da thô nặng đi trên mặt đất ẩm ướt... Sau đó, tiếng nước sẽ nhạt dần, bước chân càng ngày càng rõ ràng, tựa như trong bóng tối thực sự có người đang gọi bọn họ tới.

Nếu như lúc này bọn họ không phải đang đứng, mà là đi về phía trước, tiếng bước chân kia giống như đang đi theo đằng sau bọn họ, như hình với bóng.

• • •

Chu Hoàn cảm thấy có hơi lạnh, nhin không được nắm vạt áo.

Đi cùng với tiếng bước chân ngày càng rõ ràng còn có tiếng hít thở, tiết tấu nhanh hơn tim đập một chút, chậm rãi ồ ồ, hỗn loạn, bởi vì không giống tiếng nói mà cũng tách khỏi tiếng bước chân, tựa như một ai đó trong bọn họ bởi vì sợ hãi mà không ngừng hít sâu.

• • •

Hiệu quả thực sự quá là tốt, Chu Hoàn nghe thấy cũng không nhin được thở dốc theo tần suất này, cậu hỏi hận vừa rồi không nên tắt đèn mới phải, bây giờ ở trong lòng cậu rất hoang mang rối loạn.

Tay nắm chặt hai bên quần áo, tựa như nắm một góc quần áo mới có thể nhắc nhở bản thân, đây là nơi làm việc của cậu, tối đen, tiếng bước chân, tiếng hít thở, đều là thuộc phạm trù công việc của cậu.

Đúng lúc này, một người cầm tay cậu.

Cậu run lên một chút, xem tí kêu thành tiếng, nhưng cái tay kia rất quen thuộc, nhẹ nhàng xoa nắn lòng bàn tay cậu.

Là Tiêu Linh.

Chỉ có Tiêu Linh biết cậu sợ.

Chu Hoàn đỏ mặt, chậm rãi bừng lên, bởi vì cậu cảm giác được khối thân thể ấm áp bên cạnh, mùi vị quen thuộc, độ ẩm, xúc cảm, vững vàng bao lấy cậu.

Chu Hoàn rút tay ra, rất nhanh lại bị nắm cổ tay, lùi trở lại, sau đó một tay khác cũng bị nắm chặt lấy, toàn bộ đằng sau lưng đều ấm áp, Chu Hoàn tiến về phía trước nửa bước, Tiêu Linh cũng tiến theo, trong bóng tối, giữa luồng hơi thở mờ ám, Chu Hoàn bại bởi Tiêu Linh da mặt dày, cuối cùng đành phải ngoan ngoãn mặc anh làm bờ vai chống đỡ.

• • •

Kỳ thực ở trước mặt Tiêu Linh cậu nào có việc riêng tư gì đáng nói đây?

Ngay cả tình hình cậu đã giấu kín như vậy cũng bị anh thấy hết.

Chu Hoàn nghĩ đến lòng bàn tay dơ hầy của mình, cùng đầu gối bị trầy da, không cần hiểu được cảnh trong mơ kia cậu cũng biết, đối phương nhất định đã thấy hết quá trình mộng du của cậu.

Nghĩ vậy, da mặt cậu lại đỏ như lửa thiêu.

• • •

Tiêu Linh sẵn dĩ cùng đi làm với cậu, đơn giản là không muốn cậu tiếp tục mệt nhọc quá độ, Chu Hoàn cũng không phải đồ ngốc, sao lại không rõ chứ? Chỉ là với sự săn sóc như vậy, cậu không hiểu cho lắm.

Mỗi một ai khi gặp phải người mộng du, phản ứng thông thường không phải đều là ngạc nhiên sao? Sau đó, vào sáng hôm sau sẽ chỉ vào hân mà nói: ngày hôm qua cậu làm sao làm sao làm sao vậy, hừ chết người ta đó.

Thế nhưng Tiêu Linh không làm như vậy, không chỉ không bắt hòa, trái lại anh càng gần gũi cậu hơn.

Hay là nói bản thân người này chính là một quái thai?

• • •

Trong lúc suy nghĩ, âm hiệu lại thay đổi.

• • •

Tiếng bước chân đã dần dần đi xa, tiếng nước lại trở nên mạnh hơn, dựa theo tình tiết của vực sâu, chắc là đoàn người sắp phát hiện ra hồ nước trong động.

Tiêu Linh nhắm mắt lại.

Thiết kế khá là tốt, cái hồ kia kỳ thực không phải hồ, là chất lỏng của sơn động hội tụ thành, bởi vậy tiếng nước của nó cũng không phải tiếng róc rách, mà là có chút dính nhầy.

âm hiệu này làm rất thích hợp.

Tiếng nước là tiếng dính nhầy mà ứ đọng, ngay cả gợn sóng nhộn nhạo cũng có cảm giác rất nặng nề, tiếng nước kia gợn gợn, từ từ trở nên rõ ràng, cho dù chỉ đứng thôi, nhưng thông qua thay đổi của âm thanh cũng có thể cảm giác được mình tựa hồ đang ‘di động’.

Cách đầm nước không biết là chất lỏng gì này càng ngày càng gần.

Chu Hoàn khe khẽ thở dài, nhịn không được dựa về phía sau, Tiêu Linh thoải mái nhắm mắt lại, nắm tay cậu lại dùng thêm chút sức.

Người kia à, chính là mềm mại nhất vào lúc này đây.

• • •

Tiếng nước tiếp tục vang lên, nương theo tiếng bọt nước vỗ bì bạch, tựa như có một con vật to lớn nào đó vẩn ẩn náu trong nước cuối cùng cũng bơi về phía bên bờ, sau đó ầm ụt dinh dinh bò lên bờ.

‘Thứ kia’ bò lạch bạch, lạch bạch, dính nhầy lại chậm chạp, Tiêu Linh cơ hồ nhịn không được muốn kiến nghị với bọn họ thêm chút hiệu quả về khứu giác nữa, nếu như lúc này thổi tới một thứ mùi tanh tưởi, vậy hiệu quả phải chấn động cỡ nào đây! Chắc chắn chỉ có tưởng tượng là có thể suy ra những nơi sinh vật da

mềm ấy bò qua sẽ lưu lại chuỗi dấu vết nhơn nhớt như thế nào... Có điều xem ra không được rồi, chỉ là thế này mà Chu Hoàn cũng sắp chịu không nổi rồi thân thể trong lòng đang dần lạnh lẽo.

• • •

“Á a... ..” Một giọng nữ vang lên lạnh lạnh, kinh khủng tuyệt vọng đến cực điểm, nương theo tiếng giày cao gót vang lên lộn xộn, ngay cả Lão La cũng bị dọa nhảy dựng.

“Khốn! Tiểu Lệ cô cũng quá là pro đi! Sao không đi thi vào khoa sân khấu thể!!”

“Xuyt! Đừng ồn!”

• • •

‘Ào’ Tiếng nước mạnh mẽ, tiếng nữ nhân thét chói tai bỗng dừng lại, một chiếc giày rớt trên mặt đất, bùm bùm lăn người ra xa, sau đó là tiếng nhấm nuốt rất thật, cùng với tiếng ‘bụp bụp’ do máu tươi bắn ra.

• • •

“Cũng khá giống thế này.” Sau khi nghe xong toàn bộ, Tiểu Ngũ thở dài một hơi.

“... Tuyệt lắm.” Sau một lúc lâu, Lão La lẩm bẩm nói.

• • •

Chỉ với bối cảnh âm hiệu thế này, đã khiến nhân viên nghe mà choáng váng, du khách không phải sẽ đi vào và được bế ra ư?

• • •

“Đầu nhi, cậu cảm thấy thế nào? Tiểu Lệ cũng bị hoảng bởi chính bản thân, nên biết là khi cô ghi âm cũng không biết sau khi hậu kỳ sửa chữa sẽ thành hiệu quả thế này.

• • •

Chu Hoàn còn đang lo lắng, Tiêu Linh nhanh chóng xoa nắn tay cậu, trêu ghẹo nói: “Đầu nhi, đang chờ cậu cho phép đấy!”

• • •

Chu Hoàn bình tĩnh lại, rút khỏi cánh tay Tiêu Linh, âm ừ nói: “Thành công hơn dự đoán của tôi.” Nói rồi xoay người đi đến bên tường bật đèn lên.

Trong tia sáng sáng rực, sắc mặt Chu Hoàn vẫn cứ trắng xanh không bình thường, nhưng một tay lại tự nhiên chống tường, một tay đút túi quần, Tiêu Linh thấy mà không khỏi buồn cười, cúi đầu khụ vài tiếng.

Chu Hoàn thầm lườm anh một cái, tiếp tục nói: “Âm hiệu này tôi cảm thấy không còn vấn đề gì. Tiểu Lệ và Tiểu Ngũ đã vất vả rồi, hôm nay và ngày mai hãy nghỉ ngơi cho tốt đi.”

“Vây tiền thưởng...” Tiểu Lệ nhăn nhó hỏi.

“Đương nhiên là có rồi.” Chu Hoàn cười trả lời.

Lão La cũng vỗ vai Tiểu Ngũ, tán dương: “Thật không nghĩ tới, cậu còn có ngón nghề này nha? Sao không sớm lộ ra?”

“Hi hi, kỳ thực em vẫn làm hậu kỳ cho kịch truyền thanh tư nhân, ở trên mạng nổi tiếng lắm đó...”

“Thật đúng là, nhìn vành mắt đen kia của cậu, đúng là người chết vì tiền chim chết vì ăn!” Tiểu Lệ một chút cũng không khách khí.

Hết chap 24

25. Chương 25

Buổi chiều cùng ngày, Tiểu Lệ và Tiểu Ngũ mang theo ánh mắt lưu luyến không rời nửa thật nửa giả đi về nhà ngủ bù, còn lại ba con người kiên cường là Chu Hoàn, Tiêu Linh, Lão La tiếp tục chiến đấu hăng hái trong động.

• • •

Chu Hoàn là một lãnh đạo nhỏ tuổi, làm người lính duy nhất của cậu, Lão La khiêng một cái túi bện to dùng không biết có thứ gì, tạm thời đi theo đằng sau quân sư Tiêu Linh vòng quanh trong động.

Quân sư là một công việc không dễ làm, bởi vì không nhìn nổi cái cảnh cánh tay gầy còm của Chu Hoàn phải ôm hàng cuộn len lớn, Tiêu Linh đành chủ động suy nghĩ lại ra sức lao động, kỳ thực còn mệt hơn cả

Lão La.

Nhưng chuyện cảm tình này nói trắng ra chính là một chữ ‘hèn’, nhìn dáng người mặc quần áo màu đen thỉnh thoảng liếc sang bên này một hai lần với ánh mắt áy náy, Tiêu Linh đã cảm thấy cả người mềm oặt ra.

• • •

Chu Hoàn tuần tự bày đặt bối cảnh âm thanh ấy, cũng nghiền ngẫm cảm giác trong lòng du khách lại dạo hết một vòng Hắc ám chi lữ.

Trong một vòng này, Tiêu Linh đã ôm cuộn len dạ nọ bám theo mộng cậu, miệng cũng không nhàn rỗi.

“... Cậu phải nghiền cứu tâm lý của người tiêu dùng, những người chịu vào đây bỏ tiền mua người khác hù dọa hấn, căn bản không quan tâm sẽ bị dọa tới mức nào, cái gì gọi là dùng tiền mua tội cậu có biết không? Dùng tiền mua tội chính là, tình nguyện bị (M) cậu dọa đến mức tiểu cả ra quần, cũng không thể chảy mồ hôi, cho nên, tiêu chuẩn kinh doanh nhà ma của chúng ta chính là: tiểu ra quần không sợ, nhưng đừng chảy không ngừng! ... Cho nên, Chu Hoàn, cậu hãy buông tay đi, da chuột da hoẵng gì đó, đều quét hồ lên...”

Chu Hoàn xoay người lại lườm anh một cái: “Sao anh không đi ‘tấu nói’?”

tấu nói: là một loại khúc nghệ của Trung Quốc, dùng những câu nói vui, hỏi đáp, hài hước hoặc là nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt nghe cứ như là tấu hài của Nhật í nhỉ

“Tôi thấy không ai đáng để tôi tán tụng ”

“Anh khiêm tốn ghê nhỉ, tôi thấy anh tấu nói đơn không thành vấn đề đâu.”

“Cảm ơn lãnh đạo đã khen ” Tiêu Linh vừa nói vừa làm một động tác đứng nghiêm, nhưng trong lòng đang ôm cái túi cuộn len, thấy thế nào cũng rất buồn cười.

Chu Hoàn cũng gắng chẳng nói, xì một tiếng cười thành tiếng: “Anh đừng nói leo theo tôi, tôi đang suy nghĩ mà!”

Tiêu Linh đánh rần tùy gậy, mượn cơ hội tiến qua mặt dày mày dạn, nói: “Ai cũng nói nam nữ phối hợp làm việc sẽ không mệt, cô gái duy nhất đã bị cậu cho về rồi, cậu còn không cho tôi tìm việc mua vui sao?”

Chu Hoàn bỗng nhiên nghĩ đến: “Ủa? Đúng rồi, Tiêu Linh, sao anh không có bạn gái?”

“Không ai chịu theo tôi cả.”

“Sao thế được?”

Tiêu Linh quăng cuộn vải ở trên mặt đất, “Bởi vì tôi cứ thích hù dọa người, con gái ai cũng giống cậu cả, nhát gan, ai dám theo tôi.”

Chu Hoàn thuận miệng đáp: “Theo anh còn có chuyện nghe mà, lá gan có nhỏ cũng...” Nói đến đây mới ý thức được mình không những bị đối phương ám chỉ thành người nhát gan, còn là giống con gái, lập tức lườm anh một cái, “Xì! Anh há miệng ra là nói bậy, thảo nào không có ai chịu theo anh!”

Nói xong đi thẳng tuốt về con đường phía trước.

• • •

Kể ra bản thân ở trong lòng cậu chính là một chiếc máy hát, gặp thời rồi a!

Có điều chỗ ngắt câu kia cũng có ý đây: “Lá gan có nhỏ cũng...”

Cũng cái gì?

Tiêu Linh một mình vui vẻ hồi lâu mới gào to đuổi theo.

• • •

Hai người đều đã chạy xa rồi, Lão La khiêng túi vải bây giờ mới qua chỗ này, “Ai? Nghe tiếng là ở đây mà, người đâu??”

Bóng đèn hình người không hiểu rõ tình hình vẫn cứ tiếp tục chiếu sáng, còn người thì rảo bước về chỗ quẹo truyền ra tiếng cười tiếng mắng.

• • •

Khoảng hai giờ chiều mới quy hoạch được toàn bộ, nhưng về phần trang sức trên vách núi lại khác nhau.

Ý của Chu Hoàn là đi theo tiếng động, tiếng nước càng lớn, hơi ẩm càng tăng, cho nên cậu chủ trương rải len lên vách tường khi vừa vào động.

Nhưng Tiêu Linh không đồng ý, anh chủ trương là nên dựa theo tình tiết, bởi vì lúc hiệu quả âm thanh đến đoạn quái vật trong nước nhai người, du khách vừa vặn đi tới căn phòng nhỏ, lúc này nếu như mò thấy lớp len phồng theo lông xù thì hiệu quả sẽ càng tăng gấp bội.

“Tôi muốn đặt những cái này ở trong căn phòng, dùng móc treo.” Chu Hoàn chỉ chỉ một con dơi giả mềm ghê rợn.

“Nếu cái này treo, vậy len cũng phải treo.” Tiêu Linh kiên trì ý kiến của anh, vỗ vỗ rong plastic trong túi bện: “Những thứ này đặt ở miệng hang là đủ rồi.”

“Không được!” Chu Hoàn ôm chặt rong, “Những thứ này tôi muốn đặt ở lối rẽ phân nhánh, lúc ấy khách nhân đang lạc đường, lúc vịn tường sờ phải lớp rong trơn ướt này hiệu quả mới tốt!”

Tiêu Linh suy ngẫm, “Được rồi, cái này để ở lối ngoặt, thế nhưng len phải để ở trong phòng.”

“Không, đặt ở miệng hang!”

“Trong phòng chỉ treo chuột thì không đủ!”

“Là con dơi!” Chu Hoàn hàm hừ rõ to, “Ở đây tôi là lãnh đạo, anh phải nghe lời tôi.”

“Thế nhưng căn cứ theo tình tiết trong truyện...” Tiêu Linh nói đến đây bỗng nhiên dừng lại còn lơ lửng tình tiết cái gì, đám người này dám làm giả truyện, có còn để tâm tới tôn trọng nguyên tác hay không chứ?

Anh khẽ cắn môi, nhìn Chu Hoàn vẻ mặt thương thương, hừ, cũng chính là do anh... Đối người khác thử coi? Không kiện cậu mới là lạ!

Anh vung tay lên: “Quên đi, cậu muốn dán thì dán đi. Nhưng mà, trong phòng nếu chỉ treo chuột... à, được rồi, con dơi, tôi vẫn giữ ý kia, chỉ treo dơi thì không đủ!”

Chu Hoàn còn muốn nói gì nữa, vừa đánh mắt sang đã thấy Lão La đang đứng lẻ loi ở góc hang vẻ mặt như muốn nói ra suy nghĩ của mình.

Hắn ôm một cái thùng giấy EMS rõ to, sợ hãi xen mồm nói: “Tiểu Hoàn à, có đồ chuyển phát nhanh.”

Chu Hoàn nhìn cái thùng giấy ấy, vỗ gáy: “A đúng rồi, xem tí quên mất!”

• • •

Xé vài cái đã mở bằng dán ra, bên trong là một thứ lóng lánh, màu sắc sỡ, mềm dẻo trơn trượt... là làm theo da rắn sống.

• • •

Mắt Tiêu Linh bỗng sáng rực lên: “Ui! Cậu còn mua cả thứ này?” Nói rồi kéo ra một đoạn, thật không hổ là khoa học kỹ thuật mới nhất, mỏng như plastic, một mặt là vân da da rắn trắng mịn lạnh lẽo, một mặt là keo dán xé ra là có thể dán lên tường.

“Quá tuyệt quá tuyệt! Vách tường bên trong hang của vực sâu cũng gần với cái loại xúc cảm này.”

Chu Hoàn vẽ mặt huỳnh hoang: “Vốn hôm qua tôi chưa xem qua hiện vật, nhưng nghe bọn họ tự thuật thì đã biết, khẳng định là dùng được, vì thế hôm nay đã định là gửi hàng đến rồi!”

Tiêu Linh nhìn cậu với ánh mắt khen ngợi: “Ừa, chính là như thế, cái này dán vào phòng nhỏ, len của cậu dán lên miệng hang!”

“Len của anh!” Chu Hoàn cãi lại.

• • •

Đúng là làm cái gì a!

Lão La bất đắc dĩ nhìn hai người vừa rồi còn cãi nhau, chỉ bởi vì... tấm da này đã hòa hảo rồi? Quá thai!

• • •

Sau khi tài liệu đầy đủ, ý kiến thống nhất, ba người phân nhau ra làm việc, Tiêu Linh vì chăm sóc Chu Hoàn, đặc biệt phân cho cậu căn phòng hình tròn và ba lối rẽ, còn anh thì khom khom người trong lối rẽ chật hẹp.

Còn Lão La? Lão La đương nhiên bị phân đến cửa vào và cửa ra xa nhất rồi!

• • •

Làm việc thẳng đến hơn bảy giờ, nếu không vì ngọn đèn bỗng nhiên xảy ra vấn đề, đoàn người vẫn còn liều mạng phấn đấu nữa.

• • •

“Các cậu đứng yên đây tôi đi lên trên lấy kính nhìn đêm, tôi cách cửa sau gần nhất ” Tiếng Lão La truyền tới từ rất xa.

• • •

Chu Hoàn quả nhiên ngoan ngoãn đứng yên bối cảnh âm thanh vẫn tuần tự diễn ra, nhưng bây giờ là ở trong một mảnh đen kịt.

Lúc đèn tắt đang như người treo con dơi ở trên đỉnh, dưới lòng bàn chân còn giẫm lên một chiếc ghế tựa, may mà cậu đã từng luyện qua Taekwondo, chút năng lực cân bằng vẫn có, nhưng gió điều hòa thổi qua, dơi giả dính ở tường đều lắc lắc qua, thế thì ai mà chịu nổi?

Cậu muốn gọi Tiêu Linh qua đây, nhưng lại xấu hổ đương nhiên không phải xấu hổ với Tiêu Linh, là sợ Lão La bất cứ lúc nào cũng có thể trở lại.

• • •

Cậu đứng im trên chiếc ghế, âm hiệu chết tiệt lại sắp phát đến đoạn tiếng bước chân, cậu nuốt nuốt nước miếng, cảm thấy chân không dẫm ở trên mặt đất cũng không giẫm trên vật gì cứng chắc.

Cậu thử vươn một chân ra, khéo thế nào mà có một cơn gió nhỏ thổi qua, bịch bịch bịch, con chuột lông xù cũng bỏ tới, cậu ‘a’ một tiếng, nhảy thẳng xuống đất.

Trái tim thành thịch thành thịch liên tục, cậu lau qua cái trán đầy mồ hôi lạnh: Lão La sao còn chưa về? Tiêu Linh cũng thật là, cách mình không xa lắm, sao cũng không hỏi mình một tiếng? Tiểu Ngũ chết tiệt, âm hiệu làm như thật ấy!

Lại là tiếng mũi giày da giẫm trên mặt đất, từng bước một, Chu Hoàn nhịn không được đưa tay sờ soạng về một bên nếu như dựa vào tường, chắc là không còn sợ đến thế nữa.

• • •

Trước đó âm hiệu này đã phát rất nhiều lần, cậu đã cho rằng bản thân đã miễn dịch rồi, hơn nữa vẫn có Tiêu Linh ở bên cạnh chêm chọc gây cười, thời gian cũng trôi qua rõ mau, bây giờ thành linh tối đen, yên tĩnh, một giây đồng hồ cũng trở nên dài đằng đặc.

Cậu cảm giác mình sắp chạm đến tường rồi, còn chưa kịp thở phào, lập tức đã rụt đầu ngón tay lại tường đã được trải rồi, trắng mịn dính dính, vuốt ghê lắm.

• • •

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, tiếng hít thở cũng thêm vào đó, Chu Hoàn túm áo ngực nhẩn nhẹn mấy phút, thầm nghĩ Lão La sắp tới rồi, Tiêu Linh sắp tới rồi... Nhưng mà vô dụng, cảm giác mờ mịt không thể nhìn thấy mọi vật khiến cậu chóng mặt, cảm giác sợ hãi đã giam cầm cậu.

Nếu đây không phải gian phòng nhỏ ấy thì tốt rồi, nếu như đây là ở trong con đường chật hẹp, cậu còn không sợ đến thế.

• • •

Gian phòng hình tròn, sờ không tới lối ra, đâu đâu cũng là tường kín mít... Chỉ là suy nghĩ thôi cậu cũng sắp điên rồi, tựa như nhiều năm qua cậu vẫn chưa thoát khỏi cảnh trong mơ ấy vậy.

• • •

Cái căn phòng gạch đỏ quen thuộc kia, cái gian phòng bốn bề bịt kín kia, không có cửa chính, không có cửa sổ, cậu tỉnh lại trong màn đêm đen kịt, bên giường trống không vắng vẻ, cậu khóc, cậu gào, không ai đáp lại... Trong bóng tối dày đặc cậu cảm thấy thở không nổi, nắm tay nho nhỏ mãnh liệt nện vào tường, giống như người mù mò tường tìm kiếm cửa có thể phá tan gian phòng, chỉ cần tìm được tay nắm cửa, là có thể mở cửa ra.... Ấy vậy mà, tới cuối cùng cậu chỉ tìm được lỗ nhỏ dành cho chó chui vào ở bên tường.

• • •

Chu Hoàn ra lệnh cho mình phải trấn tĩnh, đây không phải giấc mộng kia, mày không còn là đứa bé nữa, mày không cần sợ...

• • •

Cậu thở phì phò, hận không thể thở dốc phun hết tim phổi ra.

Nhưng cảm giác trơn dính không hẳn buồn nôn, cậu vuốt chân tường mò về phía trước.

• • •

Tựa như vô số lần gặp gỡ Tiêu Linh trước đây, một mình đối mặt với tâm ma khấn trương, sợ hãi, cô độc, cậu giả bộ dùng dáng vẻ điềm tĩnh để vũ trang bản thân thành một đấu sĩ.

Tựa như lần đầu tiên bước vào Hắc ám chi lữ vậy, coi như là dùng khí giả tạo, cũng giúp cậu vượt qua vô số cửa ải khó khăn, cảm giác cô độc ấy, chỉ có thể một mình đối mặt mà thôi.

• • •

Thế nhưng lúc này đây, sao lại cảm thấy lòng chua xót chứ?

Bởi vì cậu đã quen trong bóng tối sẽ luôn có một bàn tay nắm chặt tay cậu rồi sao?

• • •

Cậu lắc lắc đầu, bước nhanh hơn, ngay sau đó, cậu đụng tới cái ôm ấm áp quen thuộc kia.

• • •

“Chu Hoàn? Tôi đã gọi cậu nhiều lần như vậy sao cậu không đáp?” Tiêu Linh nắm bờ vai cậu.

“Anh... đã gọi rồi?”

“Đúng vậy, tôi nghe thấy Lão La đi ra, bèn vội vàng đi tìm cậu, cái hang này cũng phức tạp quá, tôi đi mấy vòng liền... Cậu không nghe thấy tiếng tôi gọi sao?”

“Tôi... Tôi không nghe thấy, có thể là bị dọa đi.” Chu Hoàn nói xong, bèn nhẹ nhàng dựa vào lòng Tiêu Linh, lỗ tai dán lên xương quai xanh của anh, tay cũng nắm chặt cổ áo anh.

“Không sao cả, không sao cả, có thể là đèn xảy ra vấn đề thôi...” Tiêu Linh nhẹ nhàng vỗ lưng Chu Hoàn.

Hết chap 25

26. Chương 26

“Là do sợi đốt! Có thể là gần đây lượng điện dùng quá lớn...” Ánh sáng của đèn nhấp nháy như hòa theo lời nói, Lão La xách đèn đi vào.

• • •

Chu Hoàn vội vàng rút khỏi vòng tay Tiêu Linh, ngượng ngịu sửa lại cổ áo mình.

• • •

Tiêu Linh trầm than xui xẻo, mặt làm ra vẻ vô cùng kinh ngạc với người tới: “Vậy phải làm sao đây? Gọi

người tới sửa à?”

“Không cần!” Lão La nhét đèn pin vào trong tay bọn họ, “Tôi sửa là được.” Nói rồi vỗ vỗ rương nhỏ có khóa trên vai.

Lúc này Tiêu Linh mới chú ý tới sau lưng Lão La còn đeo một chiếc thang xếp, dáng vẻ rất chuyên nghiệp.

Chu Hoàn có chút đặc ý: “Lão La làm thì không thành vấn đề, các khu khác bình thường cũng tìm đến hẳn để kiểm tra sửa chữa thiết bị đó.”

“Thật không ngờ nha, chỗ cậu nhân tài nhiều ghê!”

“Đó là đương nhiên.” Chu Hoàn vênh cằm lên, “Cũng chỉ anh nhìn tôi thế này, nói cho anh biết, tôi mà nghiêm túc thì cũng tàng long ngọa hổ lắm đó!” Cậu còn nhớ rõ Tiêu Linh lúc lần đầu tiên tới đã ngáp liên ba cái.

“Ha ha, nào dám... Nghe xong cái bối cảnh âm hiệu kia tôi đã bị thuyết phục rồi,” Nói rồi hất hàm với Chu Hoàn: “Đâu chỉ tàng long ngọa hổ, còn cất giấu bảo bối nữa.”

Chu Hoàn hừ một tiếng không được tự nhiên lắm, giờ mới phát hiện trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, vội bật đèn pin lên đi về phía Lão La.

• • •

Lão La đứng ở trên thang, trong miệng ngậm đèn pin, kiểm tra đường dây.

• • •

Thấy vẻ nghiêm túc của Lão La, Chu Hoàn cẩn thận hỏi: “Có phải phiền rồi không?”

Lão La gật đầu: “Bệnh cũ ấy mà, đã sớm lập lòe rồi, tôi xem là có vấn đề xảy ra...”

“Vậy làm sao đây?” Thực sự là nhà đột còn gặp mưa đông, cấp trên cho thời gian gấp gấp như thế, đèn còn hỏng đúng lúc này.

Lão La đóng hộp điện lại, xoay người: “Tôi nói phải tu sửa thật tốt, nếu không sẽ còn tắt nữa.”

“Vậy...”

“Tối nay tôi không đi nữa, khẳng định có thể sửa tốt.” Lão La nói.

“Vậy tôi cũng ở lại.” Chu Hoàn nói như đinh đóng cột.

Tiêu Linh nghe đến đây thì định cản lại, nghe tới câu cuối này, Lão La quét mắt nhìn cậu, lại thở dài: “Tiểu Hoàn à, cậu lưu lại cũng không giúp được gì.”

Chu Hoàn mím môi.

Lão La nhìn về phía Tiêu Linh, tiếp tục nói: “Cậu bạn này, ngày mai cậu còn có thể tới không?”

Tiêu Linh lập tức đáp: “Tiểu Hoàn cần thì tôi sẽ tới!”

Chu Hoàn không khỏi trừng anh, Tiểu Hoàn đâu đến lượt anh gọi?

Tiêu Linh hiên ngang lăm liệt coi như không thấy, chỉ tha thiết nhìn Lão La.

Lão La vỗ đùi: “Cứ như vậy đi! Hai cậu hôm nay về trước đã, giờ tối như hũ nút thế này cái gì cũng không làm được, đơn giản là cứ dưỡng đủ tinh thần sáng mai lại đi làm. Còn tôi ư, cố làm một đêm, đảm bảo mạch điện này thân thiện hữu hảo. Hơn nữa, bố trí trong động này, tôi lại không thể giúp làm cái gì, tôi thấy hai cậu phối hợp tốt lắm...”

“Có lý!” Tiêu Linh ra sức tán thành, quay đầu thấy Chu Hoàn vẫn đang do dự, bèn nói: “Tôi biết cậu lo cả ngày mai làm không xong, nhưng mà bây giờ không có ánh sáng thì không làm được gì, dù sao ngày mai tôi làm cùng cậu, dù làm đến tối muộn tôi cũng làm cùng, khẳng định có thể hoàn thành nhiệm vụ!”

“Đúng, ngoài kia trời cũng đã tối rồi, cậu không đói bụng, bạn của cậu cũng đói bụng? Mau đi ăn cái gì đi!”

Bị Lão La nhắc nhở như thế, Chu Hoàn mới nghĩ tới, lúc trưa Lão La đi ăn hỏi có cần mang gì về cho bọn cậu không, cậu vung tay lên nói không đói bụng, cũng chưa hỏi xem Tiêu Linh có đói bụng hay không, sau đó cứ bận đến giờ, trong lúc đó ngay cả nước miếng cũng chưa nuốt nữa... Cậu hổ thẹn nhìn về phía Tiêu Linh, Tiêu Linh thì mỉm cười: “Haizz, đi thôi nào!”

• • •

... ..

• • •

Ra khỏi khu trò chơi, hai người tìm một nhà hàng hải sản ăn một bữa, tuy rằng Tiêu Linh không nói gì, nhưng Chu Hoàn vẫn không được tự nhiên, lại nghĩ tới Lão La bây giờ đang một mình phần đấu trong hang, lại tự trách hơn.

Ở trên xe, Chu Hoàn đã nói rằng: “Ôi, hôm nay tôi thực là bận quên trời luôn, anh cũng thật là, tôi không ăn cơm, anh cũng không nghĩ tới việc ăn sao?”

Tiêu Linh cười mỉm, “Nào có yếu như vậy? Bình thường tôi bận làm việc cũng không để ý lắm.”

“Dù sao anh cũng tới giúp tôi... Tôi rất xin lỗi.”

“Tôi còn tưởng quan hệ giữa chúng ta không cần phải nói xin lỗi chứ.” Tiêu Linh quay đầu nhìn chăm chú vào cậu.

Không biết bị làm sao, Chu Hoàn bị anh nhìn chăm chăm thì cảm thấy rất xấu hổ, vội vàng chuyển câu chuyện: “Anh bảo tôi có phải quá đáng lắm không, để Lão La ở lại một mình thế.”

“Hôm qua Tiểu Lệ và Tiểu Ngũ đã chịu một đêm, sao không thấy cậu nói gì?”

Chu Hoàn bất đắc dĩ lắc đầu: “Anh không hiểu, tôi cố tạo cơ hội cho hai người bọn họ đó.”

“À, thì ra là như vậy...” Tiêu Linh suy nghĩ tới dáng vẻ hai người kia đấu võ mồm, cảm thấy việc này rất thú vị, thế là dùng mắt liếc sang Chu Hoàn như có lý do gì đó: “Trông cậu bình thường như vậy, ai ngờ rất là hiểu chuyện ha.”

Chu Hoàn liếc lại anh một cái: “Bình thường tôi thì thế nào?”

“Bây cái mặt giả thanh cao ” Tiêu Linh cười.

“Ai giả thanh cao chứ!” Chu Hoàn chẳng hiểu thế nào mà hình tượng mình trong lòng anh lại trở thành như thế.

“Vậy cậu nói thử coi, sao không thấy cậu... cái đó a?” Tiêu Linh tùy ý nói.

“Cái, cái đó?” Chu Hoàn thấy quái, quay đầu lại.

“Ban ngày cậu ở trong hang hỏi tôi sao không có bạn gái, vậy còn cậu? Sao cũng không có bạn gái?”

“À, cái đó...” Chu Hoàn suy nghĩ một chút, nói: “Việc này phải tùy duyên, tôi cảm thấy còn chưa gặp phải

người tôi thích.”

Tiêu Linh nghĩ thầm: với công việc ấy của cậu, có thể gặp được mới là lạ!

“Vậy cậu nghĩ sao?” Anh thấp giọng hỏi.

Chu Hoàn ngẩn người, mới nói: “Cũng không suy nghĩ nhiều, tôi cũng không vội.”

“Ý tôi là, cậu... phương diện ấy, có nghĩ tới không?” Tiêu Linh thấp giọng nói, dần dần chuyển dần dần vào bên tai cậu.

“Phương diện nào?” Chu Hoàn ngẩn ngơ, thấy ý cười trên tức của Tiêu Linh, lập tức rõ ràng, mặt thoáng cái đỏ bừng: “Sao anh lại hỏi cái đó!”

“Sao là sao? Hai người thông minh tham khảo chút thôi, có gì đâu?” Tiêu Linh hỏi ngược lại, “Tôi thấy cậu thật giống hình tượng lạnh nhạt, chẳng lẽ là có vấn đề gì.”

“Tôi, tôi sao lại có vấn đề?!” Chuyện liên quan tới tôn nghiêm của đàn ông, dù xấu hổ cũng phải gân cổ mà cãi, Chu Hoàn nghiêng răng nghiêng lợi nhìn vào đằng trước: “Anh không phải cũng không có ư, vậy anh cũng có vấn đề à!”

“Tôi rất bình thường!” Tiêu Linh nghiêng nghiêng mặt, nhỏ giọng nói: “Một tuần phải giải quyết vài lần đấy.” Dĩ nhiên có chút ý khoe khoang.

Chu Hoàn trừng lớn mắt: “Chuyện này anh còn đếm nữa!”

“Hừm, vậy còn cậu?”

“Tôi... Tôi lại không nhớ kỹ...” Chu Hoàn nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Vậy lần gần đây nhất, là lúc nào?”

Chu Hoàn bĩu môi: “Tôi cần gì phải nói cho anh!”

“À, không nói thì không nói thôi, tôi chỉ là bỗng dưng nhớ tới, cái đó tích nhiều dễ gặp ác mộng.” Nói xong, Tiêu Linh không đếm xỉa gì tới ánh mắt nóng bỏng bao hàm ý muốn hỏi của Chu Hoàn, cũng không nói chuyện nữa, làm ra vẻ chuyện tâm lái xe xin chớ quấy rầy.

• • •

Về đến nhà, hai người mới cảm thấy mệt, nhất là Chu Hoàn, cả ngày hôm trước đã chạy khắp nơi mua nguyên liệu, bây giờ cánh tay cánh chân đều đau, thấy giường là đã muốn ngã đầu xuống ngủ một giấc.

Nhưng trước khi ngủ, cậu phải tắm rửa.

• • •

Nhưng mà Tiêu Linh lại kéo cậu vào phòng ngủ, muốn thảo luận công việc ngày mai.

• • •

Nửa tựa ở trên đầu giường, nhìn môi Tiêu Linh mở ra đóng lại, mí mắt Chu Hoàn cũng mở ra đóng lại, thực sự mệt quá mức, cậu nói: “Tiêu Linh, ngày mai chúng ta tới nơi rồi thảo luận được không? Tôi mệt quá...” Nói xong còn ngáp một cái rõ to.

Tiêu Linh nhìn khóe mắt phỉm đỏ của cậu, nói: “Vậy cậu ngủ trước đi, sáng mai còn phải dậy sớm đó.” Nhìn Chu Hoàn nhồm người, vội vàng kéo cậu: “Cậu làm gì thế? Không phải ngủ sao?”

Mặt Chu Hoàn cứng đờ, nói: “Tắm mà.”

Tiêu Linh nhanh chóng nói: “Tôi cũng muốn tắm, hay là tắm cùng nhau đi.” Nói rồi định cởi quần áo.

Chu Hoàn mặt đỏ lên, lại ngồi xuống, “Tôi không tắm nữa.” Thấy Tiêu Linh nhìn cậu kỳ quái, bèn nói: “Hôm nay mệt quá, tắm xong cũng lười sấy tóc, chỉ bằng sáng mai dậy sớm rồi tắm.”

Tiêu Linh mỉm cười: “Có lý, vậy sáng mai dậy sớm tắm đi.” Nói rồi, bèn nằm bẹp trên giường.

Hi vọng Tiêu Linh ngủ trong phòng là do cậu nói ra, Chu Hoàn đành phải ngủ ở bên cạnh.

• • •

Người kia không phải cố ý ‘chơi’ mình chứ... Nằm ở trên giường, Chu Hoàn không nhin được, nghĩ thế.

• • •

Buổi tối thực sự gặp ác mộng là có quan hệ với chuyện kia? Lẽ nào thực sự là bởi vì tích nhiều quá?

Nhưng mà hình như đúng là đã lâu không giải quyết rồi... Chu Hoàn he hé mắt, nhìn giữa hai chân mình,

hình như... cũng không phải muốn lắm.

Quay đầu nhìn tên đang ngủ đến là khờ, nghĩ đến chuyện anh nói, một tuần mấy lần gì gì đó, không khỏi buồn bực, đúng là một tên lưu manh! Chuyện này có gì mà khoe khoang chứ!

• • •

Có thể là bởi nguyên nhân vẫn chưa thử ‘thịt’, cho nên Chu Hoàn ở phương diện này tương đối thừa thớt, hơn nữa do áp lực công việc, cả ngày trôi qua khẩn trương còn chưa kịp, nào có lòng dạ nghĩ tới chuyện này?

Nhưng bị Tiêu Linh nhắc tới như thế, cậu đúng là có chút động tâm, càng nghĩ càng cảm thấy nên giải quyết một lần, vốn muốn thừa dịp tắm thì làm, ai mà biết người này cũng muốn theo....

Thôi rồi, không nghĩ còn đỡ, vừa nghĩ tới... Chỗ ấy lại có chút hơi rục rịch.

Chu Hoàn cố nén tiếng hít thở, lặng lẽ đưa tay qua, cách vị trí hơi nổi trên lớp chăn hơi mỏng, chỗ ấy vậy mà lại nửa cứng rồi, cậu đè ép tiếng thở hổn hển, đưa tay vói vào trong quần.

• • •

“Fù ...” Không chạm còn đỡ, vừa chạm lại càng thêm tinh thần, lại có chút không làm không được.

Nhưng mà người bên cạnh vừa ngủ, giường lại mềm như thế, chỉ cần hơi động nhẹ là nệm sẽ rung.

Đi vào WC làm? Chu Hoàn nhìn phòng khách tối om, nghĩ tới trong WC có tấm gương cao cả người đấy, hay là thôi đi... Cậu cũng không muốn từ nay về sau không nâng nổi.

• • •

Vậy thì làm sao đây?

Nhịn đi.

• • •

Hai ngày này, chúng ta trải qua rất mệt mỏi, thân thể đã rồi, bây giờ Lão La vẫn đang làm việc, cậu về trước là để bồi dưỡng sức lực cho công việc ngày mai, không phải vì để làm việc này, chờ hết bận rồi, muốn làm thế nào thì làm, bây giờ đừng nghĩ nữa, tiếp nữa, tiếp nữa đi... Mệt lắm mà... Bên cạnh còn có

người đang ngủ đây, mà muốn cùng không có cách nào đâu.

Chu Hoàn liều mạng thôi miên bản thân.

• • •

Nhưng mà, càng an ủi bản thân, vật nhỏ ấy càng trở nên cứng cứng, đặc biệt là lúc nghĩ đến bên cạnh còn có người đang nằm, nó lại càng hưng phấn.

Chu Hoàn khóc không ra nước mắt.

• • •

Khẽ cắn môi, cậu xốc chăn lên: tối thì tối thôi, đi làm chút rồi trở lại, chuyện chỉ năm phút đồng hồ thôi.

Ai biết thất lưng còn chưa nhổm lên, nệm đã run run, Tiêu Linh lật người, chân gác lên người cậu.

• • •

Chu Hoàn lại càng hoảng sợ, chỗ ấy cũng thoáng cái đã mềm đi.

• • •

Được, không cần nhớ nhưng gì nữa, đúng lúc ngủ luôn!

Hết chap 26

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gap-quy-hong-duong>